

Özgür gelecek

1 - 15 EKİM 1994 SAYI: 36 FİYATI: 15.000 TL (KDV DAHİL)

MLKP-K KURULDU
SAYFA 4
SENDİKALI PATRON, İŞÇİYE KAPIYI GÖSTERDİ
SAYFA 10
DERSİM YAKMAKLA BİTMEZ
SAYFA 6
ÖZEL TEKSTİL İŞÇİSİ AYAKTA
SAYFA 8
GAZİ MAHALLESİNE ÜLKÜCÜ- POLİS SALDIRISI
SAYFA 21
HOCALARIN MEKTUBU VE SAHTE GÖZYAŞLARI
SAYFA 11
TÜM MALİYE- SEN 2. OLAĞAN GENEL MERKEZ
KONGRESİ
SAYFA 14
İZMİR'DE KÜRTLERE BASKI
SAYFA 6
KADIKÖY'DE "ÇÖPE HAYIR" MİTINGİ
SAYFA 9

ARALIK AYINDA YAPILACAK ARA SEÇİMİN YÜKÜ EMEKÇİ SINIFLARIN SIRTINA YÜKLENİYOR

Seçim oyununu bozalım!

Fazlın, güçlerle ve katliamlarla alana hakim olmaya çalışsa da kaybedecektir.

- Koalisyon hükümetini, erken seçimden caydıran nedenlerin başında oy oranlarının aşırı derecede düşme korkusu geliyor. Son yapılan anketlere bakıldığında SHP'nin yüzde 10'luk barajı bile aşamayacağı görülüyor.
- TC'nin halk kesimlerine yeni saldırılarla, durumu lehine çevirme planlarını boşa çıkarmalıyız. Devrimin dinamikleri atak ve ayakta. Halk güçleri örgütlenip, gerilla savaşı merkezinde harekete geçmelidir. Sayfa 3

Gonzalo'ya YDG ve İHD'den destek

- PKP Başkanı Abimeel Guzman'ın tutsak düşmesinin 2'inci yılında "Başkan Gonzalo'ya Özgürlük Kampanyası"na İstanbul'da YDG ve İzmir'de İHD destek verdi. Sayfa 7

Şemdin Sakık'a kısa bir hatırlatma

- Kürt kökenli halk savaçısı, Türklerin ya da Arap, Laz, Çerkez... azınlıkların bulunduğu alanda savaşa katılabileceği gibi, tersi de doğrudur. Halk savaçıları, ulusal kökenlerine bakılmaksızın her alanda savaşabilir. Sayfa 4

Devrimci mücadele, inisiyatif ve yaratıcılık

- Kitlelerin inisiyatif, yaratıcılık ve enerjilerini devrimci mücadeleye kanallandırmak için; kendi inisiyatif, yaratıcılık ve enerjimizi artırmamız gerekiyor. Sayfa 19

Bütçe yamalı bohça olmaktan kurtulamıyor

- Hükümet, belirlenen 1995 yılı bütçesiyle, uzun vadeli, ağır sanayiye dayalı, istihdam yaratacak yatırımlara girme gücü ve takatinden uzak. Sayfa 15

Tuncelililer Demeği Halk Şöleni yapıldı

- Dersim'in alevler içinde bulunduğu şu günlerde Açık hava Tiyatrosu'nda gerçekleştirilen gece oldukça coşkulu geçti. Sayfa 8

Alinterimiz kimlerin kasasında?

- Engin Civan ve Selim Edes... Görünürdeki yönleri vuran ve vurduran! Ve Türkiye'nin, devletle mafyanın elele vererek yönetilen ülke olduğu bir kez daha kanıtlandı.
- İnfazlar, katliamlar, yolsuzluklar "açık seçik" yapılıyor, bunlara alıştırmaya çalışılıyor! Oysa olay basit bir çıkar hesaplaşması değil... Uyanık olmak gerekiyor! Sayfa 5

Adana büromuza polis baskını

- 27 Eylül günü büromuzu basan siyasi polis, temsilcimiz Taner Kılıç ile iki misafiri küfürlü, dayaklı işkenceye maruz bıraktı, yayınlarımız "yasak yayın" denerek götürüldü. Sayfa 8

Antep'te Refah-DISK-SHP üçgeni

- Antep'te Refahlı belediye işçi atıyor. DISK, işçileri yasal çerçevede pasifleştirmeye çalışıyor. SHP ise bu faşist baskılara ortak oluyor. Atılan işçiler, "SHP ve DISK üyesi olmaktan utanıyoruz" diyor. Sayfa 10

'Eğitime katkı' soygununa kınama

- Devlet bir yandan "kayıt parası yasak" derken, diğer yandan "eğitime katkı payı" adı altında velileri soyuyor. Sayfa 7

TKP (ML) ile röportaj

- "Partimiz, PKK'nin devletle ateşkes imzalamasına, bir özerklik, bir otonomi hesabıyla uzlaşmasına, anlaşmasına karşıdır. TC özerklik veya otonomi vermeye hazır olsa bile bunu kabul etmek Kürt halkının çıkarlarına ihanettir." Sayfa 12, 13 ve 22

Okurdan mesajlar

Özgür Ülke'nin sansürü!

Merhaba dostlar!

Burada zorunlu olarak bu yazıyı kaleme alma gereğini duymuş bulunuyoruz. Başlığı okuyunca belki sizlerde şaşırması olacaktır. Devrimci-demokratik bir günlük gazetesi nasıl sansür uygulayabilir? diye. Bunu açıklamaya çalışalım: Kassel'de Kürdistan Öğrenciler Grubu Özgür Ülke'nin susturulmasına karşı bir kampanya düzenliyor ve bu kampanya 30 temmuz da çeşitli grup, kurum, örgüt, kişilerin maddi desteğiyle Özgür Ülke'ye büyük bir ilan verilecek gerçekleştirilecek. İlan, "Sessizliğe karşı, Kürdistan konfliktinde banışçı bir çözüm için, Özgür Ülke ile elele!" içerikli Almanca ve Türkçe olacak. Bunun üzerine bizler bu ilanın içeriğine katılmadığımızı, yani Kürdistan sorununun banışçı çözümünü doğru bulmadığımızı, bu ilanın altına imzamız atmayacağımızı bildirdik. Buna rağmen, yine de ATİK taraftarları olarak Özgür Ülke ile dayanışmak amacıyla maddi desteğimizi (onlardan ayrı) sunarak, bir de dayanışma yazısını gönderdik. Lakin, Özgür Ülke yazımızı sansüre tabi tutarak, "TC'nin" yerine "sömürgecilik" terimini koyduğunu gördük. Bunun üzerine, biraz gecikmiş de olsa, yazımızın sansüre uğratılmaması devrimci gazeteciliğe uymadığını belirterek Özgür Ülke'ye bir eleştiri yazısı gönderip, bu ilan hakkında özeleştiri yapmasını istedik. Ayrıca, ATİK'in bu yıl İtalya'da düzenlemiş olduğu Gençlik Kampında bazı yoldaşların spekülasyonlarına bir yanıt olarak gerekli görüyoruz. Bizim iradeden yana tavır koymamız hazmedilmeyerek ve bu ilandan da yola çıkarak, ülkenin kapitalist değerlendirildiği, seksiyonun savunulduğu gibi çarpıtmalara varabilmişler. Özgür Ülke'nin sansürüne kurban olan yazımız ufak hesapların peşine koşularak, sanki "tanrının" bir lütfu gibi kullanılmaya çalışılıyor. Bu iddialar asılsız olduğu gibi bu tür ilanlarla da görüşümüzü ifade etme ihtiyacı duymuyoruz. Sevgi ve saygılarımızı sunarak sizleri candan selamlıyoruz.

Kassel ATİK taraftarları

Öğrenmede liberal olmayalım!

Devrim, mücadelesini tercih ederken dünyayı değiştirip, dönüştürmeye soyunduğumuzu hepimiz biliyoruz. Bundan dolayıdır ki; dünyayı değiştirmenin aracı ve yol göstericisi olan MLM teorisi ile donanmamız gerektiği gerçekliği tarafımızca kabul görür. Fakat bu bilinç olmasına rağmen, bilinçlenmede veya öğrenmede özellikle öğrenme hevesinden kaynaklanan aceleliğimizden dolayı dört bir yana yumruk sallarcasına her taraftan abur-cubur atıştırma yolunu tercih ediyoruz, genellikle bilgilerimizi ayağı yerden, -hayatın gerçekliğinden- kesik ve tepeden inme bilgi derekesine düşürür. Bilinçli veya bilinçsiz bir tercih fakat sonuçta ortaya çıkan gerçekliğimiz bu olmakta. Bunun nedeni tabiki sadece kişisel özelliklerimiz değil. Bu içinde yaşadığımız kokuşmuş, çürümüş ve miadını doldurmuş burjuva-feodal toplumun üst yapı kurumlarıyla şekillendirdiği insan tipinden kalma özelliklerimizdir. Bu olumsuz özelliklerden kurtulmak için en başta kişiliğimize yansıyan olumsuz özellikleri yok etmek ve bundan da öte çevremizde bunun nesnel koşullarını ortadan kaldırmak (yoketmek) için üstümüze düşeni yapmak zorundayız. Daha ileri bir toplumdaki yana tercih koymuş ve bu büyük ideali yaratmak için yola çıkanların geleceğin toplumunu ilk önce kendi

benliklerinde yaratmaları ve değiştirmeyi düşündükleri kitlelere somut bir örnek olarak kendilerini göstermeleri kitleleri harekete geçirmede, ideallerini onlara maletmede büyük bir rol oynayacaktır. Bir devrimci eğer kitleleri devrim yolunda seferber etmek üzere yola çıkmışsa, öncelikle amacına ulaşması için amacını kafasında netleştirebilmesi yani idealini kendisinin çok iyi bilmesi ve tanıması gerekir. Kelimenin diğer adıyla kendisinin bilip benimsemediği bir şeyi başkalarına öğrenip benimsetmesini beklemek hayalcilik olur. Bu tanıma, öğrenme, öğretme eyleminde izlenecek birinci yol öncünün politikalarını ve programını bilmek ve bu amaçlanan öncünün her türlü yayın, kitap ve broşürünün iyi bir eleştirmen, iyi bir okuyucusu, iyi bir yazarı olabilmekten geçer. Bu öğrenme ve bilinçlenmenin daha büyük pratiği ve eylemlerin enerji kaynağı olacağı tartışma götürmezdir. Kafasındaki çelişkileri çözümlenilen gücünün enerjisinin verimli bir şekilde parti, halk ve dava için kullanmamasına bir engel yoktur. Bu netliğe öncünün politikalarını kavrama ve hayata geçirmek ekleminde o kişinin yenilemezliği, yüceliği şüphe götürmezdir. Bilgilenmeye bilgilendirilmeden bahsederken öncünün düşüncelerini anlatan her türlü yayının, broşürün, kitabın okunmasına işaret ettik. Fakat ülkemizde sadece bunlarla sınırlı değil ve olmalıdır. Temel bilgiler için bunlar şart iken daha büyük görev ve sorumluluklar üstlenmek için daha büyük deney ve tecrübelerden öğrenmek gerekmektedir. Bunun için Marksist-Leninist-Maoist klasikler ve bunları tamamlayan devrimci mücadeleleri anlatan engin deney ve tecrübelerin gizli olduğu değerli romanlarımızı, öykülerimizi, şiirlerimizi okumakta bir o kadar önemlidir. Şöyle bir öğrenme faaliyeti içinde olduğunu söyleyenleri gözlemleme şansımız olduğunda dikkat edelim. Kişi ya MLM klasiklere dalıp boğulmuş. Ya da romanları, şiirleri, hikaye ve öykülere dalıp gitmiştir. Bu yönlü -tek yanlılık- eksiklik bilgiyi daha doğru harmanlama ve kullanılır hale getirmede engel olarak karşımıza çıkmakta. Bu aynı şuna benzemektedir. Bir duvar örülmesi gerektiği konusunda herkesin, hem fikir olmasına rağmen hem fikirlerden bir kısmının sadece büyük taşlarla bu duvarı örmeye kalkışması, diğer taraftan bazılarının da sadece gücüm bunlara yetiyor materyaliyle ufak taşlarla örmeye çalışması, eylemine benziyor. Oysa yapılması gereken doğru eylem. O duvarın hem büyük hem küçük taşlarla ancak ortak bir şekilde büyüğün yerine büyüğün, küçüğün yerine, küçüğün yerleştirilmesi ile örülebileceğidir. Okumanın mücadelemizdeki yeri ve önemine işaret ettikten sonra biçime yönelik de bir şeyler söyleyelim. Bilindiği gibi toplumsal bir erke hizmet etmek için yapmış olduğumuz bu eylem, ancak toplumsal olarak-kolektif- icra edilebildiğinde daha büyük başarı sağlar. Burada bireysel çalışma ile kolektif çalışmayı karşı karşıya getirip aralarına kalın çizgiler çizmek değil maksadımız. Sadece ikisinden hangisinin öne çıkarılmasının daha doğru olacağı tespitini yapmaktır. Bizce öne çıkarılması gereken kolektif çalışma, kolektif okumadır. Düşünelim okunmuş bir makaleden bir tek kişi okuyorsa ancak tek yorum getirecektir. Fakat dört veya beş kişi tarafından okunuyorsa dört-beş (niteliksel olmasada) yorum ortaya çıkaracaktır. Alternatiflerin çokluğu ve tartışıp çalışması ile doğrunun daha iyi yakalanacağı tartışma götürmez olur. Bu her şart altında böyle olmalıdır demiyoruz. Fakat imkanlarımızı bu bilinçle örgütlememizin bize sağlayacağı yararı bilerek hareket etmemiz gerektiğini hatırlamak zorundayız. Okumanın önemine ve biçimine ilişkin görüşlerimizi açıkladıktan sonra bir önemli noktaya daha değinmek isteriz. Okumak ve öğrenmek bu kadar büyük öneme sahip olmasına rağmen pratikten kopuk olur ve

pratiğe hizmet etmezse diğer bir adıyla öğrenilen pratiğin sınavından geçirilip maddi bir güç durumuna getirilmese hiç mi-hiçbir anlamı, önemi olmayacaktır- Bu türlü -pratiğe hizmet etmeyen- okuma eylemlerinin değil taraftarı olmak, karşısındayız. Ve bu türden entellik budalalarına önerimiz. Şöyüne zamanlarını böyle "verimsiz" bir şeyle harcayacaklarına "günlerini gün etsinler" şeklindedir. Son söz Dimitrov ve Mao yoldaşa bırakıyoruz. "Attığımız her adımda kavga sürecinde, özgürlükte, hapiste her zaman öğrenmeliyiz. Öğrenip savaşmalı, savaşıp öğrenmeliyiz. Bildiğimiz gibi kadrolar en iyi eğitimden kavga sürecinde, zorlukları çözümlenmede sınavlar verirken, olumlu olumsuz davranışları bir birinden ayırmaya çalışırken geçerler..." "Öğrendiklerimizle savaşa girmeli savaşarak öğrenmeli ve savaşı sürekli bir üst boyuta sıçratarak zaferle taçlandırmalıyız. İzlenmesi gereken yöntem bu olmalıdır." Sloganımız "Kişi öğrenme noktasında kendisine liberal davranmamalı" olmalıdır.

Sağmalcılar Cezaevi
TKP(ML) davası tutsakları

Merhaba dostlar!

Sizleri 12 Eylül'ün bir yıldönümünde zindanlardan selamlıyorum. Bütün baskılara, işkencelere, gözaltılara, içeri atmalara, yargısız infazlara, sosyalist basının üstündeki akıl almaz baskılara rağmen ülkemiz insanlarına baskısız, sömürsüz, barış dolu bir dünya sunmak özlemleriyle yılmadan çalışmalarını sürdüren sosyalist, ilerici, yurisever basının bütün bu saydığımız olanaksız koşullara rağmen sürdürdüğünüz mücadeledenize başarılar dilerim.

İlhan Kaya
Kandıra Kapalı Cezaevi

"Kıpkızıl MLM yoldaşlara"

"Bu hizip, partimizin içinde gizli örgüt kurane siyasi temelli olmayan ahlaki değerlerden yoksun, onursuz bir hiziptir." (S. 84. Öncü Partizan) Bu "gizli örgüt" kurulurken, siz bostan bekçiliği yapıyorsunuz her halde. MK, AK, SB, GK'da değildiniz. Önderliğinde bulunduğunuz parti "gizli örgüt"lerle yönetilecek sizin haberiniz olmayacak. Vay partinin halkın haline... "Siyasi temelli olmayan" bu adamlar, nasıl olurda "Hizip, Revizyonist, Oportünist, Seksiyoncu" oldukları. Yoksa bu tespitler, siyasi tespit değil adi tespit mi? Doğrusu hayret... "Ahlaki değerlerden yoksun" Ne ahlak ama. Bu işin yapılabileceğini söylüyorsunuz. Bunun için çaba sarf ediyorsunuz. (Muhalefet var.) Bunların özeleştirilerini kabul ediyorsunuz. Sonrada yapanlar "Ahlaki değerlerden yoksun oluyor. O zaman siz kendinizi tam da bu yoksunluğun ortasındasınız. (Burda sadece mantığın sakatlığını belirtmek istedim. Yoksa komünistlerin her türlü gerici olayın üstüne gitmesi gerektiğini düşünüyorum.) Bu hizip, üzerine basabileceği bir zemin olmadığından, suçuna kılıf yapmak için hiçbir noktada parti programını savunmayan, yamalı bohçayı andırın çizgisi ile aynı zamanda revizyonist bir hiziptir" (Sf. 84 Öncü Partizan.) Dürüst olun beyler. Bir paragrafınız diğerine uysun. Hani "siyasi temelli olmayan" hizipti. Üç paragraf sonra da revizyonist hizip mi oldu? "Bu hizip, örgütlü bir şekilde gerilla bölgelerinde başlatarak, şehirlere yaydığı yıkıcı faaliyeti ile önce partimiz ve halk ordumuz TIKKO ile komutanlarını hedef

tahtası yaparak, savaşçıların inançlarını dumura uğratmak sonra da disiplinsizliğe özendirerek arkalarında safa geçirmek için, her türlü ahlaksız yol ve yöntem deneyerek kaçarken, partiden intikam almaya çalışan bir suç çetesidir. (Sf. 85) Pekî siz değil miydiniz, görev alanlarını terk edip, diğer bölgelerde insanları yöneticileri tanınamalarını söyleyen. Siz değil miydiniz? İnsanlara burda ayrı örgütlenme yaratın, size her türlü desteği sunacağız diyen. İnsanlar bu kadar zor koşullara rağmen, dışinden, tırnağından biriktirip, kırsal alana imkan sunmaya çalışıyor. Sen kalk gel bu imkanları ayrı örgütlenmeler için kullan. Beyler bunları bir kenara net edinde, bir daha yaparken kime yapacağımızı iyi hesaplayın. "Grup ruhu ile hareket ederek 'Mafya Hizibinin' arkasından gitme hatası işleyen, parti programına bağlı PU ve savaşçıların, bu revizyonist suç çetesinin ele başlarını yalnız bırakarak, ordumuzun (partimizin nerde kaldı?) safalarında mücadele etmekten başka yapacağı bir şey yoktur." Devrimci tabanın onları şaşkına çeviren eğitici baskısı sonucu bu süreç kaçınılmaz olarak yaşanacaktır. Çünkü bu hizip, partimizde bir bölünmeyi değil, kendiliğinden bir arınmayı sağlayın bir poşet tuturdu." (Sf. 85. Öncü Partizan) Hadi hayırlısı olsun bakalım. İnsanları abuk sabuk suçlarla suçlayacaksınız, onlarla ilişki kurulmaması talimatları yağdıracaksınız, yayın yasağı koyacaksınız, insanların bilgilenecek haklarını elinden alacaksınız (Tabi bu durum bazıları için geçerli), toplantı yasağı koyacaksınız, sonrada onlardan "Ordumuzun safalarında mücadele etmekten başka yapacağı bir şey yoktur" diyeceksiniz. Hey gidi "Komünist önderlerimiz" hey. "Mafya hizibine borazanlık yapan ve kendisini sosyalist diyen ÖZGÜR GELECEK PKK'nın bir eylemini Mafya Hizibi'ne mal ederek" (Sf. 85) ÖZGÜR GELECEK, PTT kanalıyla gelen bildiri yayınlamıştır. Hepsini bu kadar. Sonra tekrar PTT kanalıyla gelen özeleştiri bildirisini yayınlamıştır. Bunun neresi "Mafya Hizibine hizmet etmekse bilmiyoruz. "Doğru haber yazmak için sosyalist olmak gerekmiyor, biraz namuslu olmak yetiyor" (Sf. 86) Vallahi doğru söylüyorsunuz. Hadi bakalım sizi göreyim. Bütün söylediğiniz yalanları, iftiraları, karalamaları, komploları düzeltir, özeleştiri verirsiniz. Bunlar herkes için geçerlidir. "Gerilla bölgesinde oluşları nedeniyle korunmaları için silah ve bir takım parti değerlerinin kendilerinde kalmasına gösterdiğimiz hoşgörüyü kötüye kullanarak, parti ve ordumuzun ismini kullanmaya yeltenmemelidirler" (Sf. 86) Bu "Komünist partiler" ne zaman "adi suçluların kendilerini koruması için," bunlara silah, parti mali bağışlamaya başladı. Bununla herhalde ilkdefa bizim "Kıpkızıl önder, komünistlerimiz" yapıyor. Maşallah yeni bir kalkı daha. Aman ha nazar boncuğu siparişi vermeyi unutmayın. Sonra başınıza bir şey gelir. Biz ne yaparız. Bırakın şu tumturaklı sözlerle edebiyat yapmayı. Bu girmiş olduğunuz durumun ruh halinden başka bir şey değildir. MK, AK, GK gibi insanlar üzerinde prestiji olan organlar adına açıklama yaparak etkilemeye çalışıyorsunuz. Ya gerçekler. Gerçekler insanın yüzüne elbet vurur. Bir halk deymi vardır. "Yalancının mumu yatsıya kadar yanar." Ayrıca ÖZGÜR GELECEK gazetesi partimiz ve ordumuz adını kullanan sahte bildiriye yer vererek eylemlerimizi sahtekarca mafyanın hanesine yazmakta ısrar edip, suç işlemeye devam ederse kulak tırmalayan cırtlak sesi bir daha çıkmayacak şekilde kısılacaktır. (Sf. 86) Bu sözleri "TIKKO GENEL KOMUTANLIĞI" söylüyor. Bir "Komünist partinin" önderliğindeki "Halk Ordusu, komutanlığıdır" kendileri!....

İzmir'den bir işçi

Tavizsizdir
özgürlük
yolunda
özgür gelecek

özgür gelecek

elinize daha sağlıklı geçsin istiyorsanız

ABONE OLUN!

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LİMİTED ŞİRKETİ adına Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Fehmi Küçükbaşlan
Yönetim Yeri: Oğul Sokak No. 16 Sultanahmet-İSTANBUL Tel: (0212) 516 25 38
(0212) 516 60 20 Faks: (0212) 518 23 23
BÜROLAR: KARTAL: Hamam Sok. Demirli İş Hanı No: 57/14 Kartal/İSTANBUL
ANKARA: Necatibey Cad. No. 80-12 Maltepe Tel-Faks: (0312) 230 63 27,
İZMİR: Gaziosmanpaşa Bulvarı Koçaş İşhanı No: 87 D. 318 Konak/İZMİR Tele
Faks: (0232) 441 93 09
ÇUKUROVA: Melekirmiş Çarşısı 39, Sokak No: 30 Kat: 1 ADANA
MALATYA: Tabakhane Mah. Bakırçık Çarşısı Yanı Sarıbeyoğlu İşhanı K:2
Tel: (0422) 322 66 00
E-posta: BASMA@

— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 180.000 TL/360.000 TL'yi Yurtiçi Hesap No: 94597-2 Hasan BÜYÜKDERE : Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesine yatırdım. Makbuzun fotokopisini ekte. — 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 48 DM/96 DM'yi Hasan BÜYÜKDERE : Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesi Mark Hesabı: 3001530-5 İsviçre Frangi hesabı: 3001724-4 yurtdışı hesabına yatırdım. Makbuzun fotokopisini ekte.

ADI SOYADI:
ADRESİ:
ŞEHİR:
TELEFON:

IMZA

Banka makbuzunun fotokopisini Özgür Gelecek Gazetesi, Umut Yayımcılık Ltd. Şti. Oğul Sokak No. 16/2 Sultanahmet/İSTANBUL' adresine gönderin.

www.partizanarsiv.net

ARA SEÇİMİN YUKU BİZİM SIRTIMIZA

Seçim oyununu bozalım!

Günlerdir kamuoyunu meşgul eden sorunların başında gelen "erken genel seçim mi ara seçim mi?" tartışması nihayet bitti. Çoğunluğunu tutuklanan DEP parlamenterlerinin oluşturduğu, 22 boş parlamenterliğin sayısının 23'e çıkması durumunda, erken genel seçim bir anayasal zorunluluk haline gelecekti. Şu anda yapılacak bir erken genel seçimden kârlı çıkmayacaklarını bilen, RP ve MHP dışındaki bütün düzen partileri, erken genel seçim yerine ara seçimde anlaşmış görünüyorlar.

Koalisyon hükümetini, erken seçimden caydırın nedenlerin başında haldekin gözünden yıpranmışlıklarından dolayı bugünkü oy oranlarının çok çok altında kalma korkusu geliyor. Son yapılan anketlere bakıldığında, SHP'nin %10'luk barajı bile aşamayacak duruma düştüğü görülmektedir. Böyle bir ortamda erken seçime gitmek, koalisyon hükümetinin sonu olacağı gibi var olan siyasi ve iktisadi krizin daha da bolanması dışında bir işe yaramayacaktır. Bugüne kadar, aynı çıkmazlık içindeyken seçime giden Mesut Yılmaz'a "kaçak" diyen Çiller "iktidardan kaçmadığını" söylerken, gerçekte halkın yargı ve gazabından kaçtığı gizlemeye çalışmaktadır. Ancak gelişen noktada erken seçimin mi yoksa ara seçimin mi daha yararlı olacağı noktasında seçimle yüzyüze gelmişlerdir. Seçim yapılması artık kaçınılmazdır. Seçim yapılması tercih edilecekleri sorunu ama hangisini tercih edecekleri sorunu vardı. Önce, Çiller'in fındıkta desteklediği alım fiyatlarını yükseltmesi ile ilk seçim sinyallerini alan IMF, harekete geçerek Çiller'i bu karardan vazgeçirdi. Seçim olursa IMF'nin stand-by anlaşmasını geçersiz sayacağı, bunun da uluslararası finans çevrelerinin TC'ye olan güveninin sarsılmasına, yeni borç bulma imkanının tamamen ortadan kalkmasına neden olacağı tehditleri karşısında manevra yapan Çiller, ara seçim kararı almak zorunda kaldı.

Çiller'in ara seçimde avantajları da yok değildi. Hatta ara seçimin sunduğu avantajlar, erken seçimden daha da fazladır. Ara seçimde yenilgi ile çıkarsa bunu başarı olarak göstermek için bahaneleri şimdiden hazır. Demirel'in cumhurbaşkanı seçilmesi ile boşalttığı Isparta milletvekilliğini kazandıği taktirde, seçimden başarılı çıkmış sayılacaktır. Ki Isparta'da seçimi kazanma şansı kesin gibidir. Diğer bölgeler ise genelde ANAP ve DEP'ten boşalan yerlerdir. ANAP'ın boşalttığı bölgelerde RP'nin kazanma şansı daha yüksektir. Böylesi bir durumda Çiller bunu kendi başarısızlığı olarak değil ANAP'ın başarısızlığı olarak göstermeye çalışacaktır. T. Kürdistanı'nda ise HADEP seçime katılma şansını kaybetmiş olacaktır. Geriye RP ve MHP kalıyor. Seçim bu iki parti arasında geçecektir. Çiller'in T. Kürdistanı'ndaki hesabı RP'nin önünü almak için MHP'nin desteklenmesidir. Son dönemlerde korucu aşiretlerinin MHP'ye katılması bunu gösteriyor. Ara seçimde parlamenter sayısını arttırmış ve her konuda kendisini destekleyen bir MHP ile

koalisyon Çiller'in istediği bir şeydir.

27 Mart seçimlerinde 'atak' yapan RP diğer burjuva partilerini kara kara düşündürmektedir. RP'nin bu "yükselişi" karşısında geçen seçimde olduğu gibi bu seçimde de çeşitli senaryolar yapılmaktadır. Dinseil motiflerin kitlelere empoze edildiği ve bunun güçlü sosyal dayanaklar bulduğu ortamda RP'nin şansı artmaktadır. Görünürdeki, anti-emperyalist, anti-batıcı ve yer yer anti-Nato'cu görünme gibi çabaları özellikleri mevcut potansiyeli çevresinde toplamasına yol açmıştır. Her ne kadar 27 Mart sonrası ortaya konan pratik kitlelerde bu partinin hiç de öyle olmadığını göstermişse de, yine de "alternatif" görünümü sürmektedir. Egemen çevrelerle bu parti arasındaki çelişki görünürdeki bu anti-ciliğidir. Suudi sermayesiyle palazlanan bu kesim ülke ekonomisinde de atılımlar yapma aşamasındadır.

Önemli seçim bloklarından biri de HADEP'tir.

Her seçim döneminde egemen sınıfların başını ağrıtan bu parti çeşitli düzeylerde kendisine fiili olarak yöneltilen saldırılara, bu yetmiyormuş gibi kapatılmasına rağmen, HEP-DEP- HADEP şeklinde tekrar örgütlenip günümüze kadar varlığını sürdürmüştür. Saldırıları karşısında dirayeti olup varlığını sürdürmesi tabii ki olumlu iken ve Kürdistan'daki uygulamaları gündeme getirip tavır alması devrimci iken, parlamentarist-reformist çiziminde olması ve bunu tek bir mücadele biçimi olarak görmesi, her seçim döneminde izlediği yanlış politikaları, yalpalamaları olumsuzluk ve onun ulusal ve sınıfsal karakterinden kopuk değildir. Bu seçimlere ilişkin bakışı yine reformist ve uzlaşmacıdır. Aşağıdaki partileri seçim bloğuna en yakın müttefikleri olarak görmekte ve ittifak istemektedir. Bunlar Aydın Menderes'in DP'si, Cem Boyner'in YDH'si, Semra Özal destekli Yusuf Bozkurt Özal'ın YP'si ve YYH-BSP- SİP, STP'dir. Bu konuda destek girişimlerine başlamışlardır bile. İşte bu politika Kürt ulusal burjuvazinin içine girdiği handikaptır.

Önümüzdeki seçimlerin önemli özelliklerinden biri de seçim bölgelerinin yarısına yakınının T. Kürdistanı olmasıdır. Egemen sınıfların 27 Mart seçimleri gibi hezimete uğramalarından kaçınılmazdır. Şimdiden iflas eden politikalarının çıkmasını derinleştirecektir. Bundan dolayı da bu seçimleri kendileri açısından kazanıp, kazanmamanın sosyal ve ulusal mücadele karşısında başarılı olup olmamanın denek taşı ve endeksi durumuna getirmiştir. İşte seçim senaryoları, arayışlar ve ittifaklarda bu gerçek zemin üzerinde yapılmaktadır. Bugün T. Kürdistanı'nda oy potansiyeli mevcut gibi görünen partiler (özellikle RP-MHP) aslında potansiyelini kaybetmiş durumdadırlar. 55-100 oyla seçimlerin kazanıldığı hesaplanırsa, seçimlere % 80'lere varan katılmama ve protesto potansiyel düşüldüğünde (ki devlet 27 Mart seçimlerinde katılmamanın ne kadar olduğunu, diğer seçimlerin tersi gibi bu seçimlerde vermemiştir. Nedeni belli) egemen sınıfların derin

düşündürmektedir ve kendi sonlarını hatırlatmıştır. RP-MHP çelişkisi suni olarak yaratılmak istenmektedir. Çünkü böyle bir çelişki bugün egemen sınıflar açısından isabetli ve zamanlı değildir. Asıl olan ise oradan yurtsever-demokrat-devrimci kişilerin seçilmemesidir. Cezaevindeki DEP parlamenterlerinin seçime katılabileceği oyunu da, kendi başarılarını daha da geliştirme manevrasından başka birşey değildir. "İşte onlar da katıldı, demokratik seçim yapıldı, halk DEP'lileri istemiyor" şeklinde yapılacak demagoji elbette;

"madem bu insanlar parlamenter seçilebilirlerdi o halde neden parlamento üyeliklerini düşürdünüz ve tutukladınız?" sorusunu yanıtlayamaz. Bu, onların oyun oynadıklarının açık bir göstergesidir. Sandık başı hilelerini bir yana koysak bile; gerek faili belli cinayetlerin artması, gerek açık-resmi baskı ve katliamların yoğunlaşması gösteriyor ki, olası yurtsever-devrimci-demokrat adaylar sandık başına kadar bile gidemeyecektir.

İtirafçıların sokaklara salınması bunu gösteriyor. Bunu kendileri de itiraf ediyor. Diyarbakır Söz gazetesinde satılık bir kalem bunu "ilahi meçhul askerlerin hemen görev başına geçtiğini ve bozguncu insan denilen yaratıkların temizliğine başladıkları" sözleriyle dile getiriyor. İnsanlık düşmanı olan, benzetildiğinde hayvana bile hakaret sayılacak bu parazitler elele vererek halkı sindirme yollarını arıyorlar. Sözde HA-DEP'e ve bağımsız adaylarla yol açıyor gibi gösterip, gerçekte yollarını daha da kapatıyorlar.

Bunun yanında yapılacak ara seçim genel seçim kadar olmasa da krizde bulunan bir ekonomi için büyük yük getirecektir. Örneğin seçimin sadece sandık masrafı 220 milyar lirayı buluyor. Bütçe açığını 140 trilyon lirayla sınırlı tutma sınırının, seçim ekonomisi uygulanmasıyla 200 trilyon lirayı bulacağı hesaplanıyor. Hükümet bütçe açığını kapatmak için daha çok borçlanma yoluna ya da para basma yoluna gidecek. Her iki halde de ekonomiyi düzleşmeye çıkaracak bir yana, üretimin daralmasına, işsizliğe ve enflasyonun daha da artmasına neden olacaktır. T. Kürdistanı'nda "acil yatırım seferberliği" adı altında halk seçime hazırlanacak. Birkaç Kürt ilinin pilot bölge ilan edilmesi ise aldatmaktan başka bir şey değildir. Göz boyamak için yolları asfaltlama ve göstermelik temel atmanın dışına çıkmayacaktır. Ekonominin üzerine bu ek maliyetlerin yüklenmesiyle birlikte krizin daha da derinleşeceği açıktır. Tabii ki her zaman olduğu gibi fatura emekçi halkın sırtına bindirilmek istenecektir. Belirtilmesi gereken bir nokta daha var; egemen sınıflar dikkatleri seçim v.b sorunlar üzerine çekerek, bazı yasaları meclisten alelacele geçirip, uygulamaya sokmaya çalışıyor. Ölmüyor sonradan gündeme Engin Civan olayı getiriliyor. Olayların arkasında ise diğer uygulamalar bulunuyor.

Bunlar;
1- Özelleştirme
2- Polis Selahiyetleri Yasasındaki değişiklikler
3- Demokrasinin meşhurlanması

da düşünülen, Anti-Terör Yasasında yapılacak değişiklikler.

4- Cezaevlerinde uygulanması düşünülen yeni yönetmeliğin hayata geçirilmesi,

5- İnfazlar.

6- T. Kürdistanı'nda işlenen cinayetlere yenilerin eklenmesi.

7- Kendi taktiklerini ("Alan Hakimiyeti") cinayet ve katliamlarla hayata geçirme.

8- DEP davası.

Özcesi verilmede olan ulusal ve sosyal mücadeleden dikkatleri uzaklaştırmak ve mücadeleleri bastırarak istemektedirler. v.s. v.s...

Evet esas gündemler bunlardır. Dikkatimizi, devletin bizi sokmak istediği zemine ve mindere çivilemeden gerçekleri açıklamak için yoğun çaba göstermeli ve oyunu boşa çıkarmalıyız. Görev; gelişmeleri takip edip

işlemek ve kamuoyunu oluşturup yararlı hale getirmektir. Aksi tavır ve davranış, devletin istediği minderde dezavantajlı şartlarda gürleşmek olacağından, benimseyeceğimiz tavır değildir ve kesinlikle red edilmelidir. Düşmanın yeni saldırılarıyla, durumu lehine çevirme planlarını boşa çıkarılmayalım. Egemen sınıfların, yoğunlaşan siyasi krizleri önümüzdeki dönem daha da boyutlanacaktır. Ekonomik olarak çöküşün girdabına gelen Türk devleti, şon kozlarını da devreye sokmuştur. Ülkemizdeki objektif şartlar devrim için muazzam olanaklar sunmaktadır. Subjektif olarak kendimizi buna hazırlamalıyız. Bu imkanları, devrim lehine kullanmak pekala mümkündür. Yeter ki, "... enginleri fetetme..." cesaretimiz olsun. Devlet, ekonomisiyle, siyasetiyle, askeri ve örgütsel yapısıyla tam bir çaresizlik ve tükeniş içerisindedir. Önümüzdeki seçimde de Proletarya Parisi'nin gösterdiği taktikle, halkımızdan hakettikleri şamarı yiyeceklerdir.

Devrimin dinamikleri daha atak ve ayakta. İşçi-sınıfı daha radikal eylemlere ve arayışlara girmiş durumdadır. Son yapılan sözleşmelerle, Türk-İş içindeki muhalefet daha bir canlı ve yaptırımçı, dayatmalar içerisine girmiştir. Öğrenci gençlik okulların açılmasıyla radikal eylemliliklere yönelmektedir. Köylülük, düzen yedeği durumundaki örgütlülükleri zorluyor ve haklı savaşa verdiği desteği artırıyor. Toplumun diğer kesimleri de böyle bir yönelim içerisindedir. Savaş gittikçe yükseliyor. Yapmamız gereken bu kesimler içerisinden örgütlemeyi, pekiştirmek ve harekete geçirmektir.

Artık kırsal alan üzerinde hakimiyetini kaybeden düşman, belli merkezlerde yoğunlaşmış, buralara yapılan gerilla saldırılarıyla daha geri mevzilere çekilmeye zorlanmaktadır.

Seçim vb. senaryoların gelişen mücadeleye karşısında fazlacada bir fonksiyonu ve etkisi kalmamaktadır. Bize düşen görev, bu krizi daha da derinleştirerek yenilgilerini yakınlaştırmaktır. Ve şimdi mücadeleyi daha yükseltmenin zamanıdır. Bu bilinç ve inançla diyoruz ki

SİMDİ SAVASI DAHA DA YÜKSELTMENİN ZAMANIDIR. HAYDI GÖREV BAŞINA!

"İşte onlar da katıldı, demokratik seçim yapıldı, halk DEP'lileri istemiyor" şeklinde yapılacak demagoji elbette; "madem bu insanlar parlamenter seçilebilirlerdi o halde neden parlamento üyeliklerini düşürdünüz ve tutukladınız?" sorusunu yanıtlayamaz.

na getirmiştir. İşte seçim senaryoları, arayışlar ve ittifaklarda bu gerçek zemin üzerinde yapılmaktadır. Bugün T. Kürdistanı'nda oy potansiyeli mevcut gibi görünen partiler (özellikle RP-MHP) aslında potansiyelini kaybetmiş durumdadırlar. 55-100 oyla seçimlerin kazanıldığı hesaplanırsa, seçimlere % 80'lere varan katılmama ve protesto potansiyel düşüldüğünde (ki devlet 27 Mart seçimlerinde katılmamanın ne kadar olduğunu, diğer seçimlerin tersi gibi bu seçimlerde vermemiştir. Nedeni belli) egemen sınıfların derin

MLKP-K kuruldu

Haber Merkezi- TKP/ML Hareketi (Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist Hareketi) ve TKİH (Türkiye Komünist İşçi Hareketi) örgütleri birleşerek Marksist Leninist Komünist Parti-Kuruluş'u oluşturdular. Her iki örgütün seçilmiş delegelerin katıldığı Birlik Kongresi'nin sonucunda, iki örgüt kendilerini feshederek MLKP-K'yi oluşturdular. Örgüt tarafından gazetemize fakslanan Eylül 1994 tarihli ve "Marksist Leninist Komünist Parti-Kuruluş, MLKP-K Kuruldu" başlıklı bildiri, fesih ve MLKP-K'nin kuruluş kararlarının delegelerin oy birliğiyle alındığı belirtildi. Aynı bildiri, "MLKP-K, talep, insani çıkar ve özelemlerinizin yanıt olacak bir mücadelenin öncüsüdür." denilerek, işçiler, emekçiler ve gençlere örgüte katılma çağrısı yapıldı.

Kawa ile Tekoşına Sosyalist güç birliği yaptı

Haber Merkezi- Tekoşına Sosyalist ve Kawa adlı örgütler, Eylül 1994 tarihli ve "Sosyalistlerin Birliği Yolunda Önemli Bir Adım" başlıklı bir bildiri yayımladılar. Gazetemize PTT kanalıyla gönderilen bildiri, "Uzun süredir Kuzey Kürdistanlı sosyalist güçlerin siyasi ve örgütsel birliği için yapılan çalışmalar sonucunda, Tekoşına Sosyalist ve Kawa örgütleri olarak, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin birçok alanında güçlerimizi birleştirmeye karar verdik" dendi.

Yaklaşık 1 yıl süren birlik çabalarına rağmen, Kawa, Tekoşına Sosyalist ve KKP'nin bir platform oluşturduğunu, Rizgari örgütünün gözlemci olarak toplantıları izlediğini, Yekbun, KUK ve TSK'nın ayrı bir platform oluşturduğu belirtilen açıklamada, her iki platformun birleştirilemediği ifade edildi. Birlik kongresi amacıyla hareket ettiklerini belirten Kawa ve Tekoşına Sosyalist örgütleri, "Kuzey Kürdistanlı sosyalistler siyasi ve örgütsel birlik konusunda tam anlamıyla bir netlik sağlamış değildiler. Özellikle, birlik yöntemine ilişkin bazı sorunların tartışılması ve sonuçlandırılması gerekir." saptamasını yaparken, siyasi ve örgütsel birliğe giden sürecin ilk adımı olarak bazı alanlarda güçlerini birleştirdiklerini ifade ettiler.

Gerilla cenazesi verilmedi

Malatya/Özgür Gelecek- 5 Eylülde, Dersim'in Çemişkezek ilçesinde TC güçleri ile Devrimci Sol gerillaları arasında çıkan çatışmada vurulan Aydemir Şahin'in cenazesi ailesine verilmiyor.

Aydemir Şahin Malatya'nın Hekimhan ilçesi Karaçayır köyü doğumluydu. Şahin'in ailesi, cenazeyi almak için Dersim'e gittiler. Ancak savcılık tarafından, cenazenin aileye verilmeyeceği öğrenildi.

Ote yandan Beşiktaş'ta Arzum Cafe adlı bir kafeyi basan polis, burada bulunan Avukat Fuat Erdoğan, İskmet Erdoğan ve Ümmühan Çayır'ı, "Devrimci Sol örgütü militanı" oldukları gerekçesiyle katletti. Katledilen Fuat Erdoğan, Halkın Hukuk Bürosu avukatları tarafından.

Şemdin Sakık'a kısa bir hatırlatma

12 Eylül 1994 Pazartesi tarihli Özgür Ülke'de, Aydın Çelik'in, "Sakık Kuzey Sahası'nı Anlattı" başlıklı, "Kürdün, Kaderi Bu Savaşta" yazı dizisinde, Şemdin Sakık'ın açıklamalarına yer verdi. Üzerinde durulması ve düşünülmesi gereken bu açıklamaların deşifre edilip, eleştirisini yürütmek, gelinen aşamada devrimci sorumluluk gereği önem arz ediyor. Kuzey sahası komutanı sıfatıyla, Şemdin Sakık'a sorulan ".... sizin dışımızda Türk örgütleri ve gerillaları var. Bu örgütlerle ilişkileriniz ne düzeydedir." sorusuna verdiği yanıtlar, gerçekten de ilginç. Bakın Sakık ne diyor:

"Biz, 12 Eylül dolayısıyla yine Türkiye'de barınamazlar diyerek şimdye kadar bu hareketlere, ülkemizde ev sahipliği yaptık..." ".... Türkiye devrimcilerinin ülkesi Kürdistan değil, Türkiyedir." ".... kendi ülkesinin devrimini askıya alıp da, başka bir ülkede devrimcilik yapma..." ".... bu konularımız eğer bundan sonra kendi ülkelerine yönelik çalışmalarını başlatıp geliştirirlerse, devam edecek..." ".... yok eğer evi kirletme, evin bütün imkanlarını kullanarak tarumar etmeden de öteye ev sahiplerini kovmaya kalkışlarsa, bunun düristçe bir tutum olmadığını, dostça bir tutum olmadığını..." ".... maalesef günlük gelişmeler bu grupların iyi niyetimizi istismar ettiklerini gösteriyor. Hatta bizimle dostluk yerine... karşı karşıya gelmek için ne gerekiyorsa o yapıyor. ... kendilerinin katlanamayacakları sonuçlar yaratacak pratikler sergiliyorlar." ".... Provokasyon geliştiriyorlar. Sözle, bazı pratiklerle..." ".... çok dostumuzu vergiye tabi tutuyorlar. Eylemlerimize sahiplik ediyorlar." ".... ve giderek Türkiye'ye doğru değil, Kürdistan'a doğru açılma eğilimindedir." ".... sanki bu örgütlerin bazı sorumluları, kontrgerilla elemanları gibi çalışıyorlar. Bu sonuç çıkıyor. ... örgüt içerisindeki bazı sorumluların davranışları kişilikle düşmanca. İzlüyoruz." ".... tatsız bazı gelişmeler gerçekleştiğinde uyarılmadık denilmesin. Bizi devrimcilere yönelmekle kimse suçlamasın. Sergilenen pratikler devrimci pratikler değildir... düşmanı rahatlatacak tutumlara girmemelidirler."

Bilemiyoruz, Sakık acaba bahsettiği örgütlerin yayınlarını izliyor mu ve tarihsel pratiklerinden haberi var mı? Bunun yanında komutanlığını yaptığınız sahada (Serhat, Dersim, Orta eyaletler) PKK'nin pratiğinden haberdar olmanız mümkün değildir. Özellikle 93'ün yaz pratiğine (Dersim pratiğine) şöyle bir bakın. Yaptığınız değerlendirmenin ne kadar objektif olup olmadığını rahatlıkla görebilirsiniz. Bunları bilmesine rağmen böyle konuşmasını yadırgamıyoruz. Çünkü insanın gözü; her şeyi kendi gözlüğüyle görür. "her şey benim, benimle başlar benimle biter", "her şey bana" mantığı ve anlayışı bürünmeye dursun. "12 Eylül dolayısıyla... barınamazlar" dediğin Proletarya Partisi dahi PKK'nin Kürdistan'da pratik faaliyeti yok iken silahlı mücadelede emin ve sağlam temeller atan, gelişip, güçlenen olmuştur. Kastedilen Proletarya Partisi ise yalnız Kürdistan'da değil, ülkenin her yerinde örgütsel yapısı darbeler almasına rağmen merkezi yapısını koruyarak mücadelesini bu noktaya yükseltmiştir. Nerede kaldı sizin ev sahipliğiniz, o evde daha siz gelmeden başkaları (Kürt halkı) oturuyordu ve birlikte oturuyorlardı. Zaten Kürt halkının evlerine, Kürt,

Türk, Çerkez, Laz, Arap, Azeri... ulus ve azınlıkların evlatları ve gerçek kurtuluşunun temsilcisiydiler. Ülkelerin değil ilkelere ve dünya devriminin peşindeydiler. Bu ülke, bu topraklar da; ulusal köken ayrımına varmadan, çeşitli milliyetlerden halkımızın temsilcilerinin savaş ve örgütlenme alanlarıdır. Buna misafirlik değil, vatanseverlik denir. Böyle kaynaşmış bir savaş ve örgütlenmede, savaşın hangi cephe ve alanında yer alacağına insanların ulusal kökenlerine bakarak karar verilemeyeceği açıktır. O nedenle bir Kürt kökenli halk savaşçısı, Arap ya da diğer azınlıkların ya da Türklerin bulunduğu alanda savaşa katılabileceği gibi, tersi de mümkündür. Türk ya da diğer ulusal azınlık kökenli savaşçılar Kürtlerin bulunduğu alanlarda da savaşa katılabilir. Çünkü TC'nin verili sınırları, faşizmi yıkarak ve DHD'ni kurmak için bir bütün mücadele ve savaş alanıdır. Kırsal alanlar ise özellikle ve birinci olarak halk savaşının bugünkü temeli olan gerilla savaşı alanlarıdır. Gerçeklik budur. Bunun yanında Kürt halkı (proletarya başta olmak üzere) misafirperverdir. Ama bu misafirperverlik sizinkine hiç de benzemiyor. Kürt halkının misafirperverliği, silahlı mücadelede sebat edenlerin başına basmasıdır. Dostça, alçakgönüllü ve açık davranmasıdır. Ama ne yazık ki, PKK şahsında ve somutta bunu göremiyoruz. Kürt halkının misafirperverliği ve dostluğu çıkar ve menfaat üzerine kurulu değildir. Acaba PKK'da böyle bir özellik mevcut mudur? Üzülerek belirtelim ki, bu misafirperverlik altında çeşitli hesaplar yapılmıştır. Endişe ve kaygım budur. 93 Yaz'ında Dersim'de yaptığımız gibi, devrimci ve halktan insanların kanını akıtmayasınız. Proletarya Partisi, kendisine verili bir alanı temel alır ve bu parçanın emperyalizmden ve tüm gericiilikten kurtarılıp temizlemesini hedefler. Türkiye Kürdistan'da bu parçanın önemli bir parçasını oluşturuyor. Bunları bilmiyoruz değilsiniz. Buna rağmen ".... ülkesi Kürdistan değil" diyerek dost ve devrimci gördüğü örgütlere gösterdiği hoşgörünün son sınırını göstermektedir herhalde. Bu yönüyle Proletarya Partisi'nin programı ve siyasi politikası bu parçada bir kesimi askıya alma veya "tatil" etme değildir. Sınıf ilişkilerinin yoğunlaştığı alanlarda yoğunlaşma ve açılmadır. Bundan dolayı Proletarya Partisi'nin programında da belirtildiği gibi örgüt ve savaşçılar, Türk-Kürt ve çeşitli azınlık proletaryasının öncüsü olarak T. Kürdistan'ında sınıfın öncüsü olarak ortadadır ve bu böyle bilinmek zorundadır. Bu yönüyle iddia aslızsız ve Proletarya Partisi'ne atfedilen demagojik bazı şeylere başlamak yapılmak istenmektedir. Bundan dolayı Sakık'ın belirsizliği, ".... her şey benim, benimle başlar benimle biter" gibi ".... her şey bana" mantığı ve anlayışı bürünmeye dursun. "12 Eylül dolayısıyla... barınamazlar" dediğin Proletarya Partisi dahi PKK'nin Kürdistan'da pratik faaliyeti yok iken silahlı mücadelede emin ve sağlam temeller atan, gelişip, güçlenen olmuştur. Kastedilen Proletarya Partisi ise yalnız Kürdistan'da değil, ülkenin her yerinde örgütsel yapısı darbeler almasına rağmen merkezi yapısını koruyarak mücadelesini bu noktaya yükseltmiştir. Nerede kaldı sizin ev sahipliğiniz, o evde daha siz gelmeden başkaları (Kürt halkı) oturuyordu ve birlikte oturuyorlardı. Zaten Kürt halkının evlerine, Kürt,

Proletarya Partisi programına uygun konumlanan ve hareket eden bir partidir.

Diğer bir sorun ise, Sakık'ın her şeyi Kürdistan 'halkı' adına sahiplenme duygusudur. Müsaade edin de buna Kürt halkı karar versin. Kimsenin ".... evi kirlettiği", ".... tarumar ettiği", ".... ev sahiplerini kovduğu" yoktur. Bu bir başkasının değil halkın vereceği karardır. Kimsenin de PKK'yı "....evden kovduğu" filan yok. Kovarsa burda yaşayan halk kovacaktır. Kim savaşacaksa, bu halkın kararıdır. Kimsenin de bu kadar telaşlanmasına gerek yoktur. Bu topraklar halkındır, onu kovan da, başına basıp yaşıtan da bu halktır. Buna karar verecek olan da yine halktır. Onun adına kimsenin karar vermeye hakkı yoktur. PKK'nin bunu kavraması lazım.

Proletarya Partisi dost ve devrimci olarak gördüğü hareketlere karşı bunun gerekliliklerini yerine getirebilecek kapasiteye sahiptir. Pratik ve somut örnekleri mevcuttur. Bu anlamda düşmanca tavırlar içerisine girmesi beklenemez. Proletarya Partisi'nin, devrimci niyetlerini istismar ettirgin pratik örneklerinin gösterileceğini sanmıyoruz. Çünkü yoktur. Ama biz bunun bolca belgeli örneklerini bu yazıda olduğu gibi pratik olarak da gösterdik, gösterebiliriz de. Kalkıp da ".... iyi niyetimizi istismar ettiklerini" halkta ".... bizimle karşı karşıya gelmek için ne gerekiyorsa o yapıyor" gibi iddialarda bulunmak, tamamıyla zorlama ve asılsızdır. PKK'nin Dersim pratiğini ve bu sorundaki Proletarya Partisi'nin yazılı ve pratik olarak takındığı tavri bilenen buna şahittir. Daha da ileri giderek "provokasyon geliştiriyorlar" gibi iddialarda bulunup, ispatlamamak devrimci sorumluluğun neresine yerleştirilecek? Ama biz bunu ispatlarız. Bizim bunu yapmamız için hiçbir neden yoktur. Çünkü böyle bir şeyin düşmanın işine geleceğini ve onun işini kolaylaştıracağını bilincindeyiz. Biz her dönem PKK'nin devrimci zemine kalmamasını istedik ve istiyoruz da.

Sakık'ın örnek olarak ileri sürdüğü ".... birçok dostumuzu vergiye tabi tutuyorlar" savı tam da sizin "zorunlu vergi" adı altında topladığınız ve yoğun tepki aldığınız ki, suçsuz bir çok halktan insanların evleri yıkılıp yıkıldı ve öldürüldü. Bu kadar hırslıydınız. Bunlar biliniyor. İşte Dersim pratiğini. Proletarya Partisi halkı vergilendirmeyi yanlış bir politika olarak görmektedir. Bundan dolayı yanlış gördüğü bu politikayı hayata geçirmesi herhalde düşünülemez. Geçiyoruz, ".... eylemlerimize sahiplik yapıyorlar" iddiasına. Bunu tam da sizler yapmaktasınız ve bunun örneklerini yasal yayınlarında bolca görüp göstermek mümkünüdür. Örneklere örnek olur ve bunun üzerinde durulmayabilecektir. Hatta bundan için tektizip

yazıları bile yazıldı, herhalde Sakık'ın bunlardan haberi yoktur. Bütün bunlar ortadadır. İnsanların gözünün içine bakarak yalan ve çarpıtma yapılmaz ki.

"Kürdistan'a doğru açılma eğilimindedir". Bir yandan dost göreceksiniz, diğer yandan açılma faaliyetine hoş bakmayacaksınız. Bu nasıl bir dostluktur ki dost güçlerin gelişip güçlenmesini hazmedemesin? Bu nasıl dostluktur ki, faaliyet yürüttüğü alanlar üzerinde başka dost güçlerin faaliyet yürütmesine tahammül etmesin? "Burası benimdir" deyip, silahlı çatışmaya kadar işi götürülecek boyuta pervasızca vardırılsin. PKK hangi dostluktan bahsediyor o zaman?

Bazı sorumluların tutum ve davranış hareketten ve yapılanmadan bağımsız değildir. Çünkü sorular kişisel değil, toplumsal ve sınıfsaldır, bu bir. İkincisi, eğer bu yönde PKK'yla kişisel husumetler güden varsa ve hareketin genel bakış açısıyla tezat teşkil edebilecek boyutta ise açıktır ki, bu sorumluların silahlı, hareket cezalandırıcaktır. Sizin yapmanız gereken dostça davranıp, uyarıp eleştirmektir. Yok, eğer hareketin genel bakış açısı ise durum farklıdır. Ama istisnalar hariç her bireyin bir yanlışlığı bile, bireyi değil, içinde bulunduğu toplumsal yapıyı değil veya şu düzeyde bağlar ve etkiler. Yani bireylerin tutum ve davranış hareketten bağımsız değildir. Bu yönüyle birey hedef alınmaz, hareketin siyasal boyutunu irdelemeyi gündeme getirir. Proletarya Partisi'nin tavri ve bakış açısı da açıktır ortadadır. ".... tatsız bazı gelişmeler gerçekleştiğinde uyarılmadık denilmesin" deyip bunu pratikte gerçekleştirilecek yanlışlıklara zemin yaratma olarak ele almak vahim bir yanlışlık olacaktır.

"Bizi devrimcilere yönelmekle kimse suçlamasın" demek suçun başkalarına yükleyerek işin içinden sıyrılıp, devrimci gördüğü bir örgüte yönelmenin zeminini hazırlamak başka bir anlam ifade etmeyecektir. Bu böyle bilinmelidir. "Devrimcilere yönelmek"te neyin nesi oluyor? Buyrun işte mantık kendisini bu cümlelerle ele vermektedir. 6 TDKP'li devrimciye yöneldiği gibi. İşte tehlikeli bir anlayışın ve pratiğin siyasal yaklaşımı böyle boy verip ortaya çıkarmakta ve kendisini ele vermektedir.

Dersim'de birçok kere bu vb. sorunlardan dolayı görüşmeler talep edilmiş, yer yer bunlardan kaçılmış, yer yer ise görüşmelerde PKK'nin olumsuz yaklaşımından dolayı sonuç alınamamıştır. Proletarya Partisi 93 Yaz'ında, PKK-MK'ya gönderdiği yazılarda sorunları çok geniş ele alıp işlemiştir. Ve bu Partizan Özel Sayı da yayınlanmıştır. Bu sorunlar bölgede hala mevcuttur. PKK'nin Dersim pratiği de, son gelişmeler ve bu açıklamalarla yeni bir olumsuzluğun başlangıcına girme işaretleri vermektedir. Her ne kadar rapor-tajda örgüt isimleri yok ise de, hepsini de aynı kefiye koyup değerlendirmesi bizi ilgilendirdiğinden ve soruna duyarsız kalamayacağımıza göre üzerinde ciddiye durmak ve takip etmek önem arz etmektedir. Bölgede Proletarya Partisi'nin ismini kullanan darbeci ve tasfiyeci klikle (ki bunların PKK ve ulusal sorun konusundaki yanlış tutum ve davranışları biliniyor) Proletarya Partisi'nin hiçbir benzerliği yoktur. Bölgede yaşanacak bir olumsuzluğun egemen sınıfların işine yarayacağı bilinciyse, üzerimize düşen devrimci sorumluluk bilinciyle hareket etmeliyiz.

DEVLET-MAFYA-TALAN-YOKSULLUK...

Alınterimiz kimlerin kasasına akıyor?

Haber Merkezi- Bir süreden beri, kamuoyu devletin içinde dönen dolapları izliyor. Emlak Bankası Genel Müdürü Engin Civan'ın çıkar dalaşması sonucu vurulması ortaltığı birbirine kattı. Bir anda TV ekranları, gazeteler sayfalarca bu konuyu işlemeye başladı. Olay sadece basit bir çıkar hesaplaşmasını aştı. Konular birbirini izledi ve devletin tepesindeki kişi ve kuruluşların yolsuzlukları, talanı, mafyayla ortaklığı, kimin eli kimin cebinde, kim ne kadar talan etmiş, konuşulmaya başlandı. Gazeteler sayfalarca konuyu işliyor ve kamuoyu şaşkın bir seyirci gibi her gün manşete çıkarılan bir vurguncunun, nasıl vurgun yaptığını, bir sülük gibi nasıl kanını emdiğini okuyor.

Devletin en üst kademeleri için içinde. Zincir, mafyadan cumhurbaşkanlığına kadar uzanıyor. Konular açıldıkça, İsrail'in Beyrut saldırısıyla birlikte MHP'lilerin ASALA elemanlarını katletmesine, Eski ABD Dışişleri Bakanı Alexander Haig'in füze alım-satımındaki soru işaretlerine, Skorsky ve Türksat ihalelerine, vb. vb. kadar uzanıyor. Onlarca isim, yüzlerce ihaleden, yolsuzluklardan, vurgundan, talandan, soysuzluktan söz ediliyor.

Özellikle boyalı basını yoğun katkısıyla kişiler ya da kimi kurumlar zinciri öylesine karmaşık hale getirildi ki, olay dedektiflik bir sorun haline getirildi. Ancak, her ne kadar ortalık bulandırılmaya, kafa-karıştırmaya çalışılsa çalışılsın, kamuoyunun algılamakta zorlanmadığı bir gerçek var: O da bütün bunların altında yatanın DEVLET olduğu; herşeyin devlet, kurum ve yasalarınca uygun hale getirilip yapıldığı.

Hemen her ay skandallar, yolsuzlukların, manşet olduğu; her türlü ticaretin "hayali"siyle sömürü çarkının döndüğü; mafyayla devletin bu kadar açık bir biçimde işbirliğinin yaşandığı bir ülkede, yolsuzluk, kişiliksizlik bu kadar övgüye değer olmamıştır...

Engin Civan ve Selim Edes. Görünürdeki yönleri, vurulan ve vurdurtan. Bu kişiler, Başbakanlığı ve Cumhurbaşkanlığı döneminde Turgut Özal'ın en has adamları. Babaları Özal ölünce birbirlerine giriyorlar. Çıkar dalaşı bir noktada patlak veriyor. Devlet-Mafya elele ve vep sorunu çözmeye çalışıyor. Ancak sorun çözülmeye çalışıldıkça pislik çoğalıyor. Alaattin Çakıcı ismi bir kez daha gündeme oturuyor. Alaattin Çakıcı ismini biraz açalım.

ÇAKICI'NIN EKİBİ
DEVİRCİ KANI İÇTİ

Halkımızın MHP'li faşist mafya babası olarak bildiği Alaattin Çakıcı, atılımını devrimcileri katletmekle yapıyordu. 12 Eylül öncesi devrimcilere yapılan faşist saldırılarda Çakıcı ve grubu aktif olarak yer almıştı. Şu an bile yanında çalışan himayesindeki iki faşist, İsmail Hanoglu'nun katilidir. Hanoglu'nun başını taşla ezip, kanını içen bu katillerin hala nitelikleri değişmemiştir. 5 Haziran-1982'de Beyrutta ASALA kampına yapılan saldırıda, onlarca ASALA militanını katleden Çakıcı ve onun ekibidir. Bu görev onlara devlet tarafından verilmiş ve finanse edilmiştir. Avrupa'daki ASALA elemanlarına yapılan saldırılar yine bu katiller sürüsüne aittir. Bugün, Çakıcı'nın "Konuların kilitli" sarsılması...

sözü boş bir söz değil, devlet için ciddi bir tehdittir. Çünkü Çakıcı'nın işi, sadece bu değildir. Devletin üst kademesindeki "yasadışı" katliamların uygulayıcısı ve ortağıdır. Söylediği gibi "vatan haini" değildir, bu devlete en kanlı hizmet etmiş birisidir. Elbetteki bir çırpıda çöp sepetine atılmayı kabul etmeyecektir.

Kenan Evren farkında olmadan itiraf ediyor, Çakıcı'nın görevini: "Bu tür insanları MİT Kullanmış olabilir." Peki o dönem Kenan Evren MİT'i tanı mıydı, icraatlarından habersiz miydi, 1982'de Evren'den habersiz MİT böyle bir şey yapabilir miydi? Herşey ayan beyan ortada; Devlet-Mafya elele vermiş, halkın kanını nasıl emeceklerini hesaplıyor, planlıyor ve uyguluyorlar.

HALK ÇARKIN NERESİNDE?

Şimdi konunun ince ayrıntılarını bırakıp kabaca düşünelim: Nasıl bir çark dönüyor ve biz halk olarak neresindeyiz?

Günlerdir trilyonların nasıl bir çırpıda birilerinin kesesine aktığını okuyoruz, dinliyoruz... Bir film gibi, dizi film. Kamuoyu bu tür şeylerle alıştırdı. İnfazlar, katliamlar, "açık seçik" yapıyor. Güncelleşiyor, hergün yaşanıyor, içiçe oluyoruz katliamlarla... Bir yolsuzluk manşet oluyor birdenbire, sanki fırına kopacak gibi, izliyoruz ilgiyle, kendimizi dışında tutarak. Birden konu kapanıyor. Yeni bir yolsuzluk ya da başka bir "Siyasal karar" çıkıyor aniden. İlgeniyor gibi yapıyoruz. Benzer şeyler okuyoruz... Alışıyoruz... Alışmaya çalıştırılıyor...

Oysa üzerinde oynanan bizim... Engin Civan birkaç yüz trilyonluk için birkaç kurşun yemdi. O paraları uzaydan getirtiler... Bunlar bizim alınterimiz, bizim emeğimiz... TC'nin kasasında biriken de, Sabancı'nın Koç'un kasasında biriken de, Çakıcı'nın yamaklarının kursun parası da, Selim Edes'in rüşveti de bizim paramız, bizim emeğimiz. Bizim emeğimizin birikimi... Bizim emeğimizin gaspedilişinin ve nasıl paylaşıldığının iğrenç öyküsü seyrettiğimiz... O halde neden bizim dışımızda gibi seyrediyoruz? Camın öte tarafındaki seyirci değiliz... Salyalarını akıtarak paylaşmaya çalıştıkları bizim... Biziz it dalaşının mükellef sofrası...

Biraz daha dikkatli bakın... Duyarlılığımız, insanlığımız, kendimize olan saygımız, paramıza edilmeye çalışılıyor... Elsiz, ayaksız, yüresiz bir insan yaratılmaya çalışılıyor... Susuyoruz... Şaşkın bir seyirci gibi katli fermanın insanlığımızı seyrediyoruz... Susuyoruz...

Emeğin ve üretmenin değeri insanlığın en yüce değeridir. Bu bilinç silinmeye çalışılıyor beynimizden. Susuyoruz...

Bir zamanlar bir filo yaklaşmıştı denizlerimizden İstanbul'a, içinde Amerikan askerleri vardı... İnsanlığımız, bu kadar yara almamıştı henüz... Devrimci ilerici hareketler bu kadar güçlü ve örgütlü değildi... Ama yerlerinden oynamış, Amerika da, TC devleti de paniğe kapılmıştı; Amerikalı dolu filo defolmuştu... Halk tepki göstermişti...

Ne sülük, ne kör olmuştun... Ve sülük amiyun...

İleri adım

Ozan Can Bakış

Yeni süreçte ilerlemenin yolu, kurumlaşmadan ve kadrolaşmadan geçer

Bugün çetin ve zorlu bir süreçten geçmekteyiz. Egemenlerin ekonomik ve siyasi krizi giderek derinleşmektedir. Çaresizlik içinde çare arayan egemenler, dönüp dolaşip tekrar çaresizlik durumuna dayanmaktadır. 5 Nisan kararlarıyla birlikte, kitleler giderek daha da açlık ve sefalet içine itildi. İşsizlik çığ gibi artıyor. Ve bu mevcut durum, egemenleri oldukça ürkütüyor. Ülke içinde bu durum yaşanırken, uluslararası planda, Kürt sorunu, insan hakları ihlali konusunda da egemenler her bakımdan köşeye sıkışmış durumdadır. Kısacası derinleşen ekonomik ve siyasi kriz, TC'nin uluslararası kredisini giderek tüketmekte ve güvenilirliğini de sarsmaktadır.

Tüm bu gelişmelere rağmen, emperyalistlerin TC'yi kolay kolay gözden çıkarmayacakları açıktır. Bugünkü tüm çabaları ise, TC'nin mevcut bunalımını hafifletecek reçeteler hazırlayıp, sunmaktır. Bu reçetelerin ilki, Kürt sorunun çözümüne ilişkindir. Özü ise şu: Kürdistan'daki ulusal uyanış, uluslararası bir boyut kazanmıştır. Şiddetle çözümlenmez. Bunun çözüm yolu, ulusal hareketi de bu süreçte katmanlı olarak geçeri. Yani çözüm, bağımsız Kürdistan'a hayır, kör topal bir kültürel özerkliğe evet demenizdir yakıyor. Özcesi, düzen içi çözüm önerilmektedir. Ekonomik açı da ise, dayatılan özelleştirme paketi ve yansımaları olan 5 Nisan kararları. Bu kararların yol açacağı sonuçları hep birlikte görüp yaşayacağız.

Karşı devrim cephesindeki bu karanlık tabloya karşın, devrim cephesindeki gelişmelerin de pek iç açıcı olduğu söylenemez. Ulusal hareket tüm planlarını uzlaşma zemini üzerine kurmuştur. Her radikal çıkışı, bağımsızlığı değil, masa başı diplomasiyi hedeflemektedir. Komünist ve devrimci güçler hala esas olarak iş sorunlarıyla uğraşip durmaktadır. Yılların yarattığı tahribatları onarmaya çalışmaktadır. Devrimin nesnel koşullarını bu denli olgunlaştığı bir süreçte, komünistlerin üzerine düşen tarihi sorumluluklarını tam olarak yerine getirememeleri üzücü bir durumdur. Bu durumu tersine çevirmenin yolu, bir bütün olarak uluslar arası plandaki gelişmeleri ve tarihi sürecimizi iyi irdelemektir. Son yaşanan süreç bu konuda bize iyi fırsatlar sunmuştur. Bu fırsatı her türlü kişisel kağı ve ön yargıdan uzak olarak değerlendirmek zorundayız. Özellikle devrimci değerlere, parti hukukuna bağlı değerlendirmek zorundayız. Özellikle devrimci değerlere, parti hukukuna bağlı olmanın bugünkü pratik ifadesinin ne olduğunu iyice bilince çıkarmalıyız. Yani, önce görev ve sorumluluklarımızı tespit edip ortaya koymalıyız. Sonra da tüm feda ruhuyla bunları yerine getirmek için çalışmalıyız.

İktidarı hedefleyen bir parti, faaliyetini bireysel üzerinden değil, kurullar üzerinden yürütür. Yukarıdan aşağıya doğru kurumlaşmayı yaratacak yönlendirecek yeğane güç ise; her bakımdan uyumlu çalışan ve kolektif çalışmayı özümseyen bir önderliklerdir. MLM bilimi ile donanmış bir önderlik ortaya koyduğunu politikaları kitlelere ulaştırması için buna uygun kadrolar yetiştirmek zorundadır. Doğru yolda olmamız, doğru şeyler savunmamız salt başına yetmez. Önemli olan, savunduğumuz doğruların kitleleri sarıp sarmalamasıdır. Kitlelerin, çağrılarımıza sessiz kalmayarak, yönelttiğimiz hedeflere doğru tereddütsü olarak yönelmesidir. Bu yönelimi organize edip örgütleyecek olan yine kadrolardır.

Yaşadığımız şu süreçte bunca insan bolluğuna rağmen, çalışmalarında halen insan sıkıntısı çekmemiz tamamen bizim sorunumuzdur. Bu sorunumuzu aşmamızın biricik yolu; her kadronun, her partili bireyin, her örgütlü bireyin, sorgulama, örgütlenme işine önce kendinden kendi alanından başlamasıyla olur. Sağlıklı yürütüldüğünü yukarıda belirttik. O halde ihtiyaca göre kurumlaşmalıyız. Kurumlaşmayan bir örgüt, yeni insan yaratamaz. Sürekli yeni insan-yeni halefler yetiştirmenin, dahası kalıcı örgütlenmeler yaratmanın yolu, kurumlaşmadan geçer. Şunu unutmayalım: Kendine bağlı kurullar yaratmayan, halefler yetiştirmeyen, bir kadro ya da üye iyi bir yönetici değildir-olamaz.

Kurumlaşma derken, ya da kolektif faaliyetten söz ederken, belli insanların yan-ana getirilerek işlevsiz komitelerin kurulmasından söz etmiyoruz. Kim iarkadaşlarımız, kağıt üzerinde, böyle gelişmiş, ihtiyaca cevap vermekten uzak komiteler oluşturulmaktadır. Ve bu komitelerin kimi toplantılarına katılıp, düzenlerce talimatlar vererek sorumluluklarını yerine getirdiklerini sanmaktalar. Böyle bir çalışma tarzı ürün verir mi? Tabii ki vermez. Peki bunun sorunlusu kim? Komite mi, yoksa oluşturan mı? Her akıl selim insan, buna tabii ki oluşturan diyecektir.

O halde kurumlaşma derken aklımız şekilsiz komiteler gelmemelidir. Tam aksine asgari düzeyde de olsa ihtiyaca cevap verecek ve her koşulda yönetici organların insiyatifi ve yönlendirmesi doğrultusunda sıcak mücadele içinde eğitilecek-dönüştürülecek, geleceğin kadrolarının yetiştirileceği kurullardan söz ediyoruz. Keza en iyi kadronun kurullarda örgütlenmesi ve ideolojik siyasal olarak sürekli eğitilen, dahası esas olarak pratik mücadele içinde yetiştirilecek gerginliği asla unutmamalıyız. Tüm bunları doğru bir tarzda yönlendirecek olan yine kadrolardır.

Bugün sınıf mücadelesini daha da körüklemek ve kitleleşip boyut kazandırma açısından hayli olumlu bir zeminin olduğunu söylemek için fazla politik olmak gerekmez. Bu ülkede yaşayan her dürtüst ve namussuz insan bu gerekleri rahatlıkla görebilir. Kitlelerin mevcut hoşnutsuzluğunu, tepkisini örgütleyip, iktidar mücadelesine kanalizasyon etmek ve proletaryaya partisinin görevidir. Örgütlenme ve yönlendirilmede tayin edici olan, kadrolardır. O halde bugün acil görevlerimizden biri de sınıf mücadelesine süreklilik kazandıracak kadroların yaratılmasıdır. en iyi kadrolar, pratik mücadele içerisinde yetişen ve çelikleşen kadrolardır. Özcesi sınıf savaşımı içinde üreten, yaratan, yönlendiren kadrolar yaratmada ısrarlı olmalıyız.

Bunu yaratmanın yolu da dinamizm ve tecrübeyi, her bakımdan bütünleşen ve kolektif çalışmayı yaşamın her alanında içselleştiren bir önderliğe sahip olmaktan geçer. Özgül durumumuzu da dikkate alarak, hareket ettiğimizde, önderliğin fonksiyonu ve önemi daha da artmaktadır. Bu nedenle acil görevlerimizden biri de, proletaryaya partisinin tüm sorunlarına vakıf olan ve sınıf mücadelesini yürütmede ısrarlı olan kalıcı bir önderlik yaratmaktır. Ki, yaratmak zorundayız.

Öseltirecek: Devrim kitlelerin eseridir. Kitlelerle bütünleşebilmek için, onların somut taleplerine uygun politikalar üretip, pratikler sergilemek gerekir. Bunu yapacak tek güç ise; MLM silah ile donanmış ve buna uygun olarak önderliğini, kolektif mekanizmalarını-kurullarını yaratmış proletaryaya partisidir. Proletaryaya Partisi'nin her kadrosu, her üyesi, her bireyi öncelikle, bugün içinde bulunduğumuz durumu objektif olarak kavramalı ve üzerine düşen görevi layıkıyla yerine getirmelidir. Parti demek, önderlik demek değildir. Parti, taraftarı ile üyesi ile, kadrosu ile bir bütündür. Mücadelenin herkesi yüklediği belli sorumluluk ve görevler vardır. Herkes bu görev ve sorumluluklarını yerine getirdiği takdirde, ilerlememek, kazanmamak için hiçbir neden yoktur.

Yüreklereimizdeki mücadele ateşinin kulllenmemesi için sınıf kınımızı isyan ateşine dönüştürüelim ve idealizmin uğruna, can bedeli bir mücadeleye asalım. Yeniden, yeniden üretmeliyiz, yaratmalıyız, savaşmalıyız, savaşmalıyız...

Kenan Evren
(12 Eylül cuntasının lideri)

"ASALA'nın 50'den fazla cinayeti vardı. Uluslararası camiada haksızlıkların kanıtıydı. Güvenlik güçleri bu işin üzerine gittiler. Bana yansıtılmış resmi bir bilgi yoktu. Ama bunu MİT bilir. Çakıcı'yı MİT kullanmış olabilir. Bazen, yararlı olacaksa bu tür adamlar kullanılabilir."

Alaattin Çakıcı

Nezih Tavlaş (Gazeteci)

İsrail, 5 Haziran 1982'de Lübnan'a saldırıp, Ermeni terör örgütleri ASALA ve JCGA kamplarına da girileceğini Ankara'ya da ilterek, Türk görevlilerini de operasyona katılmaya davet ediyordu... Ankara'da hazırlanan "örtülü faaliyet operasyonu" uyarınca, "ükkücü mafyanın simgesel önderi" Alaattin Çakıcı ve 10 kadar ülkücü, Almanya'dan Beyrut'a gönderilerek, İsrail komandolarıyla birlikte Ermeni teröristlerinin eğitim yaptığı kamplarına girdiler."

Semra Özal

Dündar Kılıç (Mafya)

"Birgün kızım Uğur Çakıcı, Semra Özal'ın kendisini aradığını ve benden bir ricası olduğunu söyledi. Semra Özal'ın Selim Edes ile Engin Civan arasındaki meseleyi halletmemi istediğini anlattı. Bu konuşmadan bir-iki gün sonra, bu kez sekreteri beni arayarak, Semra Özal'ın bu olayda hakemlik yapmasını rica ettiğini anlattı. Ben de ikisini bir araya getirerek "Bakın aramaya çalıştığımız birisi telefon etti. O nedenle sizlerle görüştüm. Aranızdaki meseleyi halledin" dedim. Baktım toplantı uzuyor. "Gidin ne haliniz varsa görün" dedim."

Elbistan'da köy muhtarı öldürüldü

Elbistan/Özgür Gelecek- Maraş'ın Elbistan ilçesine bağlı Ekinözü (Celo) kasabasına bağlı Göz Pınar köyü muhtarı Seyda Çiçek vurularak öldürüldü. 40 yaşlarındaki muhtar, 20 Eylül akşamı saat 10 sıralarında evine gelen ve gerilla olduğu tahmin edilen kişiler tarafından öldürüldü. Olayın, Elbistan ve Celo kaymakamlarının bölgedeki tüm muhtarlarla yaptığı toplantıdan sonra meydana gelmesi dikkat çekti. Göz Pınar köyü, Kürt ve Alevi bir köy olarak biliniyor. Köy insanlarının devrimci-demokrat bir yapıya sahip olması ve bölgede gerillaya rastlanması, köyün sürekli devlet baskısı altında tutulmasına neden oluyor. Öte yandan 6 Eylül 1994 tarihinde vurularak öldürülen Salman Bol'un katili henüz bulunamadı. Elbistan esnaflarından olan Kürt ulusu mensubu Bol'un katledilmesinin, "faili meçhul" olarak devlet kayıtlarına geçirildiği gelen haberler arasında.

Malatya Erhaç Üssü'nde tatbikat

Malatya/Özgür Gelecek- NATO'ya bağlı uçakların katıldığı "Arrow Exchange 94" tatbikatının üçüncü safhası, TC Ordusu 7. Ana Jet Üssü'nün bulunduğu Erhaç semalarında gerçekleştirildi. Belçika, Almanya ve Türkiye'ye ait toplam 8 adet F-16, 8 adet F-4, 6 adet Tornado uçağı ve 297 personel katıldığı tatbikat, 21-30 Eylül tarihleri arasında yapıldı.

"Vatan sağ olsun" mu?

Malatya/Özgür Gelecek- Bilindiği gibi, Dersim'in Nazimiye ilçesine bağlı Yatılı İlköğretim Bölge Okulu'na giderken, Kutudere mevkiinde ARGK tarafından üç erle beraber Malatya doğumlu Atilla Aydoğdu isimli öğretmen de öldürülmüştü. 26 yaşındaki öğretmenin 18 Eylülde yapılan cenaze töreni "klasik" olmadı. Genelde, PKK tarafından vurulan askerlerin ve memurların cenazelerinde MHP-sivil polis işbirliğiyle halk provokasyona getirilir, ölen insanların aileleri kullanılırdı. Böylece Kürt ulusuyla diğer milliyetlerden halk düşman edilmeye çalışılırdı. Ancak bu sefer, Malatya Valisi Atilla Osmançeblebioğlu'nun da katıldığı cenaze töreninde, baba Aydoğdu şunları söyledi: "Ben şimdi ne yapacağım? 'Vatan sağ olsun' diyecekler ama bu sözler ne oğlumu geri getirecek, ne de acımızı dindirecek."

İzmir'de Kürtlere baskı

İzmir/ Özgür Gelecek- İzmir Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele ekiplerince yapılan operasyonlarda HADEP PM üyesi Nevzat Sağınç, eşi, HADEP İzmir İl Yönetim Kurulu üyesi ve Sterka Rızgari İzmir Temsilcisi Mine Sağınç ile HADEP üyeleri İzzettin Koç, Metin Yavuz gözaltına alındılar. Gözaltına alınanlar bırakıldıktan sonra HADEP binasında yaptıkları basın açıklamasında, gözaltında kendilerine fiziki ve psikolojik işkence yapıldığını söylediler. HADEP İl Yönetimi'nden Ali Ekber Uğuz ve Cengiz Güzel hâlen gözaltında tutuluyorlar. Hala gözaltında olan Ali Ekber Uğuz'un ağır bir ameliyat geçirdiği ve herhangi bir darbenin hayatı tehlikeye yolaçabileceği öğrenildi. HADEP İzmir İl Başkanı Necmi Aksoy sav-

cıdan izin almalarına rağmen, polis avukat görüşünü engellediğini bunun ise işkence yapıldığını kanıtlandığını söyledi.

İzmir'de yoğun operasyonlar ve gözaltı olayları daha sonra da sürdü. İlk belirlemelere göre 30 civarında gözaltı olduğu belirlendi. Şu ana kadar gözaltına alınanlardan isimlerini öğrenebildiklerimiz şöyle:

Songül Diribaş (HADEP Balçova İlçe Yönetim Kurulu Üyesi), İskender Eraslan (HADEP İzmir İl Sekreteri), Vahit Zeydan (HADEP Buca İlçe Yönetim Kurulu Üyesi), Bedirhan Karatay (HADEP Konak İlçe Sekreteri), Kaya Müstakhan (Araştırmacı-Yazar-Kürt Dilbilimci), Ali Haydar Özdemir, Gülay Fırat, Mevlüt Kaya, Dursun Onkan, Neslihan

Göktepe, Metin Göktepe, Ramazan Adıbelli, Gurbet Adıbelli, Mehmet Ermiş, Berzan Kılıçarslan, Seyfettin Karatay, Aydın Ateş, Süleyman Gezen, Özlem Kahraman, Mehmet Erarlan, Yücel Nevcanoğlu, Mehmet Kışlak, Zahide Kışlak, Yusuf Aktülün, Cemal Yıldız, Senem Yıldız ve soyadını belirleyemediğimiz Mahmut isimli şahıs.

Operasyonlar yoğun olarak HADEP'e yönelik olmakla beraber, demokrat insanların da gözaltına alındığı öğrenildi. Evlere ve işyerlerine karakol kurmayı ihmal etmeyen polis, buralara gelen insanların gözaltına aldı. Avukatların DGM'ye başvurusu sonucu, savcı gözaltına alınanların 30 kişi olduğunu bildirdi.

Dersim yakmakla bitmez

Haber Merkezi- Dersim köy köy yakılıyor. TC devleti T. Kürdistanı'nda sürdürdüğü kirliliğe çareyi alanı insansızlaştırma politikası uygulayarak balığı yoketmek için denizi kurutmakta buldu. Daha önceleri köylüler zorla göçettirilerek boşaltılan ve arkasından yakılıp yıkılan, taranan köyler şimdi göçettirilmeye dahi gerek duyulmadan bombalanıyor. Bölgede TIKKO, PKK ve Dev-Sol gerillalarının sürdürdüğü eylemlerden sonra devlet güçlerinin bölgeye yoğun operasyonlar düzenlediği çok sayıda asker ve askeri araç sevkıyatı yapıldığı öğrenildi.

Dersim'in Nazimiye ve Pülümür ilçeleri arasında bulunan Kutuderesi'nde PKK gerillalarının 17 Eylül günü Dersim'den atamaları çıkan öğretmenleri götürün 40 araçlık bir askeri konvoya pusu kurulduğu ve çıkan çatışmada 2 öğretmen ve 3 askerin öldüğü, 1 binbaşı, 3 özel tim

ve 7 askerin ve 2 öğretmenin de yaralandığı öğrenildi.

Olaydan sonra Uzuntarla ile Kutuderesi mevkiine çok sayıda askerin sevk edildiği panzer ve helikopterlerin bölgeye kaydırıldığı ve olaydan sonra bölgede başlatılan operasyonların hâlâ devam ettiği kutuderesinde yoğun bir şekilde sürdürülen operasyonlarda devlet güçlerinin bölgeyi ateşe verdiği aynı zamanda köylerin havadan bombalandığı operasyon bölgesinde köylerin boşaltıldığı öğrenildi.

Operasyonların yoğunlaştığı Kutuderesi mevkiinde bulunan köyler şunlar:

Deşt (Geyiksu) nahiyesine bağlı Sin, Karşılar, Babaoağı, Hafikpah, Haçeri (Güreç), Toveriç, Havar, Kültüce, Gini (Çıralı), Sibat, Kıl ve Xiran. Nazimiye ile Dersim arasında bulunan Karakoç köylerinin ise boşaltıldıktan sonra bombalandığı öğrenildi. Operasyonlar sırasında

köy yakmalar bombalamalar sonucu 12 köylünün öldüğü öğrenildi.

Ayrıca bombalama sırasında evine bomba düşen bir köylünün karısı ve çocuğunun öldüğü öğrenilen bilgiler arasında.

Köylerin bombalanmasının yanı sıra ormanların da üzerine havadan bir çeşit toz serpilip sonra ateşe verildiği ormanlarla birlikte köylünün hayvanlarında yakıldığı köylülerin anlatımı olduğu öğrenildi.

T. Kürdistanı'nda sürdürülen kirliliğe bir çözüm üretmeyen faşist TC devletinin hergün yeni yeni taktikler geliştirerek, katliamlar, köy yakmalar halkı savaşa sürmeler öğretmeleri silahlandırmalar, alanı insansızlaştırmalar, korucu-asker-polis-kontrgerilla-muhbir ağı oluşturarak halkı yıldırma politikaları yürütmüş düzenin çözümsüzlüğüne çözüm olamadığı gibi daha da batağa sürükleniyor.

Muş'un Malazgirt ilçesinde 6 ev yakıldı

İzmir/Özgür Gelecek- 18 Eylülde Muş'un Malazgirt ilçesinin Xanık (Dirimpınar) köyüne gelen devlet güçleri, 6 evi yakarak imha ettiler. Eski HEP Malazgirt İlçe Başkanı Celalettin Yöyler, 23 Eylülde İHD İzmir Şubesi'nde bir basın açıklaması yaparak, altı evin yakıldığını ve yakılan evlerden birinin kendisine ait olduğunu kamuoyuna duyurdu. Avrupa İnsan Hakları İhlalleri Komisyonu'na bireysel başvuruda bulunacağını belirten Yöyler, ilk olarak Malazgirt Cumhuriyet Savcılığı'na iletmek üzere Karşıyaka Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulunduğunu söyledi.

"Gün geçmiyor ki doğu ve gü-

neydoğuda evlerin yakılması, köylerin yıkılması, insanların öldürülmesi ve göçe zorlanması duyulmasın." diyen Yöyler, Xanık köyünü örnek göstererek şunları söyledi: "Bir insan olarak ve bir din adamı olarak, bunu bir ilkelik ve bir barbarlık olarak nitelendirmekteyim. Bu özel savaşın kirliliğidir, gizli ve kapalı bir jenosiddir. İnsanın temeline konulmuş bir bombadır, bir dinamittir. Oysa bizim kafamızdaki insancılık, kutsal ve evrenselidir. Halkların kardeşliğidir. Ve yan yana yaşama düşüncesidir."

Bölünme ve ayrılmayı "safсата" olarak nitelendiren Yöyler, "Çünkü Maraş'ta, Antep'te, Çanakkale'de dedelerimiz çarpıştı ve binlerce se-

hit verdi. 'Vurun Kürt uşağı vurun. Bugün namus gündür' diye şarkılar söylendi" dedi.

Evlerini yakanların utanması gerektiğini, ancak Kürtlerin onurlu ve gururlu olduğunu söyleyen eski HEP Malazgirt İlçe Başkanı, "Çünkü biz demokrasi mücadelesi veriyoruz" dedi. Halkların demokrasi taleplerinin hiçbir zaman tankla, topla, tüfekle yokedilemeyeceğini, bunun birçok örnekleri olduğunu hatırlatan Yöyler, işçileri, memurları, tüm emekçileri, tüm anne ve babaları kanı durdurmaya çağırdı.

Yöyler, sözlerini "Yaşasın halkların kardeşliği! Yaşasın demokrasi! Kirliliğe son!" diyerek tamamladı.

Elazığ'da infaz: 4 ölü!

Haber Merkezi- Elazığ merkeze bağlı Altınkuşak köyüne özel bir otomobile giden 4 kişi, askerler tarafından taranarak katledildiler.

Olay şöyle gelişti: Elazığ merkezden 22 Eylül akşamı saat 5 buçuk sıralarında Altınkuşak köyüne giden bir otomobil Kışladüzü mevkiinde geçen askerler ve korucular tarafından tarandı. Otomobile bulunan Dersim'in Çemişkezek ilçesi nüfusuna kayıtlı Hüseyin Yıldırım (35), Geyiksu nüfusuna kayıtlı Cafer Aslan (25) ve Pertek ilçesi nüfusuna kayıtlı Kemal Fındık ile ismi öğrenilemeyen bir kişi yaşamını yitirdi.

Cafer Aslan'ın ailesi olayı bu şekilde dile getirirken, Elazığ Valisi Mehmet Canseven, olayın böyle olmadığını, öldürülenlerin Keban Barajı üzerinde daha önce bırakılan silahları almak üzere sahile yavaşırken, askerlerle girdikleri çatışmada öldürüldüklerini söyledi.

Yerel kaynaklar tarafından verilen bilgilere göre, Cafer Aslan uzun süredir Elazığ merkezinde oturuyor ve Onur Kırathanesi'nin sahibi, Kemal Fındık ise, bir süre önce "TIK-KO"ya yardım ve yataklık ettiği iddiasıyla gözaltına alınmış ve sonra serbest bırakılmış.

Katledilen 4 kişinin cenazesi, 23 Eylül sabahı, erken saatlerde Elazığ Devlet Hastanesi Morgu'na getirildi. Hastane yetkilileri, "Olay bir trafik kazasıdır" diyerek halkı ve basını aldatmaya çalıştılar. Aynı gün, öğleden sonra saat 2 civarında alınan cenazeler, Elazığ Belediyesi tarafından Elazığ Asri Mezarlığı'na gömüldü. Cenazelerini almak istedikleri halde devletin vermediğini belirten Cafer Aslan'ın ailesi, çocuklarının otomobile giderken katledildiğini belirtti.

Öte yandan Şerif Taş adlı bir kayıkcı, aynı gün özel timler tarafından tarandı. Taş'ın ailesinin yaptığı açıklamaya göre, Şerif Taş, Dersim'in Pertek ilçesine bağlı Qxpınik (Balhdut) köyünden Altınkuşak-Kışladüzü mevkiine sahiline yavaşırken timler tarafından taranarak katledildi.

ATILIM'a

hoşgeldin diyoruz

"Aynuların aynı, ayrıların ayrı yerde" olması gerektiği espriden hareketle; aynı ideolojik-politik hat'ta yayın yapan Emegün Bayrağı ve İşçinin Yolu gazetelerinin kendilerini fesh ederek birliktelik ilan etmelerini kutluyor; Atılım'a başarılar diliyoruz!

Partizan

Özgür Gelecek

Yeni Demokrat Gençlik

Marks'tan
Mao Zedung'a
Devrimci
Diyalektik Üzerine

George Thomson

Şubat Kitabevi
Ankara Tel: (0312)
4179760- 4185912)
Selanik II. Cad. No: 68/4
Kızılay/ ANKARA

CİLTLERİMİZ

PARTİZAN

10-16

BÜROLARIMIZDA

özgür
gelecek

1-18

ÇIKTI!

Emeğin Bayrağı Genel Yayın Yönetmeni hala gözaltında

Istanbul/Özgür Gelecek- Emeğin Bayrağı Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hüseyin Tekin ve muhabiri Halil Dinç 14 Eylül çarşamba günü Bostancı'da bir çay bahçesinde otururken sivil polisler tarafından gözaltına alındılar. Aradan 15 günü aşkın bir süre geçmesine rağmen halen işkenceli gözaltında tutuluyorlar. Özellikle Halil Dinç'in akıbeti hakkında hiçbir bilgi verilmiyor. Konuyla ilgili olarak Emeğin Bayrağı gazetesi tarafından 28 Eylül günü İHD'de bir basın açıklaması yapıldı. Emeğin Bayrağı adına basın açıklamasını okuyan Hacı Orman, tüm girişimlere rağmen avukatların Halil Dinç'le görüşürülmediğini, götürüm süresinin uzatılması için izin alındığı belirtilerek daha sonra herhangi bir açıklama yapılmadığını, oysa faşizmin azgın bir diktatörlük uyguladığı bu topraklarda polis her hangi bir yerden izin almasına gerek kalmadan insanların gözaltında katledildiğini herkesin bildiğini belirtti. Açıklamada "En önce çete başı Menziri ve çapulcularını sorumlu tutacağımızı duyuruyoruz" denildi. Öte yandan Devrimci-Sosyalist Basın Platformu'nda aynı konuyla ilgili bir basın açıklaması yapıldı.

DGM'leri protesto, salonlara taşınacak

Haber Merkezi- Cezaevlerindeki devrimci tutsakların 22 Haziran 1994 tarihinde başlattıkları DGM boykotunun, 19 Eylül 1994 tarihinde sona erdiği ve protestoların DGM salonlarına taşınacağı bildirildi. "Kamuoyuna" başlıklı ve 19.9.1994 tarihli açıklamayla HKG, TKP(ML), TKİH, TKP/ML Hareketi, Ekim, TKEP/L, TDP, TKEP, Devrimci Yol, Direniş Hareketi, TDKP, THKP-C HDÖ, TKP(ML), TİKB ve MLSPB dava tutsakları "Faşist DGM barikatını reddetmek, aşmak, tüm komünistlerin, devrimcilerin, demokratların, yurtseverlerin görevidir." dedikleri açıklamada şunları ifade ettiler: "Bizler aşağıda imzalı bulunan dava tutsakları, faşist DGM'leri teşhir ve protesto etmek amacıyla 22 Haziran 1994'ten bu yana DGM'lerde duruşmalara çıkmama, ifade vermeme eylemini yürüttük. 19.9.1994 tarihinden itibaren faşist DGM'leri teşhir ve protesto eylemlerimizi, duruşmalara girip, duruşma salonlarına taşıyarak çeşitli biçimlerde sürdüreceğiz." Devrimci tutsaklar tüm işçileri, emekçileri, aydınları, devrimcileri ve yurtseverleri DGM'lerin gerçek yüzünü teşhir ve saldırdıklarını boşa çıkartmak için duyurdu olma, çaba harcamaya çağırıldılar.

Adana büromuz basıldı

Adana/Özgür Gelecek- Adana büromuz, 27 Eylül 1994 tarihinde sivil polisler tarafından basıldı. Akşam saat 5 civarında büroya gelen polisler, temsilcimiz Taner Kılıç ve Pir Sultan Abdal Derneği'nin nerede olduğunu öğrenmek için büromuza gelen iki misafirimize küfür ederek hakarete bulundular. Daha sonra temsilcimizi ve iki misafiri yarım saat süreyle küfür-kaba dayak karışımı "muameleye" tabi tutan sivil polisler, büromuzdaki kitap ve dergilere el koyarak gittiler. Adana temsilcimiz Taner Kılıç, konuyla ilgili olarak yaptığı yazılı açıklamada, "Demokratikleşmeden, basın özgürlüğünden dem vuruların gerçek yüzlerini bir defa daha gördük. Bu tür anti demokratik uygulamaları protesto ediyor ve bunların bizi yıldıramayacağını bilmelerini istiyoruz" dedi.

Tuncelililer Derneği'nin halk şöleni

Istanbul/Özgür Gelecek- Tuncelililer Kültür Dayanışma ve Yardımlaşma Derneği tarafından 24 Eylül günü düzenlenen Halk Şöleni oldukça coşkulu geçti.

Harbiye Açık Hava Tiyatrosu'nda düzenlenen geceye 10 binin üzerinde kişi katıldı. Saat 18.30 civarında başlayan şölenin programına geçilmeden önce salona giren TBMM Başkan Vekili Kamer Genç ve SHP Tunceli Milletvekili Sinan Yerlikaya kitle tarafından yuhalandı. Dernek yönetimi ve üyeler arasında kısa süren gerginlikte bazı üyeler "Bu adamlar buraya layık değil. Bu halka layık değil. Onlar dışarı çıksın" şeklinde tepkilerini dile getirdiler.

Geceye devrim şehitleri anısına 1 dakikalık saygı duruşuyla başlandı. 10 binin üzerinde bir kitle yumrukları havada "Yaşasın Halk Savaşı" sloganıyla Açık Hava Tiyatrosu'ndaki gecenin açılışını yaptı. Programa Enver Çelik ile başlandı. Enver Çelik'in köy boşaltmalar, yakmalarla ilgili yaptığı kısa konuşması esnasında kitle TC'nin bu uygulamalarını yuhalandı. Daha sonra sahneye çıkan Haydar Bayar güzel türkülerini dile getirdi. Bu arada sloganlar eşliğinde salonda pankartlar açılmaya başlandı. Her açılan pankart, her atılan slogan oradaki kitleyle bütünleşiyordu. Bunların arasında YDG imzalı "Yaşasın Halkların Devrimci İsyanı" yazılı pankart oldukça dikkat çekiyordu. Bunun dışında dikkat çeken bazı pankartlar ise "TKİH-TKP/ML-H Birleşti. MLKP-K Kuruldu" TMLGB imzalı "Yaşasın Partimiz TKP(ML) Ordumuz TİKKO", TKP(ML) imzalı "Komünist Önder Baba Erdoğan Yaşıyor, Savaşıyor",

Gecede Yeni Demokrat Gençlik imzalı 12 metrelik "Yaşasın Halkların Devrimci İsyanı" yazılı ve Üzerinde Marks, Engels, Lenin, Stalin, Mao ve İbrahim'in resimleri bulunan pankart ilgi çekti.

TKP/ML-TMLGB imzalı "Eylül Ayı Parti Şehitleri Kavganın Kızıllığında Yaşiyor", YDG imzalı "Teçrit Uygulamasına Son Başkan Gonzaloya Özgürlük" idi.

Grup Koma Çiya'nın okuduğu Kürtçe türküler eşliğinde halaylar çekildi. Aşık Mahzuni'nin okuduğu İbolar ölmez parçasıyla kitle bir kez daha komünist önder İbrahim Kaypakaya'yı andı.

Programın ortalarında Tuncelililer Kültür Dayanışma ve Yardımlaşma Derneği Başkanı Hasan San yaptığı konuşmada Dersim halkının tarih boyunca çektiği acıları dile getirdikten sonra "Bugün de Dersim'de halkımıza baskılar uygulanmakta,

ormanlarımız yakılmakta, insanlarımız zorla göç ettirilmiştir. Bölgede insanca yaşam hakkı büyük tehlikeye altındadır. Haber programlarında hava raporu dinler gibi insanların nasıl katledildiğini dinlemekte ve görmekteyiz." dedi.

Gecede, Tuncelililer Kültür Yardımlaşma Dayanışma Derneği Tiyatro Grubu'nun oynadığı Seyit Rıza önderliğindeki halk ayaklanmasının canlandırıldığı oyun ilgiyle izlenirken "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "Dersim Faşizme Mezar Olacak!" sloganları yükseldi. Grup Munzur'un Baba Erdoğan'ın anısına okuduğu türküye kitle hep birlikte ayakta eşlik etti. Ferhat Tunç sah-

neye çıktığında, hayranlarının yaptığı izdihamdan dolayı programını sunmakta güçlük çekti. Geceye gönderilen mesajların çok fazla olmasından dolayı sadece mesaj gönderenlerin isimleri okunabildi.

Sunuculuğunu Zeki Göker'in yaptığı geceye ayrıca Hüseyin Doğanay, Ulku Demirel, Heval Ali ve Tuncelililer Kültür Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği halk oyunları ekibi katıldı.

Genel olarak çok coşkulu geçen gecede çok sık slogan atılması dikkat çekerken polislerin müdahale etmemesi sonucunda herhangi bir olumsuzluk yaşanmadan gece sona erdi.

Özel tekstil işçisi ayakta

Istanbul/Özgür Gelecek- 350'ye yakın işçinin çalıştığı Sefaköy'ün tekstil fabrikalarından Özel Tekstil'de hak arama ve sendikalaşma mücadelesi son 1-2 ay içinde oldukça ivme kazandı. Bunun üzerine olayın farkına varan patron iki öncü işçiyi 24 temmuzda işten çıkardı. O zaman bir sendikaları dahi olmayan işçiler olayı protesto ederek topluca iş bırakmış ve fabrika önünde bir günlük oturma eylemi yapmışlardı. Olaydan sonra DISK'te örgütlenen işçilere patronun ustabaşlarının baskıları daha da boyutlanmıştı. İşyerinde ustabaşlarda patronun ortak baskı sendirme politikalarından, hak gasplarından iyice bıkan işçiler daha fazla dayanamayarak tepkilerini 24 Eylül cumartesi günü mesai saatinden önce iş bırakarak göstermişlerdi. Bunun üzerinde patronun adamları fabrikada bir sabotaj yaparak montları makaslamış ve işçileri işten atmak için kendilerine zemin yaratmış, nihayetinde ertesi gün 17 işçiyi işten çıkarmışlardı. Bu olayı protesto eden işçilerin işyeri önünde toplanması üzerine patron bizzat kendi yakın çevresinden sivil faşistleri ve polisi çağırarak işçilere saldırtmış ve 3 işçiyi gözaltına almıştı. Ayrıca daha önce atılan işçilere de yoğun polis baskısı devam ediyor.

Bu olay üzerine fabrikada çalışmakta olan ve atılan 17 işçiden oluşan yaklaşık 50 işçi 24 Eylül akşamı sendika şubesinde bir toplantı yaptı ve eylem kararı aldı.

İşçiler bundan sonra artık haksızlığa sömürüye karşı kozlarını ortaya koyarak direnişe geçtiler. Eylemin biçimi atılan işçilerin fabrika önünde oturma eylemi yapması ve çalışan işçilerin de çay, yemek boykotu, akşam mesaiye kalmama ve iş yavaşlatma olarak karara bağlandı. Ertesi gün işyeri önüne gelen işçilere patronun ve çalışan işçilere bölüm sefinin bastırıldığı bildirildi ve işçiyi yuhalandıran gerekçe işten

çıkardı. Bu olayla işten çıkarılan işçilerin sayısı 24'e ulaştı. İşçiler direnişte kararlı olduklarını söyleyerek bundan sonraki eylemlerinin niteliğini belirlemek için DISK'le bir toplantı daha yaparak tavrına netlik getireceklerdi.

15 yıllık tarihi olan Özel Tekstil'de 12-15 gibi çocuk yaşlarda insanlar çalıştırılarak emeği sömürülüyor. İşe alırken bir sorun çıkarmayan patron işten atarken yaş küçüklüğünü sebep gösteriyor. 15 yaşında bir bayan işçi şunları anlatıyor bize: "Fabrikada işçiler üzerinde çok yoğun baskılar var. Ustabaşlar tepemizde dikilip 'hadi hadi çalışın, durmayın' diye sürekli baskı yapıyor adeta terör estiriyor. Cumartesi-pazar mesaiye kalmak zorunlu olmadığı halde sürekli mesai yaptırılıyor, zorla gece saat 24.00'e hatta 3'e kadar mesai yapıp ertesi sabah kalkıp işe geliyor. Yorgun ve bitkin oluyoruz çalışmıyoruz ama ustabaşı yine bizim bir saniye dahi durmadan çalışmamızı istiyor. Birbirimizle konuşmamıza izin vermiyor. Telefonlarımız dinleniyor, sonra gelip bize anlatıyor. Ne yapacağımıza onlar karar veriyor. Özel yaşantımıza dahi karışılıyor."

Patronun işyerindeki zorbalıkları bunlarla da kalmıyor. Onca iş yoğunluğundan yorgun düşen ve sağlıklarını bozulan işçilerin viziteye çıkmasına izin verilmiyor. Yıllık izinleri verilmiyor. Daha önce bir örgütlülüğü olmayan Özel Tekstil işçileri kendiliğinden gelme bir hareketle işyerinde uygulanan hak gaspları ve sömürüye karşı mücadele etmenin gerekliliğini kavramışlar ve haklarını alana kadar direnmekte kararlılar. Bu direniş her ne kadar da şimdilik iş yavaşlatma, yemek boykotu gibi pasif bir şekilde sürdürüyorlarsada, sömürüye karşı giderek artan baskıların etkisi altında hala da boykotlara devam ediyor.

Tüm Sağlık-Sen Şişli 2 No'lu Şube Genel Kurulu yapıldı

Istanbul/Özgür Gelecek- Yaklaşık beş-altı bin sağlık çalışanının olduğu Şişli bölgesinde Tüm Sağlık-Sen'in 987 üyesi bulunmakta. Şubenin, Birinci Genel Kurulu'na baktığımızda bu sayıda bölgesel eylemler dışında, ne nicel ne de nitel olarak bir değişim görülmemektedir. Hata, bu şubede halkların kardeşliğini zedeleyici tutumlar sergilenmekte ve geri kitleye karşı, Kürt konusunda kaçamak laflar edilerek sözde seçimlerde Kürtler oy potansiyeli olarak kullanılmaktadır.

25 Eylül 1994 pazar günü eski yönetim kurulu, kısa bir konuşma ve saygı duruşundan sonra divanın oluşmasıyla görevini tamamlamış oldu. Divan, normal prosedürü içinde gündemi belirleyerek, zamanın az olmasından dolayı konuklara beş dakika delegelere ikiser dakika konuşma süresi verdi. Delegelerin kendilerini iyi ifade edemediği görüldü.

Salonda, hükümet komiserinin olduğu bir kongrede, sivil polislerin delegeler içinde oturup psikolojik baskı yaratılmaya çalışıldı. Ancak aynı zamanda sendikaların avukatı olan divan başkanı, görevlilerin dışarı çıkmasını, aksi takdirde yasal işlem yapılacağını ve hükümet komiserinin de bu konuda tutanak tut-

masını istedi. Epeyce bir sürtüşmeden sonra polisler kapı önünde beklemeye başladılar.

Faaliyet raporu okunup aklarıktan sonra aleyhte ve lehte pek konuşan olmadı. Delegelerden birisinin "Biz bu ülkede sadece iki şey için vatanımız. Birincisi seçimde oy kullanmak, ikincisi askerlik yapmak bundan başka vatandaşlıkla hiç alakamız yok" demesi, oldukça ilgi çekiciydi.

Seçime iki liste ve iki bağımsız aday olarak girildi.

Birçok burjuva ayak oyunları döndü. "Ben bağımsızım" deyip iki listede yer alanları dahi mevcuttu. Etine suyu karıştırmayan, ama "sadece yönetime gireyim de ne olursa olsun" diyenler mevcuttu. Eski şube başkanının kayıp etmesi de bu olumsuzlukların başlıca nedenlerindendi.

Kazananlar Cafer Balcı 63 oy, Metin Benlier 68 oy, Ali Osman Buğdaycı 75 oy, Selçuk Kaya 60 oy, Ercan Küçükosmanoğlu 81 oy, Nürsel Özkan 66 oy, Yıldız Özhim 58 oy, Aynur Berna Şahin 60 oy, Gül Türkmenoğlu 50 oy. Kaybedenler Sevgi Pehlivan 39 oy, Reside Köse-ali 49 oy, Hanife Yavuz 31 oy ve Muradiye Palabıyık 38 oy.

DKÖ'lere yoğun baskılar

Adana/İzmir/Özgür Gelecek- İzmir İHD üç gün süreyle kapatıldı. Üye olmayanların demek binasında bulunması, siyasi dergilerin toplatılması sayıları, demekler yasasına aykırı bulunarak üç gün kapatma cezası verildi. Bu kararı protesto etmek için 17 Eylül günü binanın önünde bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasında yönetim kurulu adına "Ne kapatma kararı, ne hakkımızda açılan davalar, verilen haksız kararlar ve uygulamalar bizi geriletmeyecektir." dendi. İzmir Savaş Karşıtları Derneği de bir basın açıklaması ile üyelerini protesto etti.

Adana'da da 1994 tarihinde İHD Adana şubesi'nin baskın polis, yasaklanmış yayın bulundurulduğu"nu idda ederek derneği süresiz kapattığını açıkladı. Ertesi gün basın açıklaması yapan bir grup dernek üyesi, cezaların Kürt ulusuna kardeşlik ve dostluk duygularına mani olamayacağını söylediler.

Pir Sultan Abdal Kültür ve Dayanışma Derneği Adana Şubesi, valilik tarafından 10 gün süreyle kapatıldı. Valilik tarafından, kapatmaya, "yaşı küçük 4 kişinin dernekte bulunması" ve "dernekte yasaklanmış yayın bulundurulması" gerekçe olarak gösterildi.

Demek şube başkanı Sadık Borak, konuyla ilgili yaptığı basın açıklamasında, yasalar elverdiği ölçüde haklarını arayacaklarını belirtti.

Kadıköy'de "Çöpe Hayır" mitingi

Haber Merkezi- İstanbul'un Bakkalköy, Yenisahra, İçerenköy, Atatürk, Türk-İş Blokları, Kayışdağı, İnönü ve Fındıklı mahallelerini kapsayan Erenköy ilçesi sınırlarında bulunan Erenköy Gümrüğü'nün yanına kurulmak istenen çöp fabrikası, bine yakın insan tarafından protesto edildi. Kadıköy İskele Meydanı'nda toplanan göstericiler, burada toplanacak olan 440 bin ton çöpün halkı "rahatsız etmeyeceğini" söylediğini, bunun kendilerinin alay etmek anlamına geldiğini dile getirdiler. 24 Eylülde yapılan mitingte konuşma yapan Yenisahra Muhtarı Hasan Baysal, "Büyükşehir Belediyesi kendisini iş yapıyor göstermek isterken, vatandaşları mağdur ediyor. Burada kurulacak çöp fabrikası koku, pislik, mikrop yönünden çok zararlıdır. Kurulacak hayvan hastanesi yerine insan hastanesi istiyoruz" dedi. Belediyeyle her ne şekilde olursa olsun satışacaklarını belirten Baysal, tek konuşmacıydı. Mitinge katılan kitle, davul ve zurnalarla halay çektiikten sonra dağıldı.

Kadıköy'de toplanan yaklaşık 1000 kişi Erenköy'de kurulacak çöplüğe hayır dedi. Protestocular belediye ile hesaplarının bitmediğini söylediler

beklenen facia bir sabah, alacakaranlıkta, kimini uykuda, kimini kahvaltıda, kimini okula hazırladığı bir anda yakalamıştı. Ölü görünümü, üstü toprakla kaplı çöp alevlenerek gecekonduların yerinden alıp, derelere doğru gömmüştü. Aynı gün kimin çöp altında kaldığı, kaç kişi olduğu belli değildi. Çöplüğün etrafı insanlarla dolup taşmakta, matem içinde akrabasını, kardeşini, bacasını, babasını soranların sayısı yükselmekteydi.

Boyalı basın, her zamanki gibi, halkın başına gelen faciayı tiraj için iyi bir malzeme yaptı. Bakanlar hatıba başkan bile gelmiş, timsah göz yaşlarını döküvermiş, bir sürü vaadlerde bulunmuş ve derhal yardım yapılacağını söylemişlerdi.

Önce dozer, greyder, kepçe dört gün çalıştıktan sonra vazgeçildi. Kükürden durmak zor. İnsanlar gidecek yer arıyor. Sağlık Müdürlüğü, sağlık taraması için çadır kurmuş ama çadıra uğrayan kimse yok. Çünkü çadırda kimse yok. Bir gönüllü sağlık ekibi herkesi muayene ediyor, Ahmet Arif Kütüphanesi'nde çalışıyorlar. Halk akın akın geliyor. Tüm Sağlık-Sen İnsan Hakları Komisyonu, Eczacılar Odası tüm mahalle halkına kapısını açıyor. 20 gönüllü çalış-

nyla, part time 6-13 Mayıs arası 476 hastaya bakıyorlar. Basit laboratuvar tetkikleri, ücretsiz ilaç, oldukça sevindirici oluyor. Devletin çadırı orda kalıp dursun, nefretler artıyor. Halkın bu nefreti, devletin kaymakamına kadar gidiyor ki, kaymakam sağlık taramasını engellemeye çalışıyor. Evet Hekimbaşı çöplük katliamı 26 ölü, 100'e yakın kayıpla son buldu. Ve hala, gazlar halkı tehdit etmekte. Her an bir patlama olamayacağına kimse garanti veremez. Dumanlar yine çıkmaya başlamış. Ve orada ölü bebekler, yaşamın günlük gereksimlerini gidermek için işe gitmeye hazırlanan babalar, çocuğunu okula hazırlayan analar, kör ebe oynamak için gündüzü sabırsızlıkla bekleyen çocuklar var.

ÇÖPE HAYIR!

- Aydın Köy çöplüğüne çöp dökülmesini Tuzla Deri-İş Sendikası önüyor. İşçiler, gece gündüz çöp dökken arabaları kovuyor.
- Halkalı'da son birkaç haftadır çöplük yanmaya başladı. Hergün dumanlar yükseliyor.
- Erenköy Gümrüğü'nün yakınında bir çöp fabrikası kurulmak isteniyor. Bu çöp fabrikasının hiçbir alt yapısı yok.
- Büyükşehir Belediyesi'nin, Şile'nin ormanlık alanında Karakiraz köyüne yakın bir yerde çöp istasyonu kurmak için 40 yıllığına ormanı kiralamak istedi. Ancak Şile Belediyesi, Danıştay'a dava açarak sert tepki gösterdi.

AŞAĞIDAKİ TEDBİRLERİN ALINMASINI ZORLAYALIM

a- Çöplük, yeraltında yerbilimi yöntemleriyle belirlenen geçirimsiz alanlarda kurulmalıdır.
b- Bu depolama alanlarında zamanla ortaya çıkacak yanıcı ve patlayıcı gazların ortamdaki uzaklaştırılması için gerekli girişimler yapılmalıdır.
c- Bu alanlardan biyogaz elde edilerek çeşitli alanlarda (ısıtma, aydınlatma vb.) gibi temel ihtiyaçlarda dönüşümlü olarak kullanılabilir.

UNUTTURULMAK İSTENEN BİR KATLİAM

Gecekondular, naylon kondu, barakaya akrabasının evini ortak kullanarak yaşamaya çalışan insanların; yolu, suyu, elektriği, kanalizasyonu olmayan, baskı altında tutulan yerlerde yaşamaları yetmiyor. Bunun yanı sıra, bu alanlar, burjuvazinin çöplükleri haline getiriliyor.

Ümraniye-Hekimbaşı çöplüğü, etrafı minyatür ormanlar, mezarlıklar, gecekondularla çevrilmiş ufak bir adacık görünümündeydi. Her gün binlerce çöp arabasının uğradığı bir gecekondular mahallesi. Tabii ki bu güzel adacığın yanında inşaatı bitmek üzere olan bir de ceza ve tutuk evi mevcuttur. İlerde belki de Hekimbaşı çöp faciasını hatırlayanlar olacak ama, cezaevinin çöplük faciasını anımsatır gibi bir havası da var.

28 Nisan 1993 çarşamba günü, yıllardır alınmayan önlemler, insanların ölümüne davetiye çıkarmış ve

Ümraniye Hekimbaşı çöp faciası unutturulamayacak

Av. Eren Keskin'e hapis cezası

İstanbul/ Özgür Gelecek- İnsan Hakları İstanbul Şube Sekreteri Av. Eren Keskin, Belçika Parlamentosuna yolladığı "Dünyanın Kürt Halkına Borcu Var" başlıklı tebliğin Özgür Gündem gazetesinde yayımlanması nedeniyle 2 yıl hapis ve 250 milyon para cezasına çarptırıldı.

14 Haziran 1993 tarihli Özgür Gündem gazetesinde yayımlanan yazıda bölümlük propagandası yapıldığı iddia edildi. 3 Nolu DGM'de 16 Eylül tarihinde sonuçlanan davada Av. Osman Ergin yaptığı savunmada, dava konusu olan yazıda Kürdistan sözcüğünden yola çıkıp ülkenin parçalanacağını iddia ederek insanların cezalandırılmayacağını belirterek "Dava konusu yazıda suç unsurları olan şiddet, sövme ve faşist kışkırt-

ıcılık yoktur" dedi.

Eren Keskin, "Dünyanın Kürt Halkına Borcu Var" başlıklı yazısında, PKK'nin ateşkes ilan ettiği dönemde;

Kürdistan'da katliam ve köy boşaltmalarının devam ettiği ateşkes uyan PKK gerillalarının kurşuna dizildiği, Mustafa Kemal liderliğindeki TC devletinin TC yapılanmasını tamamladiktan sonra Kürtlerin varlığını reddettiği, Kürtlerin Türk olduğunu savunan sahte tarihler yazıldığı, Kürdistan köylerinin isimlerinin değiştirildiği, Kürt çocuklarına Kürçe isim konulmasına yasaklandığı, Kürdistan'ın ayrı yasalarla yürütülmeye çalışıldığı, Tunceli Kanunu, Sekavet Kanunu, Zümrüt Kanunu, İktisadi Mal Kanunları ve diğer kanunların, Kürt ve Kürdistan sözcükleri-

nin yasaklandığı, TC kurulduktan sonra birçok katliamın yaşandığı belirtildi.

Ayrıca PKK'nin tek taraflı ateşkes sürecinde devlet baskısının arttığı ve Kürdistan'da akan kanın sorumlusunun TC devleti olduğu belirtilmiş. Yazının sonunda insan hakları savunucularına, Kürt halkının varlığını tanıması, katliamlara son verilmesi, siyasi çözüm olanaklarının yaratılması için Türkiye'ye demokratik baskı uygulaması çağrısı yapılmış.

Bununla ilgili açıklamada bulunulan Av. Eren Keskin, Kürt halkının her an bedel ödediğini, dünyasında buna suskun kaldığını, vakıflar her köyün, verilen her cezanın, öldürülen her Kürtün dünyanın Kürt halkına bir lokmuş arttırdığını belirtti.

Dolaysızca

Ferhat Ali

Tarikat, tabular ve dogmatizm (1)

Fincancı katırlarını ürküttüm. Herkese olduğu gibi bana da bir hafta asıldı "cehennem ısrarı"nın huzurunda. Nemesis'in gazabına uğradım. Kufür yüklü kaba-sabalıktan nasıblım aldım. Basit ve bayağılığı, ürküntücü hilekarlığı limonlukta besleyen tarikat'ın fasulyeden zevatının "eleştirel" eşekliklerini muhatabı olma "şerefi-ne" nail oldum. Dokunulmaması gereken tabulara dokundum ve Kaypakkaya'yı "sol'a sıçrayışla" yorumlayan dogmato-blok'un öfke nöbetine yakaladım.

"72 ruhu" başlıklı makalem dolayısıyla "Tarikat"ın ruhani liderlerinin gözdepek zeka parütisiyle bezenmiş bit pazarına çıkmış fikirler edebiyatının incileriyle yanıtladım Kasımpaşa bitirilmelerinin jargonuyla yazılacağı, eleştirel tutumdan çok tutum yokluğunu sergileyeceği genede bir yanıtta bu. Ve ne de olsa söylediler ve ruhlarını kurtardılar!

"Hiç Rhodus, hiç Salta" diyerek, "72'de" vaveyla koparan "Ruh çağrıcıları"na bir kez daha Kaypakkaya'ya güzergahı çizmek istiyorum. Ama önce genişçe bir paranteze gidelim: gerek sinim duyuyorum.

Geçmişten bugüne 72 hep iki türlü yorumla geldi. Bu her iki yorumda Kaypakkaya'dan derece derece uzaklaşmaya içeriyordu. Sağ'a sıçrayışla Kaypakkaya'yı yorumlayanlar, onun teorisinden köklü bir uzaklaşmayla revizyonizme doğru saptılar ve revizyonizmin çeşitli versiyonlarını temsil ededildiler. Bu malum güzergahta Kaypakkaya ismi revizyonizmi perdelemenin ve pragmatizmin bir aracı haline getirilirdi. Bu rotaya kendilerini kilitleyenler, Kaypakkaya'nın teorisinin temel ilkerinin yeniden biçimlendirilmesini amaç edinmişlerdi. Gerek geçmişte (76) Halkın Birliği sürecinden sürgün vererek bugüne uzanan TKP(ML) Hareketi, gerek Bolşevik Partizan ve gerekse en son yurt dışında özgül olarak varılan (ve de yoklanan) II. MK'lar hep aynı damardan besleniyordu. Aralarındaki kimi teorik farklılıklara rağmen. Bunlar 72'nin sağ'a adımlanmasıydı. Öte yandan, birde "sol'a sıçrayışla" Kaypakkaya'yı yorumlayanlar vardı. Parentezi-mi kapatmış şimdi bu rotaya kendilerini kilitleyenlere geçiyorum. Makalemim amacı da işin bu yanını çözümlemek.

Neydi Kaypakkayaçılıkta "sol'a" adımılamak?

Kaypakkaya'nın "sol"undan esen rüzgar, teoriyi "cansız bir dogma olarak görüyor" onu gelişmenin yeni ve özgün koşullarında, sınıf mücadelesinin yeni koşullarında geliştirip zenginleştirilmesine her olguyu, her fenomeni, her görüngüyü ve her durumu 22 yıl öncesinin hazır repertisiyle açıklıyordu. Ne bir kelime eksik ne bir kelime fazla. Her şey ama, istisnasız herşey, her taktik, her örgüt, her yeni olan durum 22 yıl öncesinin notası ve virgülüyle açıklanmalıydı. Oysa Mao'nun çok haklı olarak söylediği gibi, Lenin'i anımsatarak, ona gönderme yaparak, söylediği gibi Marksizmin yaşayan özü, somut koşulların somut tabiiyidir. Devrimci romantizmden bilimsel devrimciliğe henüz ulaşamamış ve henüz mantığından çok gençlik döneminin duygulu yükü devrimci, romantizminin gölgesinin ağırlığı altında tutum alanlar, inançla bağlandıkları teoriyi çoğu kez dini bir dogma olarak ele alma yarı-hamhışına düşerler. Ve böylece teori, mürtitlerinin elinde, kutsanmış, değişmez, dokunulamaz bir tabu, örgütte "inanmışlar"ın "Tarikat"ı haline gelir. Ve böylece marksizmin yaşayan özü ve bu arada Kaypakkaya'nın teorisinin özü, "sol'a sıçrayışla" kurban edilerek somutu, yeni ve özgün analiz gerisine hapsedilir ve somut koşullar "gerici" sinden seyretilir. İşte Blok'un muzdarip olduğu hastalık budur; ve işte tırnak içinde "ruhçuluk", "ruh çağrıcılığı" budur. Teoriyi tabu, örgütü tarikata dönüştürenler, tırnaksız 72 ruhunu değil, tırnak içi "72 ruhunu" savunur ve ona inanmışlar'ın mistik dogmasıyla bozar ve yolundan çıkarırlar.

Yalnızca cahilliye devrimin "inanmışlar"ı teoriyi, bu arada Kaypakkaya'nın teorisini dini bir dogma olarak ele alırlar. Bu da "Tarikat"ımızda fazlasıyla mevcut. Yalnızca metafiziğin ağırlarına hapsedilenler. Kaypakkaya'nın teorisini her derde deva hazır reçete olarak ele alma yarı-hamhışına kapılabilirler. Ve yalnızca tabuları amentü belle-yenler "Kutsal kitapta yaşam olanların dışında hiç bir şey doğru değildir" bölüğüyle aleladeğin labirentinde, teoriyi hazır kalıplar haline sokarak İ.K'nin her sözünü kutsal kitaptan ayete, kendilerini ise Ferhat Ali gibi "dinsizleri" kovuşturan "inanmışlar" yerine koşarlar.

Blok, fazlasıyla dogmatizmden muzdarip, Kaypakkaya'nın teorisine metafizik gözlüklerle bakıyor ve teoriyi donduruyor, fikri zincire vuruyor. Bu dogmatizmdir. Teori, "bitirilmiş ve dokunulmaz bir şey olarak" görülebilir mi? Kazığı 22 yıl öncesine çakıp kalabilir miyiz? Kaçamaklara sapsaksızın bunu yanıtlamalıyız. Yoksa ikibuçuk sayfalık yazımızda 56 kez "72", "72 ruhu" kelimelerini yineleyip durmakta 72'ci olacağımızı mı sanıyorsunuz?

Kim daha çok 72'ci? Kim daha çok bağrabiliyor bu sorunda? Kim en yükseğe isimleniyor?

Blok'un tüm derdi bu. Ne kadar çok 72 ibaresini yazılarında kullanırlarsa o denli çok 72'ci olurlar.

Bu arada size bir anımsatma yapmalıyım ki, olur olmaz ve fitanınızı zorlayarak sık sık ve hemde zayıf ve güçsüz bir yineleyişle 72'yi yazılarınızda kullanmayın, kaleminizin mürekkebi biter de 72'yi hiç yazamazsanız haliniz nice olur. Bu arada damların başına çıkıp başına başına Kaypakkaya'cı olduğunuzda o kadar sık ve insanları bükürürsüne yinelemeyin. Aramızda kalsın ama, söylemeliyimki; bu arada sesiniz kusurda hiç bağramazsanız kızılığınızı nasıl anlarsınız biz. Ya damların başında keşilere özgü bir yalnızlığa gömülürseniz? Tanrı korusun!.. Bizi kızılık kokan o kalemimizden, bütünlü bile kaskandıran bas-bariton ve tenoru aynı anda seslendiren o muhteşem yeteneğinizden mahrum bırakmayın. Sahi ham kafa neydi? Boş bir barsaktı!

Sündürüyorum.

Teoriyi "sol'a" sıçrayışla yorumlayan Tarikat, teoriyle metafizik bakiş açısıyla yaklaşarak onu her türlü dinamizminden başkış tutarak dogmato-Kaypakkayaçılığa demirlemiş bulunuyor. Bu da Kaypakkaya'nın teorisinin özüne, ruhuna vakıf olamama trajedisidir.

Nedir Kaypakkayaçılık?

Kaypakkaya'nın temel teorik görüşlerinin tabanı üzerinde bulunmak ve bu ilkesel temellere bağlılıktır. Beş duyu bir baş için neyse, beş temel belge de aynı şeydir bu satırların yazarı için. Bu satırların yazarı, Kaypakkaya'nın bütünlüklü öğretisinin temel ilkerlerini ne sağ'a sıçrayışla revizyonizme doğru apaçık rotayı kilitleyenler ve ne de bu ilkesel temeli "sol'a" adımılamayı bozan ve teoriyi donduran dogmato-Blok'la aynı görüştedir, nihayet yazar, ne de teoriyi tabu-lastıran "tarikat"ın ruhanilikleriyle aynı kulvardadır. Ve en nihayet yazar, ne de II. MK'cuların 1987 ayrılığının temel nedeni haline getiren "Blok'un, şimdilerde II. MK'cuların költük değneklerine yaslanma basiretsizliği duyan basit ve bayağı pragmatizminden yanadır.

Demek ki, ne denli "sol'a" doğru adımlamayla vaveyla koparsalar da, ve ne kadar çok teorilerinin "safliğinden" (1) sözetselerde, Tasfiyecilik, aşiret zihniyeti yüklü "Blok"umusun "72 ruhunu" sergileme biçimi arkasında alelade bir sağa doğru yuvarlanış ve sulandırılmış dogmato-Kaypakkayaçılıktan başka bir şey yok. Bitirmek için sevimli bir cümleye daha gerek sinimi olduğun hissediyorum. Dogmatizm her zaman marksizm karşısında ortalkta görünür; bu aklı da tutula.

Mavi Market işçisinden imza kampanyası

Adana/Özgür Gelecek- Adana'da, belediyeye ait perakende gıda satış yerleri olan Mavi Market'lerin özelleştirilmesi gündeme gelince, bu işyerlerinde çalışan yaklaşık 200 işçi imza kampanyası başlattı. İşçiler yaptıkları açıklamada "Biz Sosyal-İş Sendikası'na bağlı işçiler olarak, bu işyeri kurulduğundan bu yana halkımızla birlikte yoktan var ettik. Sürekli kâr eden bu işletmelerin özelleştirilmek istenmesi, bize göre, bir avuç özel girişimcinin menfaatini düşünüp alınmış bir karardan başka bir şey değildir. Bu nedenle halkımızın, düzenlemiş olduğumuz bu imza kampanyasına katılmasını istiyoruz." dediler.

ASKİ işçisine saldıranların kimlik tespiti yapıldı

Haber Merkezi- SHP'li Grup Başkan Vekili Muzaffer Saraç düzenlemiş olduğu bir basın toplantısında Ankara Anakent Belediye ve ASKİ'den atılan işçilerin Belediye meclis toplantısında dövülme olayına adı karışan MHP'li ve RP'li saldırganların kimliklerini açıkladı.

Belediye meclis toplantısı 12 Eylül pazartesi günü çıkan olaylar nedeniyle 19 Eylül Pazartesi gününe ertelenmişti.

Toplantı gündemine, işçilerin dövülmesi olayının da alınmasını isteyen SHP'li Grup Başkanı Vekili, Muzaffer Saraç'ın isteği üzerine Mehil Gökçek'in reddetmesi üzerine 20 SHP meclis üyesi toplantı salonunu terk etti.

20 Eylül salı günü SHP Genel Merkezi'nde basın toplantısı düzenleyen SHP Ankara İl Başkanı Yılmaz Ateş ve Muzaffer Saraç şiddet olayına adı karışan 14 saldırganın isimlerini açıklayan bir liste sundu.

Zaman gazetesi muhabirinin, Muzaffer Saraç'a "Bu adresleri açıklamakla bir hedef göstermiş olmuyormusunuz?" sorusuna, Saraç "Biz emniyete yardımcı oluyoruz, emniyet saldırganların hiçbirini yakalanmamıştır. Biz de bunun için adresleri yayınlıyoruz" cevabını verdi.

Muzaffer Saraç'ın açıkladığı listedeki isimler şöyle: Melih Gökçek'in şoförü ve MHP İlçe Başkanı'nın Kardeşi olan Mustafa Yüksel, Bekir Karabey, RP Emniyet Yönetim Kurulu Üyesi, Ahmet Cihan Asfalt Şube Müdürlüğü'nde görevli, İrfan Can; ANAP Keçiören İlçe Örgüt Üyesi, Ramazan Duman; Belediye'de baş şoför, Tarkan Naci; Keçiören Belediyesi'ne A takımını lideri, A. Fatih Eser, Sezai Yıldırım, Vedat Korkmaz ve Kardeşi Veysel Korkmaz, Kasım İltizam ve Ramazan Tezcan.

Ayrıca saldırıdaki aktif görev üstlenen ve belediye binasının etrafını sarmak amacıyla getirilenlerin isimleri de şöyle: Mehmet Aktaş, Halil Cihangir, Lokman Hurşit, Nurettin Tokuştepe, Ömer Kurtalan, Abdurrahman Taş. Saldırganların asıl sayılarının 10 olduğunu ancak 6 kişinin kimliklerinin belirlendiğini 4 kişinin henüz kimliklerinin belirlenemediğini açıkladı.

Antep'te Refah-DİSK-SHP üçgeni

Antep/Özgür Gelecek- Antep ili, Türkiye'nin belki de en çok sosyal demokrat tabanı olan bir bölge özelliğini taşıyor. İl, aynı zamanda gerek toplumsal örgütülük anlamında, gerek işçi eylemleri açısından Türkiye'nin en pasif bölgelerinden biri olma özelliğini de beraberinde taşıyor. Özellikle '78'lerde, devrimci hareketlenmenin merkezlerinden biri olan Antep'e, o günlerden bu günlere kalan miras, anlaşılabilir. Güvensizliğin arttığı, sokak soylarının had safhada olduğu, pisliklerin kol gezdiği, bireyciliğin ön plana çıktığı, futbolun gözleri körleştirdiği, zengin-yoksul uçurumunun bütün çıplaklığı ile bir arada yaşandığı bir kent Antep. Değişik illerden bölgeye göç edenler, il nüfusunun büyük bölümünü kapsıyor. Bu yüzden çok renkli bir nüfustan bahsedilebilir.

Antep, sanayisi az da olsa gelişmiş illerden biri. Ancak kırlardan ile göç eden insanların, kendi memleketleriyle bağlarını koparmadıkları da bir gerçek. Yaz mevsiminde, özellikle hasat dönemi kendi memleketlerine gidiyorlar. Antep'i böylece kaba taslak anlatıktan sonra, öykümüze geçelim.

"ADİL DÜZEN"İN ADALETİ(!)

Antep Şehit Kamil Belediyesi işçisi, 1 Eylül 1994 tarihinde, 618 ki-

şiyse belediye kendilerine iş güvencesi vermediği için eyleme başladı. Refah Partisi'nin yönetiminde olduğu Şehit Kamil Belediyesi'nde örgütlü bulunan DİSK Genel-İş yönetimi, işçilerin dayatması sonucu, zorunlu olarak eylem kararı almıştı. Ancak, DİSK yönetimi, sınıf karakterinden dolayı eylem içerisinde işçileri pasifleştirme çabası. İşçileri tamamen kısıtlı yasal çerçevede hareket etmeye zorladı. Örneğin, eylemden kısa bir süre önce, sözleşme tartışmaları devam ederken, Belediye, temizlik işlerini taşeron bir firmaya devrederek özelleştirme yaptı. Bunun üzerine işçiler, bu haksız tutumundan ötürü Belediye'yi mahkemeye verdiler. DİSK ise, devreye girerek, işçileri, mahkeme sonucunu bekleyene kadar hareketlessiz bırakmaya çalıştı. Tabii polis boş durmuyordu. Özellikle gerek demokratik kitle örgütlerinin, gerekse halkın desteğini işçi eyleminden uzak tutabilmek için bahaneler uydurarak saldırdı. İHD'nin mesajı okunurken, polis saldırısı pervasızlaştı. İkisi işçi, ikisi İHD'li olmak üzere 4 kişi gözaltına alındı ve işçiler dağıtıldı. Eylem, şu anda Antep Fuarı'nın içinde devam ediyor.

Öte yandan işçilerde de bir pasiflik göze çarpıyor. Patron, işçilere iş güvencesi vermediği için yapılan eylem, zorunluluktan yürütülen bir görünüm taşıyor. Yani işçiler, iş

güvencesi olmadığı için her an kovulabileceklerini bildikleri için eylem yapıyorlar. Belediye yönetimi, işten atma yoluna gideceğinin sinyallerini önceden vermişti. Şu ana kadar, Refahlı belediye başkanı, 13'ü yakın akrabası olmak üzere 270 kişiyi belediyeye sokmuş durumda. Bunların tamamı Refah'a oy veren insanlar. Hatta yönetim daha da ileriye giderek, ekmecli olmaya 23 günü kalan sosyal demokrat Zabıta Müdürü Alper Karacaoğlu'nu görevden alıyor. Önceki belediye yönetimi döneminde işe alınan 15 bayan, aynı gün görevden alınarak yerine 30 türbanlı bayan giriş yapıyor. Yine muhasebe müdürü "kadından müdür olmaz" diyen belediye başkanı, müdürü görevden alıyor ve yerine bir akrabasını getiriyor.

Anlaşılan o ki, Refah'ın adil düzen anlayışı, sadece düşüncelerini benimseyenler için geçerli. Son yerel seçimlerde yönetime geldikleri belediyelerde, kendi düşüncelerine ters düşenleri işten atarak, yerlerine kendi düşüncelerini benimseyen insanları yerleştiriyorlar. Tabii bu durum, ağa-patron devletinin işine geldiği için sürekli destek görüyorlar.

"SHP VE DİSK ÜYESİ OLMaktan UTANIYORUM"

Gidip işçilerle görüştüğümüzde, bizi sevindiren bir durumla karşı-

laştık.

Her ne kadar mücadele bilinçleri gelişkin değilse de, hepsi düzenden umutlarını kestikleri yönlü düşüncelerini dile getiriyorlar. Bir işçi söze şöyle başlıyor: "20 yıllık belediye işçisiyim ve bu tarihten itibaren DİSK'liyim. Bu eylemden sonra DİSK'in gerçek yüzünü gördüm. Aynı zamanda SHP üyesiyim. Şu anda, her iki örgütlenmenin üyesi olduğum için utanç duyuyorum. DİSK genel başkanını ve Genel-İş yönetimini kınıyorum. Sendika bütçelerinde 8 trilyon TL olduğunu açıklıyorlar. 15 gündür eylemdeyiz, bizlere en ufak bir yardımları bile yok. Sendika ağalarının patronlardan bir farkı yok. Sadece işçileri sömürüyorlar. Eşimle birlikte SHP üyesiyiz. Bugün, bu faşist baskılara ortak olan SHP'den, üyelik kartlarımızı yakarak ayıralacağız."

Kaşlarını çatarak anlatmaya devam ediyor: "Her işçi eylemi, emek ile sermayenin karşı karşıya gelerek savaşmasıdır. Emek için mücadele eden işçiler birliklerini pekiştirmezlerse, kendilerine güvenmezlerse, korkuyu işçilerinden sökmüş olmazlarsa, bu eylem başarıya ulaşamaz."

Bugün Antep Şehitkamil Belediyesi işçileri, korku ve güvensizliği tersyüz ederse, Antep'te '78'lerin meşalesini tekrar tutuşturacak ilk adım bu olabilir.

Sendikalı patron, işçiye kapıyı gösterdi

Kartal/Özgür Gelecek- Üç ay önce sendikalı olan Karaca Deri işçisi, 12 Eylül'de direnişe geçti. Patron İrfan Karaca'nın isteği üzerine, jandarma, 17 Eylül günü gelerek direnişte bulunan 13 işçinin ifadesini almak için karakola götürdü.

Deri-İş Sendikası üyesi oldukları için patronun çeşitli baskılarına maruz kalan Karaca Deri işçileri, 5 arkadaşlarına iş verilmeyince "Ya hep ya hiç!" sloganıyla direnişe geçti. İşçiler "Buna izin verirse, yarın hepimizi tek tek atmaya başlar. Sendika bizim en yasal hakkımız." dediler.

Bunun üzerine, işyerinde sendikayı tasfiye etmeye çalışan patron, işçilere çeşitli tekliflerde bulunur. Ancak işçiler diretilir. Patron da kapıya kilit vurarak, işçileri kapı dışarı eder. Deri-İş Sendikası Aydınlı Şubesi üye olan işçiler, sendikayı çağırarak, noter önünde patronun işvermediği tespitinin yapılmasını ister. Noter aracılığıyla işverilmediği tespitini yapıldıktan sonra, işçiler 19 Eylül'de direniş çadırlarını kurarak mücadelesini sürdürürler. Direnişi kırmak için çeşitli yollar deneyen patron, 23 Eylül'de işçinin üzerine jandarmayı salar. Ve işçiler ifade vermek için karakola götürülür.

Böylece işçilerin kını daha da körüklenmiştir. Patronu protesto yürüyüşü yapan 600 civarında deri işçisi, baskıları kınayan sloganlar atarlar.

Direnişteki işçileri protesto eyleminden sonra ziyaret ettik. 13 Karaca Deri işçisi, arkalarındaki kitle desteğiyle, mutlular. Çünkü yalnız değiller. İşçilere neden sendikalı olduklarını sorduk. İşçilerin ortak düşüncesi şu: "Bizler 600-700 bin liraya haftalık çalışıyoruz. 1 seneye 6-7 ay burada çalışan arkadaşlarımız var. Bugüne kadar, patron bir kalıp sabun, bir kat elbise vermiş değil. Bir ay için 10 günlük ücreti veriyor. Sosyal haklarımız yok. Özgür ki sendikalı olan arkadaşlarımız,

Deri işçisi, diğer sınıf kardeşleri gibi hakkını hep koparak aldı, bundan sonra da mücadele ederek almaya devam edecek

bizden çok daha fazla haftalık almakla birlikte, sigortası, sosyal hakları da var. Anladık ki bizi sömürüyorlar. Köleleştiriyoruz burada, kölelik düzeni var. Buna karşı çıkmak için hakkımızı sonuna kadar almak için birlikte hareket etmeliyiz. Birleşip örgütlenmemiz şarttı. Ve üç ay önce sendikaya üye olduk."

SENDİKA ÖCÜ MÜ?

Karakolda tek tek ifadeleri alındığı sırada, patron, işçilere sendikadan istifa etmeleri için tekrar baskı yapmış. Patron İbrahim Karaca ise "Siz niye sendikalı oluyorsunuz? Devlete neden fazla para veriyim?" diye demagoji yapıyor. Devlete "karşı" bu sözler, Jandarma çavuşunun önünde söyleniyormuş ama jandarma alırmamış bile. Bir işçi "Bu adam dağdan geldi herhalde ki bir şey anlamıyor. Kendisinin sendikası varsa, bizim de, işçilerin de sendikası var. Bu kadar basit. Sendika diye bir kâğıt değil. İşçilerin birliğidir. Para verdiğimiz, sendikaya

ken de verir." diyor.

Karaca Deri işçisinin, Tuzla Organize Deri Sanayii'nde yaşanan direnişler hakkında düşünceleri çok net: "Ya hep ya hiç" diyorlar, mücadeleye devam ediyorlar. "Hepimizi içeri alacak, çalışacağız. Yahut fabrikayı ne zaman kapatır, belgeleri getirir, o zamana kadar kanımızın son damlasına kadar bekleyeceğiz"

Bilindiği gibi Tuzla Organize Deri Sanayii işçisi, direngen bir ruha sahip 150-160 güne varan direnişler yaşadı. Ve kazandı. Direnişlerde jandarmanın silahla yaralamasına, gözaltına alınmasına, saldırılarına vb. baskılara maruz kaldılar. Ama yılmadılar. Tersine her geçen gün birlikleri, güçleri arttı. İstanbul ve çevresinde yapılan bütün işçi eylemlerinde Tuzla Organize Deri işçisi sözünde durduğu belirtildi. Emegini, ekmeğini savundu. Bu direngen ruh birçok sendikaya örnek teşkil ederken, deri işçisi, "Tuzla Organize Deri Sanayii'nde sendikamız bir işyeri kâğıdı değil. Sloganlarla değil, emekle kazanıyoruz." diye konuştu.

Tekstil için ekolojik uyarı

İzmir/Özgür Gelecek- Avrupa ülkelerinde son yıllarda insanların doğal ürünlere ilgisinin artması giyim sanayisini de etkiledi. Bu ise pamukta ekolojik ekim sistemini gerekli kılıyor. Şu anda Avrupa üretiminin % 5'ini bu sistem oluşturuyor. Bu konuda Giyim Sanayicileri Başkanı Necip Kaplan şu açıklamayı yaptı: "Giyim de şu anda kullanılan pamuğun ekiminde suni gübre ve sentetik boya kullanılıyor, ekolojik üretim ise doğal gübre ve sentetik boya kullanılıyor. Elbetteki ekolojik üretim insan sağlığına daha uygundur. Fakat şu anda dünya pamuk üretiminde ön sırada bulunan Amerika ve Çin de ekolojik üretime yönelim pek yoktur. Avrupa'da ise sağlığına düşkün insanlara yönelik üretim ancak % 5'dir. Amerika ve Çin'de ekolojik üretime yönelim olursa elbetteki, Avrupa'da 2. ve dünyada 8. sırada yer alan Türkiye pazarı açısından bunu gözönüne almalıdır."

Her alanda olduğu gibi kapitalist rekabet koşulları tekstil alanında da sağlıklı üretime yol açmaktadır. Temel olan sağlık değil 'kâr'dır. Parası olana yönelik sağlıklı üretimde, dünyayı kirletmede birinci derece sorumlu bu insanlar kurtarmayacaktır. Bilim adamları dünyada bilimin ihtiyaçlarını karşılayan bir sistem sağlandığında, şu anda insan ömrünün /600 yıl/ olacağı söyleniyorlar. İnsan ömrünün 120 yılı geçmediği bir dünyada, kapitalistlerin ne kendilerine ne de halka bir fayda sağlayamayacakları gün gibi ortadadır. Onlar da bu dünyada tek başına kurtuluşun olamayacağını bir gün anlayacaklardır...

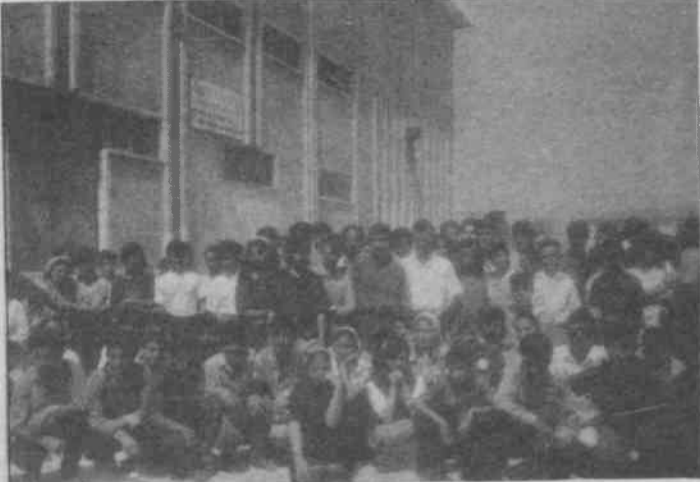
Suntex işçisi örgütlenerek kazanacak

İstanbul/Özgür Gelecek- Merter'in tekstil fabrikalarından biri olan ve 600 işçinin çalıştığı Suntex'te sömürü ve işçi kıyımı devam ediyor. Çoğunluğunu kadın işçilerin oluşturduğu Suntex'te kendiliğinden gelme işçi hareketlerinin burada da sendikalaşmaya doğru bir adım atılması işçilerin verdiği mücadelenin bir kazanımı. İşçilerin sömürüye karşı birlikte mücadele etmelerini engellemek isteyen patron sendikali ve öncü işçileri işten atmakta ve işyerinde ustabaşı terörü estirerek baskılara karşı başkaldırıyı engellemek istemektedir. Sendikali işçileri işten atmaktadır. İşyerinde sendikal mücadelenin farkına varan patronun engelleme girişimleri şu şekilde başladı. 13 Haziran günü 5 işçiyi işçi fazlalığı olduğu gerekçesiyle işten attı. Bunun üzerine direniş geçiren işçilerin işyerinde yemek boykotu, iş yavaşlatma mesaiye kalmama gibi çeşitli şekillerde eylem koydular. Bu direnişin farkına varan patronun, işten

atmaları sürdürmesi üzerine işçiler sendika şubesinde toplanıp işten atılmalarına karşı topluca iş bırakma kararı aldılar. Ertesi gün kararı uygulayan işçiler patrona geri adım attırarak, attığı işçileri geri aldırdı. İşyerinde patrona karşı yükselen muhalefet patron-polis işbirliğiyle gözaltılarla ve çeşitli sindirme politikalarıyla devam etti. İşçilerin bağlı bulunduğu sendikanın da gereken tavrı koyamaması sebebiyle işçilerin kendiliğinden gelme hareketi bastırılmaya çalışılıyor.

İŞÇİLER UYARDI!

Şimdiye kadar 14 işçinin işten atıldığını ve patronun işyerindeki keyfi uygulamalarına, işçi kıyımına dur demenin zamanı geldiğine değinen işçiler 27 Eylül akşamı iş çıkışında bir basın açıklaması yaparak işvereneyi keyfi uygulamalara karşı uyardılar. İşçiler, bunun yanı sıra şimdiye kadar kendilerine önderlik etmeyen, yanlarında yer alma görevini yerine getiremeyen

600 işçinin çalıştığı Suntex'te sömürü ve işçi kıyımı devam ediyor.

sendikalarnı da gelişen baskılara karşı daha duyarlı olmaya ve daha aktif kararlar almaya çağırıldılar. Suntex'te

atılan işçilerden diğerlerinin de kadere farksız değildi. İşçiler birleşip mücadele ederek kazanacaktır.

Konut teknoloji merkezi kuruluyor

İzmir/Özgür Gelecek- Dünyanın ilk konut teknoloji merkezi kuruluyor. Ege serbest bölgesinde kurulacak olan konut teknoloji merkezinde dünyanın yeni yönelişlerine uygun olarak, her ülkeye uygulanacak şekilde düzenlenecek 'ekolojik' konut modelleri üretilecek. New York'ta 20 Ekim'de BM ilgililerinin de katılacağı bir toplantı yapılacak. Bu toplantıda konut merkezinin açılış tarihi de belirlenecek.

200 Aktaş işçisi yürüdü

Adana/Özgür Gelecek- Sümerbank Holding'e ait Aktaş 1'de çalışan yaklaşık 200 işçi, kişi başına 30 milyon tutarındaki alacaklarını alabilmek amacıyla Adana DYP İl Örgütü binasına kadar yürüdüler. 8 Eylülde yapılan yürüyüş boyunca, işçiler hükümet aleyhine sloganlar attı. Yürüyüş sırasında, polisin yoğun önlemler aldığı gözlemlendi. İşçiler DYP İl örgütü binasının önüne geldiğinde, polis işçileri çembere aldı. Daha sonra DYP İl Örgütü İkinci Başkanı Fatih Özgür, işçilere hitaben yaptığı konuşmada Maliye Bakanlığı'nın kaynak arayışı içerisinde olduğunu ve 36 milyarlık kaynağın bulunmaya çalışıldığını söyledi. Fatih Özgür, daha sonra, sahibinin sesi olup da, işçilerden hükümet için fedakarlık isteyince öfkeli sloganlarla karşılaştı. Daha sonra, sendika temsilcilerinin DYP yetkilileri ile görüşmesi üzerine, işçiler oturma eylemi ile direnişlerini devam ettirdiler. Saat akşam 4 sulunda işçiler olaysız dağıldı.

"Hocalar"ın mektubu ve sahte gözyaşları

İstanbul Özgür Gelecek- İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi Dekanı, 1994-1995 öğretim yılı için, Anadolu'dan gelen öğrencilere ayda birer milyon yardım etmeleri için birer mektup gönderdi. Bu mektup, bazı öğretim üyeleri tarafından "bir kedi besleyecek gücüm yok" sızlanmalarına neden oldu, hatta bu konu üzerine bir öğretim üyesi de şiir yazdı. Olay böylece hocaların maaş protestosuna dönüştü. Hocalar maaşlarını işçilerle kıyasladılar. Öyle ya! İşçiler 18 milyon gibi yüksek(!) bir maaş alıyorlardı. Bilimsel çalışma yapamadıklarını, uluslararası toplantılara katılmadıklarını, aldıkları parayla geçinemediklerini uzun uzun anlattılar. Aslında hocalarımız istemlerinde haklıydı. Bugün bir avuç sermaye temsilcileri ve yakın çevreleri, hergün gazete manşetlerinde "Ben az yedim - Sen çok yedin", "Sen

bu işten çok kazandın, benim avantajı ver." kavgası yapıyor. Avantajlar zaman zaman verilmiyor ve yeraltı babaları devreye giriyor. Kapaşmalar ölümle sonuçlanabiliyor.

Yoksulluğun ve yolsuzluğun alabildiğine kol gezdiği bir ülkede, bilim emekçilerine verilen maaşların az olması şaşırtıcı değil. Fakat, bilim emekçilerinin, yalnız ekonomik çıkarına değildikçe kıpırdanmalar olması rastlantı değil. Bugün bir hoca, 15-19 milyon alıyor. Buna, döner sermayeden pay katkısı da düşünülürse yaklaşık 25-30 milyon almakta. İşçilerin ise döner sermaye payı yok. Ama bir kedi besleyecek durumda olmayan hocamız 3 milyon 500 bin TL alan bir personelin, döner sermayeye katkı payınının 120 bin lira olduğunu unutuyor. Üstelik buna göz yumabiliyor. Hocalar, 375 sayılı döner sermayede pay sistemi-

İşçilerin maaşına göz koyan profesörler, kendi aldıkları iki kat geliri görmüyorlar. Ayrıca işçilerin haklarını kan, can pahasına kazandığı önemli gerçeğini bir çırpıda unutuyorlar

ne "evet" dediler. Çünkü işlerine gelmektedir. Döner sermayede pay oranı üniversitelerde sağlık çalışanları bir ekipman olarak değerlendirildiğinden, pay oranı eşit bir şekilde bölüşümdür. Hatta yasa göre personel ve diğer teknik elemana % 50 pay oranını üniversite isterse verebilir. Ancak 3 milyon 500 bin TL alan personele bunu bizzat hocalar uygulamamıştır.

HOCALARIMIZA BİRKAÇ SORU

* Döner sermayede pay sistemi, hastanelerdeki hocalara mesai saatleri dışında özel hasta bakma yetkisini vermektedir.

Neden tüm gününüzü özel hastalara ayırıyorsunuz ve hastanenin tüm olanaklarından siz yararlanıyorsunuz?

* "Akademik bilimsel çalışma yapamıyoruz" diyorsunuz.

Özel hasta bakmanızdan veya özel ek işlerinizdeki hızlı rekabetinizden zamanınız kalmadığı için mi?

* Asistanlar nöbet tuta tuta, sizin angaryaları yapa yapa sosyal

faaliyet diye bir şey kalmadı.

İşlerinizi yapmayan asistanın çalışkanlığı, bilimsel araştırmaları neden umrunuzda değil ve neden onları sepetlemeye çalışıyorsunuz?

* Üniversiteleri bir pazar olarak görmektesiniz.

İşinizin büyük bölümünü hastanelerde halledersiniz. Bir kısmını özel hastanelerde hasta götürüp ameliyat ve benzeri işlerle uğraşmaktasınız. Hasta hakları diye bir olay var. Neden parası olana bakıyorsunuz da parası olmayana içeri almıyorsunuz?

* Hastalara, öğrencilerinize, çevrenize insanca davranabiliyor musunuz?

* Türkiye'de gayri safi milli hasıladaki payda sağlık, eğitim sektörüne ayrılan paydan haberiniz var mı?

* Tasarruf genelgesine neden karşı çıkmadınız?

* Birkaç yıldır birçok bilim adamı işkence tezgahlarından geçirildi. Birkaç kişi katledildi haberiniz var mı?

* Birkaç meslektaşınız intihar etti. Bu konuda bilginiz var mı?

BSP ilçe örgütü açıldı

İzmir/ Özgür Gelecek- 17 Eylül cumartesi günü BSP Bornova ilçe örgütü açıldı. Yönetim kuruluna Hüseyin Kupla, Fatma Eltilar, Rıdvan Parlak, İbrahim Yıldız, Nasuh Şahin oluşturuluyor. İlçe Başkanı Hüseyin Kupla partilerini ciddi bir muhalefet partisi haline getirecek iki binli yıllarda iktidarı hedefleyen bir parti olacaklarını bu süreçte özelleştirmeye duyarlı olmaya devam edeceklerini söyledi.

Bulgar göçmenlerine bir darbede Türkiye'den

İzmir/ Özgür Gelecek- Bulgaristan'dan geldikten sonra İzmir Gaziemir tarafından ortaklaşa arsa alıp ev yapan göçmenlerin meskenleri. Tahtalı Barajı 3. koruma bölgesine girme ve İmar izni olmadığı gerekçesi ile yıkıldı. Yıkıma bin civarında asker, polis, zabıta katıldı. Yıkıma direnen halktan 10'u tutuklandı. Bir çok insan gözaltından korktuğu için hastanelere gidemedi. Eşyalarının dışarıya çıkarılmasına izin verilmemesi söyleyen halk bir çok eşyanın çalındığı kalının ise kırıldığını söyledi. Evlerinin uydurken projelerine arsa çıkarmak için yıkıldığını söyleyen halk DYP-MHP gibi partilerin tepkilerini engellemek çabalarına girdiklerini belirttiler. Bu durumu fuar açılışında Çiller nezdinde protesto etmeye çalışanlardan 50'si gözaltına alındı. Bu olay bir kez daha gösterdi ki ezen her yerde ezilen her yerde ezilendir.

Üniversite öğretim görevlileri, demokratik- akademik haklarını arayan öğrencileri polise ihbar edip az döğdörtmediler

DS-DK, cinayeti üstlendi

Haber Merkezi- Devrimci Sol Dursun Karataş kesimi, Erol Akgün cinayetini üstlendi. Örgüt tarafından yapılan açıklamada, Devrimci Çözüm dergisi "kontra" olarak nitelendi ve Erol Akgün'ün "çoktan ölümü hakettiği" belirtildi. Öte yandan 13 Eylül günü kaçırıldığı iddia edilen Hakan Acer öldürüldü. Hakan Acer'in cesedi, Kartal Topsoğlu Caddesi Çavuşoğlu sokakta 27 Eylül sabahı bulundu. Acer'in cesedinin üzerinde Devrimci

Sol bayrağı ve "Darbeci kontra Hakan Acer'i cezalandırdık" yazılı bir bildiri bulunduğu iddia ediliyor. Bu arada, Küçükçekmece'de de Bedii Cengiz adlı bir gencin cesedi bulundu. Bedii Cengiz için 29 Eylül 1994 günlü Cumhuriyet gazetesine "İşçi Hareketi, Memur Gerçeği, Halkın Gücü, Mücadele, Devrimci Gençlik gazete ve dergileri, Haklar ve Özgürlükler Platformu" yazılı ilan verilme dikkat çekildi.

Dursun Karataş, Fransa'da tutuklandı

Haber Merkezi- Devrimci Sol liderlerinden Dursun Karataş, 11 Eylül 1994 tarihinde İtalya'dan Fransa'ya geçerken sahte pasaportla yakalandı. Paris 14. Mahkemesi sorgu hakimi, Karataş'ı tutukladı. Öte yandan TC, Dursun Karataş'ı resmen Fransa'dan istedi. Dursun Karataş'ın iadesini talep eden dosya Paris Büyükelçiliği aracılığıyla Fransız Dışişleri Bakanlığına gönderildi.

Karataş'ın Fransa'da tutuklanmasını protesto etmek amacıyla Buca Cezaevi'nde 40 tutsağın başlattığı açlık grevi ise gazetemiz çıktığı sırada 10. gününü doldurmuş olacak. Bilindiği gibi Fransız yasalarına göre, yasalarında idam cezası bulunan ülkelere suçluların iadesi söz konusu değil. TC ise, gönderdiği iade dosyasında, Karataş'ın idam cezası ile yargılanmadığını iddia etti.

TKP(ML) ile röportaj

“Devrim, silahlı mücadele ile

AÇIKLAMA

Bu yazı, Özgür Gündem kapatılmadan ÖG'nin yazarlarından Vehbi Ersay'ın gazetesinde "Türk Solu" diye tabir ettiği kimi örgütlerden o örgütler adına değerlendirme talebi üzerine Şubat sonlarında hazırlanıp verilmiştir. Ö Gündem kapatılıp yerine aynı çizgide Özgür Ülke çıkmasına rağmen aradan geçen bu süreçte yayınlanmadı.

Yazıların içeriklerinden genelde milliyetçi, Kürt milliyetçiliğine yaltaklanacak bir şey bulmadıkları için, eleştirici yaklaşımından hoşnutsuz olup yayınlamamışlardır.

Ezilen ulus milliyetçisi görüşlerin dışında devrimci ve MLM görüşlere tahammülü olmayan, gazetede yayınlama talebi kendilerinden gelmesine rağmen farklı yaklaşımlardan korkup yayınlamayanların tutumunu kınıyoruz ve TKP(ML)'nin PTT kanalıyla dergimize yolladığı sözkonusu raportajı olduğu gibi sunuyoruz.

ÖG- 12 Eylül cuntası geldiğinde Türkiye solu hazırlıklıydı? Bugünden bakıldığında cunta döneminde neler yapılabilirdi?

C- Önce yanlıgıdan arınmak için bir kaç noktaya dikkat çekmekte yarar var "Türkiye solu" u terimi yanlış kullanılıyor "sol" genel bir kavramdır. Çeşitli sınıfların temsilcileri kullanabiliyor. Bunun için "Devrimci hareket" olarak adlandırılması doğru görüyoruz. Yani Türkiye Devrimci Hareketleri (TDH) denilmelidir. İkincisi (TDH) terimi kullanırken Kürt ulusal devrimci hareketlerini bunun dışında tutuyorlar. Bu yanlıştır. Bu kavram içine her ikisi girer. Lenin ve Stalin Rusya Devrimci Hareketi (veya Rusya Sol'u) derken Rusya'daki bütün uluslardaki Devrimci hareketi ifade ediyordu. Yani Rus-

ya devrimci hareketi (veya Rusya Sol'u) derken 53 ulusu temsil ve dışındaki devrimci hareketleri kastediyordu. Üçüncüsü, TDH'i denirken bu "Sol" safta gösterilen bir dönemin Rus uşağı, TKP, TKP, TİSİP, TIP, Özgürlük Yolu, DDKD, gibi örgütleri bu sıfatlandırma içinde görmüyoruz. Çoğu bunlara sol desede bunların politikaları, önderliği devrimci değil, karşı devrimciydi. Dolayısıyla TDH denilince bu çerçevede kullandığımız anlaşılmalı. Cunta öncesi bazı örgütler sanki devrimin afelesindeymiş, çok kısa sürede devrim yapacakmış gibi kitlesini eğitiyor, öyle bir havaya sokuyorlardı. Bu tür örgütler ve tabanı darbeden en çok olumsuz etkilenenler oldu. Hiçbir parti ve örgüt darbeyi engelleyecek güce değildi. Dahası darbenin ekonomik siyasal zemini mevcuttu, generallerin "uyarı"larıyla adeta geliyorum diye bağırıyorlardı. Bunlardan bazı Kürt ulusal hareketleri, kalan güçleriyle soluğu Ortadoğu ülkelerinden aldılar. 12 Eylül'le beraber bir kaç ay içinde çoğu örgüt örgütsel olarak çökmüş, dağılmıştı.

Partimiz TKP(ML)'ye gelince cuntanın gelişinden 6 ay önce MK-SB mız ABD yanlısı bir darbenin olacağını belirledik. Bir açıdan siyasi öngörü olsada tam değil. Uzak görüşlülük bulutları dolarken sadece yağmur yağacak demek değildir. Yağmuru önleyebilir mi-

yiz, bugünkü örgütlü güç ve imkanlarla önleyemiyorsak o halde yağmadan önce şu tedbirlere, yağdıktan sonra da şu tedbirlere başvurmalıyız demektir. Cunta konusunda da bu geçerlidir. Önderlik, kavrayış ve deneyim yetersizliğinden dolayı bunu görmedi. 1970 sonlarında muazzam devrimci bir kabarış vardı, hızlı bir yükselişti. Ancak bütün devrimci parti ve örgütler devrime götürecekti bir tecrübeye, birikime ve güçlü örgütlülüğe sahip değildi. Partimiz doğru bir ideolojik ve siyasal çizgiye sahip olduğu halde, hayatla bütünleşirmede yetersiz kaldı. Diğer örgütlerin tersine devrim uzun süreli bir mücadeleyle gerçekleştirilebileceğini savunuyordu. Bu bugünde doğrudur. Ancak o dönem silahlı mücadeleye hazırlanma kararı olmasına rağmen, önderlik bunu kavrayamadı, buna göre örgütlenmedi. Devleti yıkmaya yönelik sağlam ve savaştan güçlü bir örgütlülük oluşturmadığı için cuntanın gelişini aktif karşılamadı. Darbe geleneğinden (öncesinden de belirtildiği gibi) parlamenter maske atılıp açık faşizme geçilmişti, dedik ve doğal olarak buna karşı yeni şartlarda azimle mücadele yürütme kararını savunduk. Partimiz kuruluşundan buyana çizgisinden dolayı gizli örgütlenmeyi hedef alıyor, bu nedenle 12 EYLÜL öncesi ve sonrası ciddi kaybımız yoktu. Devrimci Hareketler esasta çil yavrusu gibi dağılıp örgütsel-siyasal tasfiyecilik yaşadığı bir koşulda, partimiz II. Konferansına cunta sonrası aylarda başlayıp 81 Ocak'ta bitirdi. Daha önce zorunluluğunda payı ile kırdı gerilla faaliyetini başlatmıştı. Konferansda gerilla savaşını oluşturma, yürütme, geliştirme kararını aldı ve uyguladı. ancak sıfırdan başladığı için tecrübe, hazırlık ve birikim yoktu. 81 sonlarında önderlikte alınan bazı kayıplardan sonra, önderlik, yanlış politikalar izleyerek gelişme yolunu tkadı. Yinede kırdı gerilla faaliyetini oluşturan ve yürüten tek örgüttü. Kimi örgütler zorunluluktan dolayı, silahlı grup oluştursalarda gerilla savaşını verme anlayışıyla oluşturmadığı için fazla sürmeden tekrar dağıldılar. Devrimci örgütlerin kitle örgütlerinde örgütlenmesi zayıftı. Kitleleri sokağa döküp darbeye karşı koyamadılar. Daha önemlisi çoğu örgütün çizgisi ve önderliği düşmana karşı savaştan inanç ve kararlılığa sahip değildi. Sınıf mücadelesinde bir örgütün doğru bir politikaya, doğru bir örgütlenmeye sahip olmaları çok önemlidir. Bir o kadar kararlı ve direngen bir önderliğe sahip olması önemlidir. Devrimci hareketlerin yapması gereken halkı cuntaya karşı sokağa dökmek, mücadele etmek, güçlerini gerilla mücadelesine çekmek olmalıydı. Bunun sonucu yenilgi olsa onurlu bir direniş kalıcı örnek bir gelenek olurdu. Kesinlikle 12 EYLÜL'ün tahriplerinde bu kadar boyutlu ve başarılı olmazdı. O örgütleride bu kadar etkileyemeyiz.

Türkiye solu sizce 12 Eylül yenilgisinin yeterli bir muhasebesini yaptı mı? Kimler yaptı, kimler yapmadı?

- TDH'nin çoğu yeterli muhasebe yapmadı, ders çıkarmak yenilgi nedenlerini görmektir. Çoğunun yenilgisi ideolojik-politik ve örgütsel. Yenilgi çizgisinden kaynaklanıyordu. Bunun hesabını esasta yapmış değildiler. Kimileri hala toplu ayaklanma ve ona göre örgütlenme ile devrim yapacağını sanmaktadırlar ve ona göre örgütlenme yapmaya, kimileri hala yine şehirler temel alma, öncü savaş politikası ve ona uygun örgütlenme anlayışını savunmaya devam ediyor. Demek ki ders çıkarmış değildiler. Bunların yanısıra kimileride beyin ve yüreğindeki yenilgiyi aşmış ve ders çıkarmış değildi.

Partimiz TKP(ML) yenilginin muhasebesini doğru yaptı. Politikaya uyum sağlamayan önderlik ve örgütlenmeyi değiştirip doğru politikaya uygun örgütlenmeye girişti. Politik olarak esasta doğru tahliller tespitler yaptı. Bu konuda olduğu gibi, partiyi harekete geçirme kitleleri kucaklama ve harekete geçirme konusunda esasta doğru derslere sahip olmakla birlikte, pratik uygulamada hala önemli eksik ve hatalarımızın olduğunu biliyoruz.

80 öncesi, komünist önderlerini unutmayan solcu

- Değişen ve değişmeyen şeyler çoktur. Ancak bazı noktalara değinebiliriz. Genellemenin yapar sorulara cevap vermek zor. Çünkü bu tanım içinde aşağı yukarı 30 örgüt var. Ancak bunlardan çoğunun ortak yönleride bazı değişen-değişmeyen yönleride değinebiliriz: Hem PKK tarafından ulusal temelde, hem TKP(ML) tarafından sınıfsal temelde gerilla savaşının yürütülmesi devleti yıkmaya yönelik ve fiilen yıkmaya yönelik silahlı mücadelenin yürütülmesi ve bugün geldiği boyutu ve bunun oturması, DS'nin bu aşamada kırsal alanlarda gerilla faaliyeti yaratmak istemesi olumlu bir değişimdir. silahlı mücadele ve silahlı eylemlere bireysel terörizm diyenlerden kimi silahlandırılmış, propaganda birliği kuruyor, kimileri M18 gerillaları diyor olması, geçmişin bu yönlü de özleştirisini yapmasalarda olumlu etkileşimdir. Ancak kitlelerin silahlı mücadeleye sempatisinden yararlanmak amacıyla böyle yaptıkları ve kendi tabanını avutmanın ve silahlı örgütlere kaymasını önlemenin aracı olarak kullandıklarını kimse unutmamalıdır. Çok örgütün silahlı mücadeleye sempatiyle bakması olumlu değişimdir. Ulusal sorunun ne olduğu, bunun üzerine düşünme ve ulusal soruna yaklaşım biçimi üzerine kafa yormaları olumlu değişime olsada, kiminin ezilen ulus milliyetçisi yaklaşımla ele alınması, kiminin KUH'ne yaltaklanarak yaklaşması, kiminin adeta benim sorunun değildi, nasıl olsa Kürdistanla örgütlenmem yoktur anlayışıyla yaklaşması çok kötü bir olumsuzluktur. Sosyalizmde geriye dönüş mümkün olacağı, sosyalizm sürecinin sınıflar ve sınıf mücadelesinin devam ettiği bir toplum olduğunu göremeyenlerin şimdi azda olsa bunu görmeleri olumlu değişimdir, eski Rus bürokrat burjuvazisinin ve 70 sonlarında AHC, CHC'ni sosyalist diye yutturmak ısrarından vazgeçmek zorunda kalmalarından (yıkılışın kendisi bunları mahkum etsede) olumlu gelişimdir; TC'nin kuruluşu ile birlikte Kemalizm'in faşizm olduğunu görmemesi, Marksizm-Leninizm-Maoizm (MLM) kavramına, önmündeki devrimin niteliğini, devrim yolunun Halk Savaşı olduğunu, çok uluslu olan Türkiye'de Kürt-Türk ve diğer milliyetlerdeki işçi sınıfı önderliğinde ortak düşmana karşı ortak mücadeleyi kavramaması, devrimci örgütlerin düşmana karşı güçlerini birleştirmesi ve eylem birliklerine gitmenin öneminin kavranmaması yani faşist diktatörlüğe karşı birleştirilecek güçlerin birleştirilememesi, devrimci örgütlerin birbirlerine, halk saflarında yer alan kişi ve örgütlere saldıklarının düşmana hizmet eden bir tutum olduğunu görmemesi, iki çizgi mücadelesinin kaçınılmaz olacağını görmemesi, Osmanlı'dan gelen güçlülüğe tapma, gücünün önde secdeye varma anlayışının olması, ideolojik olarak sağlam, tutarlı, yetenekli, kararlı ve direngen bir önderlik sağlayamamaları vs. gibi şeyler çoğunun değişmeyen yönleridir.

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birlesin!

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

EYL-EKİ
1984
Sayı: 59
100 TL

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ YAYIN ORGANI

Bruh-Şemdinli Bylemleri Bahanesiyle "Huzur Operasyonu" Adıyla Başlatılan Harekat: TÜRK ORDUSUNUN EZİLEN KÜRT ULUSUNU İMHA PROVASIDIR !

Faşist Türk ordusunun Van, Hakkari, Bitlis, Şemdinli, Bruh bölgelerinde, özellikle yoğunlaşan, sonunda Doğu'da yaygın olarak silahlı "operasyon" başlatılması bir barm olanik harkatınadn ol- dugu gibi, huzur barmada da yer al- maya devam ediyor.

Bruh, Şemdinli eyaletinde tahase edilen, Türkiye Khabirine'na yaygın bir silahlı harkatınadn ol- dugu gibi, huzur barmada da yer al- maya devam ediyor. Genel kur- may başkanı ordu ve silahlı harkatınadn ol- dugu gibi, huzur barmada da yer al- maya devam ediyor. Genel kur- may başkanı ordu ve silahlı harkatınadn ol- dugu gibi, huzur barmada da yer al- maya devam ediyor. Genel kur- may başkanı ordu ve silahlı harkatınadn ol- dugu gibi, huzur barmada da yer al- maya devam ediyor.

Yıldırım zincirleri güdüldü. Ama- lar, barlar alçakca saldırılara tutuş- malar. Önce, ibtiyar, çocuk dem- den Kürt köylüleri kabze saldırılara hedefi oldular. Yılardır süren tahase anı parçaları altında kurtulmuş Kürt ulusu imha edilmek istenmektedir.

Kasım yaprakları bir operasyonda- nın, silahlı harkatınadn ol- dugu gibi, huzur barmada da yer al- maya devam ediyor.

Sar Verip Sar Vermeyen Partimiz TKP(ML)'nin Üye ve Kadrosu, İstanbul'da Soruşturuldu

HAKKI ERDOĞAN YOLDAŞ FAŞİZMİN İŞKENCEHANELERİNDE ALÇAKÇA KATLEDİLDİ !

Bilinen bilivermesun
"Düşman zincirlerde yenilmez diye düşünme hiç bir zaman"
Haatla
"Orhan'ın, M.Zaki'yi, Orhan'ı
Daha sımsıcak kurumadı
"Cihanın"ı tam
Ve haykır sancağımızdaki kuzul şiarı
Haykır, açığa almazsa bile için için
"Gerillalar ölmes, yaşasın
mücadalemiz"

Mart 1984
H.Hakkı Erdoğan
Yazısı Sayfa 2'de

Gerilla savaşı ile gelişecektir!"

diktatörlükten hesap soracaklarını haykırıyor

Toplumsal muhalefet 1987'den itibaren değil, 83'ten itibaren yeniden kıpırdanışa geçti. 1980 darbesinden kısa süre önce sıkıyönetimin verdiği kayıpların etkisiyle kitle hareketindeki yükselişte duraklama emareleri başladı. Darbeyle beraber durakladı. Takip eden aylardan itibaren hızla düştü. Hızlı düşüşün 82'den itibaren duraklamaya başladı ve 83'ten itibaren sancılı bir kıpırdanış, yükseliş başladı. 87-88'de kitle eylemlerinde yükseliş arttı. ancak devrimci hareketin işçi-öğrenci ve memur eylemlerine önderliği zayıftı. Ağırlıklı kendiliğindendi. Bu dönemde çoğu örgüt toparlanmaya başladı. Türkiye Kürdistanında PKK hızla gelişmeye başladı. Partimiz TKP(ML) kısa süre önce ayrılık geçirdiği için gelişmelerden yeterince yararlanamadı. Türkiye Kürdistanı kesiminde PKK gerilla hareketini yükseltmesinin etkisiyle kimi köy, ilçe ve illerde eylemleriyle kitleleri harekete geçirdi. Ancak faşizm, 91-92'den itibaren kitle katliamlarıyla bastırıldı. Batı kesiminde devrimci örgütlerin esasta önderlik yapamamaları. 89-90 yıllarından itibaren Rusya ve Doğu Blok'undaki çöküşü emperyalist ve uşaklarının bunu güçlü bir anti- komünizm, karşı-devrimci kampanyaya dönüştürmeleri, kitlelerde umutsuzluk geliştirmeye özel ağırlık vermeleri kitleler üzerinde umutsuzluk geliştiren etkili olmuştur. Yıkılana kadar hararetle Rusya'ya sosyalist diyen kimi örgütler ve Arnavutluğa sosyalist diyen kimi örgütler ve tabanı üzerinde bile olumsuz etkisi oldu. Partimiz ve tabanımız olumsuz etkilenmedi. Ancak buna rağmen devrimci örgütler, gelişen işçi, memur, öğrenci kitleleri yeterince önderlik edemediği mesleki örgütleri ele geçiremediği için kitleleri peşinden sürükleyemediler. Bu, bizde dahil bütün devrimci örgütlerin yetersizliği ve olumsuzluğudur. ekonomik krizin dahada ağırlaştığı şimdiki durumda devrimci durumdaki yükseliş, kitle eylemlerindeki yükseliş dahada hızlanacaktır. Bunu görmeli ve devrimciler önderlik fonksiyonunu pratikte yerine getirmeye azimle çalışmalıdırlar.

80 sonrasını, cunta sonrası, devrimci örgütlerin dağıtıldığı, toplumun sindirildiği dönem, 86-91 (yükseliş) ve 91'den bugüne diye evrelere bölersek eğer, bütün bu dönemlerde devrimcilerin kitleleri örgütlenme konusundaki avantajları ve dez avantajları nelerdir?

- Yükseliş ve alçalışa yukarıda değindim. Diğerlerinin yenilgisi ideolojik siyasi ve örgütselken, partimiz ciddi darbeler yemesine rağmen faaliyetlerini kesintisiz sürdürdü, 86-87'lerde önemli örgütsel darbeler aldı. Devrimci gelişme için iyi bir fırsat olduğu bir zamanda partimizdeki ayrılık geniş kitleleri harekete geçirme fırsatını iyi değerlendiremedi. Gerilla savaşı yürütmemiz, partimiz açısından bir avantajdır. Hem Kürt hemde Türk kesiminde kitleleri örgütlenme bakımından avantajlı bir durum yaratmaktadır. 80 sonlarından bu yana örgütlenme dahada hızlanmıştır. Özellikle Kürdistan kesiminde ve büyük şehirlerde önemli ölçüde diğer örgütlerden durumumuz daha iyi olsada geniş kitleleri kucaklamada olmamız gerekenin gerisinde kalmamız doğaldır. Buna şehir örgütlenmemizdeki hatalarımız, çalışma tarzımızdaki eksiklikler, faaliyetteki insanlarımızın yetersizlikleri, olanaksızlıklarımızın payı vb. dezavantajımızı oluşturuyor. Çünkü kadro ve militanlarımızın çoğunu kırsal alanlara, gerilla faaliyetine aktarıyoruz. bu, bir avantaj gibi gözüksede özünde dezavantajdır. onlar şehirlere seferber edilmiş olsa daha geniş kitleleri kucaklayıp harekete geçirecekti. Ancak Türkiye gibi faşizmin hüküm sürdüğü ülkelerde bastırılmaya mahkumdur. Devrim, silahlı mücadele ile gerilla savaşı ile gelişeceğine göre, örgütsel ağırlığımızı kırsal alanlara savaşa seferber etmek zorundayız. Devrimin kalbi burda atacaktır. Büyük şehirlerde işçi sınıfı ve geniş kitleler içindeki faaliyetten son derece önemlidir. Ancak bu gerilla savaşına, onu geliştirecek temelde olacaktır. Savaşın gelişmesinde şehirlerdeki faaliyeti daha da hızlandıracak ve daha geniş kitleleri kucaklayacaktır.

TC faşist diktatörlüğünün Şırnak, Cizre, Batman, Nusaybin vb. başta olmak üzere yaptığı toplu katliam, estirdiği terör ve anti-terör yasasıyla şehir ve kırlarda yaptıkları infazlar, geniş tutuklama ve ağır cezalar vb. diğer tarafta halk muhalefetinin taleplerinin "demokrasi", "şeffaf hükümet", "karakolların şeffaflaştıracağız" gibi demagogilerle ortaya çıkan DYP, SHP'nin hükümet olmasıyla halk ve çoğu demokratik kitle örgütleri çok fazla inanmasalarda kısa bir beklentiye girmesi kitle eylemlerinde bir düşüş gösterdi.

87-91 sürecinde Dev- Sol, gerek kitleselleşme, gerekse de silahlı eylemler yönünde

özellikle büyük şehirlerde diğer soldan ayrı bir özellik gösterdi. Denebilir ki, sürecin en belirgin gelişme hareketi görünümündeydi. Devrimci Sol'un bu gelişmesini neye bağlıyorsunuz? Bugün Devrimci Sol'un nasıl değerlendiriyorsunuz?

Bu süreçte büyük şehirlerde Devrimci Sol'un diğer örgütlerden daha çok kitleselleştiği biraz abartı olur. DS diğerlerinden farklı olarak kitlelerini harekete geçirmede başarılı olmuştur. Bu dönemde DS ve partimizin eylemleri vardır. Sayısal olarak DS'den pekte aşağı sayılmazdı. Ancak 91 başlarından sonra eylemlerimizde duraklama olurken DS'nin eylemlerinin daha da arttığı bir gerçektir. Bugün silahlı mücadeleyi savunup yürüten başlıca üç örgüt vardır: PKK, Partimiz TKP(ML) TIKKO ve DS. PKK Kürdistanında gerilla savaşı veriyor. Partimiz TKP(ML) Ordumuz TIKKO'da Dersim, Erzincan, Bingöl, Elazığ'ın bazı yerlerinde, Ordu, Tokat, Amasya aralarında, Artvin'de gerilla savaşı veriyor. Bu her iki örgüt kırsal alanları temel alıyor. PKK Ulusal Milliyetçi, TKP(ML) Kürt, Türk ve azınlık milliyetlerdeki işçi ve emekçilerin sınıfsal kurtuluş mücadelesi için gerilla savaşı yürütüyor. DS savunduğu öncü savaş görüşü gereği şehirleri temel alarak öncü savaşı veriyor. Doğal olarak esas gücü şehirlerdeki silahlı eylemlere yoğunlaştırmış. Şehirlerde silahlı eylemde öne çıkması bundandır.

DS'nin bu dönemdeki eylemleri örgütün yenilgi sonrası toparlanmasını hızlandırdı ancak devrimin yolu, örgütlenme ve mücadele biçimi konusunda ki yanlış çizgisi bugünkü sonuca getirmesi anlaşılır bir durumdur. DS şehirlerde gücü ölçüsünde düşmana yöneldi. Düşmanla güç üstünlük yarışmasına girdi. Taktik olarak düşmanın güçlü olduğu koşullarda güç üstünlük yarışına girmek başta yanlışiyi kabullenmektir. Ve ona götürür. Bu anlayışın doğal sonucu odur, düşman bütün gücüyle terör estirecek ağır kayıplar verdirir. Üzücü olsada yanlış çizginin getirdiği ve ısrarı halinde getireceği sonuç budur. Bizim ki gibi ülkelerde kırlarda gerilla savaşı sürdürmeksinde şehirlerde düşmanı yenilgiye uğratmak, kalıcı mevziler elde etmenin mümkün olmadığını gösteriyor.

SSCB'nin dağılmasını geleceğin devrimci ve sosyalizmi açısından nasıl değerlendiriyorsunuz? Türkiye ve dünyada sosyalizm açısından herhangi bir nitelikte değişiklik yarattı mı? Yarattıysa ne tür değişiklikler, etkileri neler oldu? Türkiye Solu sizce SSCB'deki değişimler sırasında ve sonrasında doğru değerlendirmelere sahip olabildi mi? Türkiye'de 91 sonrası mücadelenin alt düzeylere düşmesinde SSCB'nin dağılmasının rolü var mıdır?

Yıkılan SSCB, Lenin ve Stalin döneminin SSCB'si olmayıp temelde farklı olduğu, sosyalist değil, sosyalist maskeli Bürokrat- Burjuvazinin iktidarı olduğu için dağılması iyi oldu. Sovyetler Birliği 1956'ya kadar sosyalistti. Bu döneme sahip çıkıyoruz. Stalin'in 1953'te ölümünden sonra 56'da 20. kongrede Kruşçev'in revizyonist çizgisi sosyalizme ihanet ederek partiyi ele geçirdi, devleti burjuva diktatörlüğüne dönüştürdü. Şimdiki çöküş 35-40 yıllık bir sürecin sonucudur. Hayat Mao ve Partimizi doğruladı. Emperyalistler, uşakları ve bütün gericiler bu yıkılışı kendi sistemlerinin yıkılışı diye korkunç propaganda yaptılar. Ve hala da yaparak halkın sosyalizme sempati ve umudunu kırmaya çalışıyorlar. Bugün dünyada sosyalist ülke yoktur. Başındaki partiler yozlaşmış ihanet ettiği için sosyalizm geçici olarak yenilgiye uğratıldı. Her yenilginde bir kazanımı vardır. Sosyalizmde sınıf ve sınıf mücadelesinin amansızca sürmesi gerektiği, komünistlerin daha uyanık olması, kitlelerin uyanıklığını daha geliştirmesi ve harekete geçirmesi vb.nin önemi daha iyi ortaya çıkıyor. Maoizmin ML hattına nitel katkısını ortaya koyuyor. Bu nitel katkılar hem bugün dünyadaki devrimci hareketler, hemde açtıkları yıkılışın olduğu ülkelerdeki devrimciler, komünistler ve partileri daha iyi görüyor ve oralarda hızla geliştireyor.

DEVAMI 22 SAYFADA

Devrim, bir şans oyunu değildir. Bilimsel sosyalist öğretinin ülke koşullarında içselleştirilmesi ve bunun çok yönlü gereklerinin yerine getirilmesi sorunudur. Kuşkusuz bu gerçekliğin yaşam bulmasının ilk koşulu doğru bir siyasetin varlığında saklıdır. Doğru siyasetin yükselişi zemine örgütlenme olgusudur.

Bir başka deyişle; yaşam, örgütlenmiş karşıt sınıfların siyasal mücadelesidir. Bu noktada altını çizmemiz gereken: Mevcut burjuva-feodal sistemin yaşamın tüm hücrelerine dek örgütlenmiş olmasına karşın, sistemi tepe takla etme amacıyla olanların henüz bu örgütlenmeyi gerçekleştirmediği yeterli değildir. İşte bu noktada sorun, doğru siyasetin tek başına yetmediği, bunun örgütlenme ile aşılabileceğinin bilincine varılmasıdır.

Bir başka gerçekse, sınıflar mücadelesinde ısrar olgusudur. İsrar'dan vazgeçmek devrimden vazgeçmektir. Yerkürenin bize ait coğrafyasında ısrar işçi sınıfının öncü kurmayının ürettiği, planladığı, programladığı siyasetin yaşamın tüm hücrelerinde örgütlenmesidir. Şöyle de diyebiliriz: Siyasetin, ısrarla örgütlenmesidir.

Gerçeklere bu açıdan bakıldığında görünen nedir? Görünen, işçi sınıfının öncü kurmayının yirmi iki yıllık mücadele birikiminden süzülüp gelen sürecinin bugün yeni bir ileri atılım hanesi gerçekleştirilmesinin öngününde olduğudur. İşte bu öngün, proleter öncünün tüm güçlerine sorumluluklar yüklemektedir. Bunun bilincindeki güçler, Yeni Demokratik Düzen'in kuruluşunun garantisi olan Öncü'nün siyasi hattında inanç-bilinç cesaret öğelerini biraraya getirme ve bunu Demokratik Halk Devrimi ile taçlandırma uğraşındadırlar.

Sınıf mücadelesinin inşilî çıkışlı kulvarlarla dolu uzun bir maraton olduğu bilinçinde olan Öncü kurmay, ileriyi ve yeniyi doğru bir sıçramanın ilk adımlarını atmıştır. Dingin ve durgun sularda dümen tutmanın kolaylığına kendini kapırmayan, fırtınalı denizlerin devasa dalgalarında da ustaca dümen tutma yeteneğindedir. İşte bu öngün, proleter öncünün tüm güçlerine sorumluluklar yüklemektedir. Bunun bilincindeki güçler, Yeni Demokratik Düzen'in kuruluşunun garantisi olan Öncü'nün siyasi hattında inanç-bilinç cesaret öğelerini biraraya getirme ve bunu Demokratik Halk Devrimi ile taçlandırma uğraşındadırlar.

Bilinç

Mahmut Dedeoğlu

Inanç, Bilinç ve Cesaretle

Bugün başta işçi sınıfı olmak üzere yoksul köylülük ve demokratik halk devriminden çıkarılan tüm halk sınıf ve tabakalarının öncünün ileri atılım alkış tuttuğunu bütün bölgelerimizde görmekteyiz. Bu ileri atılım hamlesi, tarihte örneği az görülür bir gelişmedir. Bu, öncü tabanın öncüyü bir kez daha devrime doğru itelediği, yönünü bir kez daha devrime çevirdiği büyük insiyatifdir. Bu, soğumaya yüz tutmuş devrimi yeniden kızıştırıp kaynatma yeteneğidir. Bu, siyasetten uzaklaşmanın gerçeklerden uzaklaşmak olduğunu bilen öncü kurmay; savaşın siyasallaştırması değil, siyasetin savaştırılması bilimsel bakışını ülkemiz topraklarında bir kez daha kavramış olduğunun ve pratiğin denizlerinde ustaca yüzmeyi kanıtladığıdır. Kısacası bu, darlaşma-yoğunlaşma-genişleme-yayılma formülasyonunun ancak ve ancak canlı ve üretken bir örgütlülük ağı içinde yaşam bulabileceğinin kavranıp uygulanmasıdır. Bu açıdan bakıldığında da gelişmeler göstermektedir ki, umut, onu büyütecek ellere teslim edilmiştir.

Şimdiye başta görev, daha çok siyaset ve daha çok savaştır. Bunun içinse daha çok örgütlenme vazgeçilmezdir.

Yılın başında ve karamsarlığın eskimemiş bir kağıt gibi buruşturulup çöptenekesine atıldığını; kararsızlığınsa günden güne kararlı bir kavgaya doğru saf tuttuğunu görmek ülkemiz halklarını gururlandırmaktadır. Ve yaşam bir kez daha doğruda ısrar etmenin ödülünü bizlere sunmuştur. Şimdi bu ödülü hep birlikte altınca-

ğa taşıma ve düşleri kıskırtma zamanıdır; ateşi elden ele büyütme zamanı...

Burjuva-feodal sistemin yaşamın bunca alanında örgütlenmesini belirttik. Ama onun örgütlenişinin temelinde "zor" yani şiddet yatmaktadır. Zor yoluyla bu köhnemiş ve her yanı "leş" kokan düzeni ayakta tutabilmeyen çabasıdır. Oysa, bizim söz ettiğimiz örgütlenme, doğrunun ve haklının kendi içine yönelik ikna temelli bir örgütlenmesiyken, bunun devamlılığı noktasındaysa gönüllü birliktelik esprisi yatmaktadır. İşte bu gerçektir ki, işçi sınıfının öncü kurmayını, sistemin bir alternatif haline getirmekte ve bunda da öncünün yılmaz ve kararlı güçleri temel fonksiyonu oynamaktadırlar.

Temel ve ayırdedici özelliği, kısırlaştırılmış düşünce yetersizliğinin ürün olan hareketliliğin anti-bilimsel yönünün gün ışığına çıkartıp bunun karşısı olan üretkenliği ve siyasette çok yönlülüğü kotarmak olan öncü kurmay; yaratıcı, değiştiren, dönüştürücü tarzı ile tarihsel geçmişinin zemini üzerinde yükselmektedir.

İşçi sınıfının onlarca sorunla dolu gündemi içinde, kendiliğinden gelişimini ve mücadelesini aşabilmesinin ve kendisi için bir duruş şekli alabilmesinin ön koşulu, hiç kuşkusuz ki öncüyle buluşmasını sağlayıp sınıfı devrimci-demokratik iktidara taşımaktır.

Bunu kotarabilecek birikim, bunu kotarabilecek deneyim ve mücadele azmi, bunu kotarabilecek bilimsel bakış ve bunu kotarabilecek örgütlenme potansiyeli sınıfın öncü kurmayında mevcuttur.

Bozkırları tutuşturma ruhunu kentlerin asfalt yollarındaki partizan ayak sesleri ile bütünlükten, bunu diyalektik o çok kolay ama aynı zamanda çok zor anlaşılır sihiri ile çözümlenmiş öncü için artık devrim gündüdür. Her geçen an, her geçen saat ve her geçen gün bir adım daha devrimdir. Bir adım daha özgürlüktür. Bir adım daha parça parça kurulacak aydınlıklardır. Bir adım daha o özlenen gün'dür.

Ateşi elden ele büyütme, yanmaktır. Yanarken aydınlatmaktır.

Nakliyeciler Sitesi'nde polis ablukası

Haber Merkezi- Türkiye Motorlu Taşıt İşçileri Sendikası'nın (TÜMTİS) örgütlediği ve 3 bin dolayında emekçinin çalıştığı ambarların bulunduğu İstanbul Nakliyeciler Sitesi, 26 Eylülde yüzlerce çevik kuvvet polisi tarafından ablukaya alındı. Giriş çıkışlar polis tarafından kesilirken, ambarlarda resmi ve sivil polislerce arama yapıldı. Arama sırasında işçilere hakaret eden polis, ambar önünde iş elbiseleriyle çalışan işçilerin bir kısmını "kimliksiz ve şüpheli şahıslar" oldukları gerekçesiyle gözaltına aldı. TÜMTİS Merkez Yönetim Kurulu tarafından yazılı basın açıklamasında, gözaltına alınan işçilerin kimliklerini dolaplarındaki temiz giysilerde bulunduklarını, ancak polis, işçilerin kimliklerini almasına izin vermeden gözaltına girişini açıkladı. Yazılı açıklamada gözaltına alınan sendika üyelerinin yıllardır o işyerlerinde çalışmakta olduğu, ancak arama sonrası kimlik kartları, işçilerin gözaltında tutulduğu Zeytinburnu Emniyet Müdürlüğü'ne verilmesine rağmen üyelerin bırakılmadığını ifade edildi. Sendikacıların "Üyelerimiz için hala gözaltında tutuluyor?" sorusuna, emniyet müdürlüğündeki polis yetkilileri cevap vermediler. TÜMTİS'in, bu haksız gözaltı uygulamasına ilişkin olarak Başbakanlığa, İçişleri Bakanlığınca ve İstanbul Valiliği'ne olaya müdahale etmeleri ve baskı niteliğindeki keyfi gözaltılardan dolayı ilgililer hakkında takibat yapılması talepte bulunduğu, ancak bu talebe yanıt verilmediği bildirildi. Bazı patronlar, MHP'li militanları sitede sokarak işçilere baskı yapıyor, sendikacıları örgütlenmeyi engellemeye çalışıyor.

Çukobirlik yemekhanesinde buruk anlaşma

Adana/Özgür Gelecek- Adana-Mersin arasındaki karayoluunda bulunan Çukobirlik fabrikasında, yemekhane ihalesini alan YEMAŞ Yemekçilik AŞ ile yemekhane işçileri arasındaki mücadele sona erdi. İşçiler, kendilerini kapı dışarı etmek isteyen YEMAS'a ve Çukobirlik yönetimine karşı 3 Eylül'den itibaren direnişe geçmişlerdir.

12 Eylül Cumartesi günü, yönetimin de katkısıyla jandarma tarafından fabrika dışına atılan işçiler, direnişlerine Çukobirlik'in önünde devam ettiler.

Yemekhane işçileri, jandarma tarafından dışarıya atıldıktan sonra, fabrikada çalışan yaklaşık 300 işçi, destek amacıyla gelip, yemekhane işçilerini tekrar içeriye almak istedik. Ancak, sendikacılar bunu reddederek, destek amacıyla gelen işçileri kovdu. Bunun üzerine çalışanlar, fabrika genel müdürlüğüne sorun bir an çözülmesi için baskı yaptılar. Yemekhane işçilerinin bağlı bulunduğu OLEYİS sendikası ile patron arasında yapılan görüşmeler 15 Eylül günü anlaşmayla sonuçlandı.

Ama nasıl bir anlaşma? Yeni patron, işçileri, sendikacı ol-

dukları ve bir önceki taşeron zamanında imzaladıkları sözleşmeden doğan haklarından dolayı istemiyor. İşçiler ise, eylem kazanmış oldukları hakları korumak için eylem geçmişlerdir. Ama OLEYİS'in anlaşmaları ile Çukobirlik patronu arasında yapılan sözleşmede hiçbir hak kalmamış. Eski taşeron firmayla imzalanan sözleşmede aylık maaş 5 milyon 250 bin liraydı. Yeni taşeron firma ile OLEYİS arasında imzalanan anlaşmaya göre aylık maaş 3 milyon 250 bin lira. Eski sözleşmede sene de 4 ikramiye hakkı vardı. Bunun yanı sıra çocuk yardımı, evlilik yardımı, giyecek yardımı ve işçinin işine son verildiğinde patronun 75 milyon lira ödeme yükümlülüğü işçiler tarafından eylemlerle kazanılmış haklardı. Fakat yeni anlaşmayla tüm sosyal haklar askıya alındı. Ayrıca, yeni taşeron 125 işçi çalıştıracak. İşçilerden boşta kalan 25'i, fabrikanın çeşitli bölümlerinde çalıştıracak. YEMAŞ Yemekçilik AŞ sahibi, çıkarılan 25 işçinin yerine kendi yandaşlarını getirecek.

OLEYİS sendikası yöneticileri ise başarılı olduklarını söylüyorlar.

Özfatura-MHP sırt sırta

İzmir/Özgür Gelecek- İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı Burhan Özfatura'nın Belediye bünyesinde DYP'den çok MHP'li kişileri kadrolaştırdığı, bu nedenle DYP il başkanıyla arasının açık olduğu öğrenildi. Özfatura'nın seçimde kendisi lehine çekilen MHP'ye diet borcunu ödemediği görülüyor. Tabi ülke genelindeki MHP kadrolaşmasını da görmek gerekiyor. Devlet ve belediyeler görevliklerini MHP'ye teslim etmiş gözüküyorlar. Bunun bir göstergesi de Özfatura'nın "Kürtler legal veya illegal yollardan İzmir'e almama" açıklamasıdır. Gözaltı ve baskı yoluyla insanları sığınağa ve

yerleşme haklarını engelleyici, şöven yaklaşımları gösterilebilir. 63. İzmir Enternasyonal Fuarı'nda, Türkiye Cumhuriyetlerinden Avrasya Fuarı düzenlenmesi istemini Avrupa ve Amerika birleşirken biz niye birleşmeyelimiz dayandırması onun Türklerin insanı ulusal birleşme istemlerini değil, özünde Emperyalistlere ve Türkiye sömürgecilerine pazar yaratma isteğine dayandığını göstermektedir. Bu insanı değildir Türk halkı bunu anlamalıdır. Her şeyini bir ulusun sermayedarlarına bağlayanlar ne kadar milliyetçiyim deseler de özünde kenil milliyetçilerdir. Her şeyi yazarlar.

Tüm Maliye-Sen 2. Olağan Genel Merkez Kongresi yapıldı

İstanbul/ Özgür Gelecek- Tüm Maliye Çalışanları Sendikası Genel Merkez 2. Olağan Genel Kurulu 24-25 Eylül 1994 tarihinde İstanbul'da Bahçelievler Zafer Sineması'nda gerçekleşti. 500 delegeden toplam 350 civarında delegenin katılımı ile gerçekleşen kongrede birinci günü faaliyet raporlarının okunması ile yönetim kurulu ve çalışma programının değerlendirilmesi/aklanması ile birlikte delegeler çeşitli konuşmalar yaptılar.

Kongrede genelde seçim psikolojisine şartlandırılarak katılan çeşitli bölgelerin delegelerinin kongreye sırf oy kullanmak için katılmalarına rağmen özellikle; İstanbul, İzmir, Ankara, Diyarbakır, Tunceli delegelerinin çeşitli konuşmaları kongrede canlanmaya yol açtı.

Kamu sendikalarının içinde bulunduğu durum, birlik, federasyonlaşma, Türkiye ve dünyada yaşanan gelişmeler üzerine çeşitli değerlendirmeler oldu. Sınıf ve kitle sendikacılığını savunan "Yeni çağdaş ve reformist sendikacı anlayış" bazı delegelerin eleştirel ve haklı konuşmalarına tahammül gösteremeyerek bazı illerin delegelerinin geri duygularını okşayarak ve oy toplama kaygısı ile sektir polemiklere giriştiler. Eleştiri getiren bazı İstanbul delegelerini donkişotlukla suçlayıp demogoji yapıldı.

Kongrede yapılan konuşmalar; sendikal birlik ve mücadele üzerine konuşma yapan bir İstanbul delegesi "Kazanılmış sendikacılığı perspektifi ile hareket eden kamu emekçileri tarafından gerçekleştirileceğini, kitlelerden kopuk hareket ve çalışma tarzının narsizme yol açtığı, kitlelerin öğretili olmaları gerektiğini bulma-

mayacağı "üzerine değerlendirmelerde bulundu. Aynı konuşmacı KÇSP'nin ve Tüm Maliye-Sen'in tikandığı bu tükandığı kamu emekçilerinin gündeminde aşmaya yönelik politikaların mevcut sendika yönetimleri tarafından oluşturulmadığı, suni federasyon tartışmaları kamu emekçilerinin gündemine sokulmaya çalışıldığı bunun da kazanılan ve yaratılan değerlerin gerisinde bir yaklaşım olduğu" noktasına değindi. Konuşmacı "Yaşamın Sınıf Sendikacılığı", "Yaşamın Özgür Gelecek Mücadelemiz" ve "Birlik mücadele Zafer" taleplerini dile getiren konuşmasını tamamladı.

Kongrenin birinci günü emniyet güçleri çeşitli zorluklar çıkararak delegeleri psikolojikmen etkilemeye çalıştılar. Burjuva-feodal sistemin paralı koruyucuları olan bu asalaklar bununla da yetinmeyerek, Özgür Gelecek ve Alınteri gazetelerinin muhabirlerini zorla gözaltına aldılar. Bu basın emekçileri kongrede stand açıp yasal yayınları satmak istemelerine rağmen (sendikaların bu doğrultuda kararı olmasına rağmen) emniyet güçlerinin bu keyfi uygulaması ve baskısı ile karşılaştılar.

Sosyalist basın emekçilerinin haklı ve onurlu mücadelesini zorba ve köleci sistemin şakaları bugüne kadar engelleyemediği gibi bundan sonra da engelleyemeyeceklerdir. Sendika kongresi 2. günü sakin bir ortamda başladı. Yapılan seçimler sonucu yönetim kuruluna çoğunluğu eski yönetimden olan; İrfan Erdemoğlu, Nafi Maraş, Turan Akkılıç, Bayram Keskin, Halim Özpınar, Ahmet Acar, H. Selva Akşop, Mahmut Güven ve Tahir Silkan seçildi...

Bütçe yamadan kurtulamıyor

Ekonomi sayfamızda sürekli yazmı-
sınız; bu sistemin sorunları, en baş-
ta ekonomik sorunları, mevcut siya-
sal iktidarlarca çözülemez diye. Çün-
kü her gelen siyasal iktidar kısa erimli, he-
men sonuç alıcı girişimlerde bulunarak
"köklü çözümlerden" kaçmak zorunda kalı-
yor. Kaçmak zorunda, çünkü hiçbir hükümetin
yapısal çözümlere el atacak ne ekonomik
güç ve kaynağa sahiptir ne de bağımsız siya-
si karar alma erkine sahiptir.

Bugünkü DYP-SHP koalisyon hükümetinin
bütçe açıklarını kapatma girişimleri de,
su arki önüne çamur seti yaparak bir sürede
olsa suyu kontrol etme, belli birikimden son-
rada taşkın yaratma esprisine benziyor. Eko-
nomi patronlarının 1995 yılı bütçe ayarlamala-
rını ve çözümsüz kaldığı noktaları açığa çı-
karmaya çalışacağız.

Hükümetin ekonomi uzmanlarınca harca-
maların yani bütçe büyüklüğünün 1 katrilyon
250 trilyon lira civarında tutulacağı belirtili-
yor. Bu haliyle bütçede 280 trilyon civarında
açık öngörüüyor. Bu açık ek vergilerle 200-
250 trilyona düşürülmesi hedefleniyor. De-
vam ederek, belirlenen bütçenin alanlara gö-
re dağılımını koyalım. Şöyleki; 300 trilyonu
iç borç faizi, 100 trilyonu dış borç faizi ol-
mak üzere 400 trilyonu faiz ödemelerinden
oluşuyor. Memur ve kamu görevlileri zamlar-
ını da hesaba katarsak 400 trilyonunda perso-
nel harcamaları olarak ayrılması gereki-
yor. Geri kalan 400-450 trilyonun ise sözde
carri ve yatırım harcamalarını ayrıldığı söy-
leniyor.

Bütçe açığını belli sınırlarda tutmanın zor-
luğunu, imkansızlığını ekonomi patronları
da pekala biliyorlar. Yetkililer daha şimdiden
"Yeni vergiler konulmadığı takdirde
bu gelir rakamının yakalanmasının çok
zor olduğu"nun görülmesini istiyorlar. O
halde yeni zamların ve yeni vergilerin kapı-
da olduğunu söylersek kehanette bulunmuş
olmayız. Bu yeni zam, yeni vergi ama diz-
ginsiz, sağanak şeklinde geleceğini bir anla-
mıyla "savaş ekonomisi" uygulamalarını
gözler önüne serelim.

Ekonomide basit bir denklem vardır; ce-
binde 10 liran varsa 11 lira harcamazsın,
harcadığın takdirde borçlanmak yada farkı
giderecek kaynak bulmak zorundasın. TC
bugüne kadar siyasi ve ekonomik bağımlılık-
tan kaynaklı olarak, sermaye birikiminin tam
anlamıyla gerçekleşmemesinden ötürüdür
ki, bütçesi de sürekli açık vermiştir. Varolan
kaynakları değerlendirme gücünden de yok-
sun olması, derme çatma uzun vadeli olma-
yan plansız, programsız, ekonomik çarpıklığı
getiriyor.

Ekonomiden sorumlu devlet bakanı, Ay-
kon Doğan, 1995 yılı bütçesinde "Ayağını
yorganına göre uzat" prensibinden hareket
edileceğini söylüyor. Ne yazık ki kendisi
"Bazıları yorgan lastiktir, uzar diyor.
Bunlara hayır ayağını büz diyeceğiz" di-

yerek bir anlamıyla söylediğine olan inanç-
sızlığını itiraf ediyor.

Doğan'ın bütçeyle ilgili değerlendirmesi
şöyle; "1983 yılına kadar vergi gelirlerinin
bütçe harcamalarını karşılama oranı %
80'in üzerindedir. 1994 yılına gelindiğin-
de, vergi gelirleri artmasına rağmen, bu
gelirlerin bütçe harcamalarını karşılama
oranı % 50'ye düşmüştür. Bugüne kadar
DPT ve Maliye, ne kadar harcama var
kardeşim diye sormuş. Olan verilmiş, ol-
mayanda para basılarak, borçlanarak
karşılanmış. Borç borcu getirmiş. Borç fa-
ize, faiz anaparaya dönüşmüş, neticede iç
borçlar büyümüştür."

1995 yılı bütçesinde öngörülen teptsitler
şöyle; 1) Bir önceki yılın ödeneğine bakıla-
rak, pazarlık usulüyle ödenek artırma yakla-
şımından vazgeçilecek 2) Dünya Bankası'nın
tavsiyelere doğrultusunda 5 yıl içinde
tamamlanamayacak projeler elenecek. 3) Bütçe
yılı içinde bitirilecek yatırımlara daha
fazla ödenek ayrılacak. 4) Tarımın destek-
lenmesi için bütçeye ödenek konulmayacak.
5) Birliklere ve KİT'lere fon akımı kesile-
cek. 6) Sosyal güvenlik kurumları, verdikleri
hizmet oranında prim toplayacak.

Öncelikle Aykon Doğan'ın açıklamasın-
daki 1983 yılına kadar vergi gelirlerinin büt-
çenin % 80'ini karşıladığı doğru görülebi-
lir. Gerçekte de 1984 yılından itibaren birin-
ci derecede ulusal ve ikincil olarak sınıfsal
mücadelenin yükselmesinden ötürü, TC dev-
leti askeri harcamaları sürekli arttırmak zor-
unda kalmıştır. Bu noktada Doğan'ın hakkını
verelim. Fakat açıklamaktan korktuğu,
bütçeyi delen diğer olgunun devletin imkan-
larının mafyayla bağlantılı sermaye odakla-
rınca talan edilmesidir. Özel dönemde yo-
ğun olan yolsuzluk, hırsızlık, talanların bu-
günkü hükümetlerce daha da artırılarak de-
vam ettirilmesidir. Bugün bunlar ayyuka çık-
mış durumda.

Diğer yandan 1995 yılında öngörülen kar-
arlarda yer alan 5 yıl içerisinde tamamlana-
mayan projelerin iptal edilmesi şu anlama
gelir. Hükümet uzun vadeli, ağır sanayiye
dayalı, istihdam yaratacak büyük yatırımlara
girebilecek güce değil. Bizce ülkemiz gibi
yarı- sömürge ülkelerin en göze batan aç-
mazlarından, zaaflarından en önemlisi bu-
dur. Yani bütçenin yatırıma dönük hazırlan-
masından çok ekonomideki ufak tefek rötuj-
larla yetinilmesi. Bunun yerine kısa sürede
sonuç alınabilecek, önemli yani gözboyama-
ya dönük "küçük yatırımlar"la idare etme,
günü geçirtmeye dayalı çalışmalara ağırlık
verilmesi olgusu. İşte bu tür emperyalist pa-
tentli "çözümler" ağır ekonomik buhranlara
değil çare olmak, aspirin tedavisi bile olama-
maktadır. Yine emperyalist patentli, yarı- sö-
mürge ülkelerde belli alan ve sektörleri ayak-
ta tutma, belli alan ve sektörleri de çökertme,
ayakta duramaz hale getirme anlayışının bir
ürünü olan tarım sektörünü desteksiz bırak-

ma, kendi kaderiyle başbaşa bırakma anlayı-
şı. Bütçe ayarlamalarına damgasını böylesi
anlayışlar vurmuştur.

Ayrıca ekim, kasım, aralık aylarında yük-
lü dış borç ödemelerinin beklediğini, kasım
ayında gündeme sokulan ara seçimin ekono-
miye getireceği yükler artı ulusal mücadeleyi
bastırarak için yaptığı savaş harcamaları,
işçi ve memurların ekonomik talepleri TC
devletinin 'savaş ekonomisi' uygulamaları-
nı zorunlu kılıyor.

Bütün bunlar zaten bozuk olan dengeleri,
daha da bir altüst edeceği, 1995 yılında da
yatırımların duracağını, yeni zamların ve ye-
ni vergilerin fütursuz bir şekilde tekrar tekrar
furyaya dönüşeceğini getiriyor. Bütün bu aç-

mazların faturasını dargelirli memur, işçi, es-
naf ve bir bütün olarak emekçi halklara kesile-
ceği ortadadır.

Bütün bunlar emekçi halkın ve işçi sınıfının
kaderi olamaz. Bugün sınıfın, emekçi halkla
birlikte kendi kaderini çizmesine her zamankinden
daha fazla ihtiyacı ve zorunluluğu var. İşçi sınıfı ne zaman bu
gidişe dur der, varlığını ortaya koyar, sü-
rece damgasını vurur, İşte o zaman "gü-
lünç" duruma girmekten kurtulur. Ne zaman
bölünmüşlüğü giderir örgütlülü-
ğünü sınıfsal bilinçle bütünleştirerek pro-
leterya patisine katılır, ona güç verir, İşte
o zaman kurtuluşu yolunda adım atmış
olur.

Memura bir tokat daha

Devlet, 1995'de memuru için öngör-
müş olduğu % 40 oranındaki gü-
lünç zamlı toplu memur katliamına
hazırlanıyor. Her zaman olduğu gibi hükümet
yine bütçede var olan açığı kapat-
mayı kolay yoldan işçi ve memur ücretle-
rine yapılıcak zami düşük tutma, yada
birikmiş alacaklarını uzun vadede öde-
me yoluna gitmektedir.

Bilindiği gibi 1994 yılının ikinci yarısın-
da memura 224 bin lira gibi "gülünç zam"
verilmişti. Bu zama memurlardan yoğun
tepki gelmiş, Kamu Çalışanları Sendikası
Platformu'nda örgütlü memurlar bu zam-
mı hükümete geri postalamıştı.

Bu haliyle öngörülen %40 zam, olası
enflasyon oranının epeyce altında sey-
redebilir. Toplumun değişik katmanla-
rı arasındaki dengesizlikleri ve ekonomik
uçurumu gidereceği vaadiyle işbaşına
gelen hükümet bu farkı daha da arttırdı.

TC ekonomisinin içinde bulunduğu
kriz gözönüne alındığında memura pek
yaşama hakkı kalmıyor. Devlet, bütçe-
sinden bankaları kullanarak (kredi siste-
miyle) özel sermayenin katmerleşmesi
için aktarım yaparken, bir taraftan hızla
kabarın halk muhalefetini bastırarak ve
kirli savaşı sürdürebilmek için milyonlar-
ca dolar harcamak zorunda kalıyor.

Elbetteki bu harcamaların faturasını

keseceği bir yer bulmak zorunda. Bunu
bulmakta fazla zorluk çekmeyen kan-
emici TC devleti, zaten almış olduğu üç-
retle ayakta kalmayı zor başaran, insan-
ca yaşamın sınırları dışına itilmiş, aldığı
zamlarla gülünç duruma düşürülen ME-
MURA, işten atılma korkusuyla işine gi-
den İŞÇİYE yaşamını sürdürürebilmek için
toprak hasretli çeken KÖYLÜYE, almış
olduğu eğitime, kendisine hiçbir şey ka-
tamayan ÖĞRENCİYE ve tüm halk yı-
ğınlarına, yapmış olduğu başıboş harca-
maların faturasını kesiyor. Bunu anlaya-
bilmek için çokda derin bilgilere sahip ol-
mak gerekmiyor;

Atılmış olduğu işine geri dönebilmek,
yaşam koşullarının artık çekilmez hale
geldiği ülkemizde zam istediği, özgür ve
demokratik bir eğitim istediği için sokak
ortasında çocuk, kadın ve erkek demeden
joplanan insanlara bakmak yeterlidir.

Bu şekilde gelişen uygulamalara karşı
bizler demokratik taleplerimizi dile getir-
mekte direngen olmasak, herşeyi onla-
rın uygulamalarıyla sınırlı bırakırsak,
haklarımızı almakta olanaksız olur. Me-
murlar hak almak örgütlü mücadeleden
gececeği gerçeğinden hareket ederek,
işçilerle birlikte hareket etmeliyiz. Bizler
de emekçilerimizle birlikte hareket etmeliyiz.

KİT'ler haraç-mezat.....!

Ozelleştirme için çıkarılan ka-
nun Hükmünde Kararname'nin Anayasa Mahkemesi
tarafından iptal edilmesi üzerine, hükümet
meclisten yeni bir yasa çıkararak,
yaklaşık 130- 170 trilyon borçlu olan Kamu
İktisadi Teşekkülleri'nin (KİT) icra yoluyla haraç
mezat satılmasının yolunu açtı.

Kompradorlar hiç utanmadan KİT'lerin
zararda olmasının en büyük nedeni olarak işçi
sınıfını göstererek bilinçleri bulandırmaya
çalışıyorlar. Gerçek hiç de böyle değildir. Her
başta geçen hükümet KİT Yönetim Kurullarını
kendileri adamlarına birer arpağın olarak dağıtması
ve bugüne kadar ortaya çıkan yolsuzluklardan
anlaşılabileceği üzere, bizzat başbakanların
en yakınları olan yeğenlerin, biraderlerin,
kocaların, milyonları iç etmesi sonucu olarak
KİT'lerin bu duruma düşmesi kaçınılmazdır. Özellikle
son yıllarda KİT'lere özelleştirme bahanesi
yaratılmak için bilinçli olarak kaynak tahsis
edilmemesi ve PETLAS örneğinde olduğu gibi
kar eden işletmelerin bilançolarıyla oynayarak,
kağıt üzerinde zarar ediyor. İşte bu gibi
özellikler gözde kaptırı

mağalıdır.

Özelleştirmenin asıl amacının kaynak
sıkıntısına çare bulmak için değil, KİT'leri
emperyalistlere peşkeş çekmek için olduğunu
çeşitli defalarca söylemiştik. Geline aşamada
TC elde edeceği cüzi miktarda gelirden de
vazgeçerek emperyalistlere olan uşaklık
sadakatini yerine getirmiştir. Bu yasa yürürlüğe
girip icra yolu açıldığında devletten sonra
166 milyonla KİT'lerin en büyük alacaklısı
olan çeşitli emperyalist kuruluşlar, KİT'leri
bedava kapatacaklardır.

Daha da önemlisi KİT'lerin bankalara
ve devlete olan borçları karşılığında icra yoluyla
satılması durumunda işçi sınıfının kadem
tazminatlarının bu borçlardan sonra üçüncü
sıradaki değerlendirilecek olması yeni hak
gasparını gündeme getirmektedir. Komprador
patron-ağa devleti saldırılarına hergün yeni bir
halka eklerken, işçi sınıfının mücadelesiz
geçirdiği hergün yeni yeni baskıların, saldırıların
habercisi olmaktadır. Şu gerçek bilinçlere
kazılmalıdır; özgür geleceği yaratacak olan işçi
sınıfı kendi kaderini kendi eline almadıkça
rahat yüzü görmeyecektir.

Altmış yıllarda, sosyalizmi güneşin ülkesi, sınıfların, baskının sömürünün olmadığı, sınıf mücadelesinin sona erdiği, büyük bir refah ve uyum sistemi olarak görüyorduk. Büyük Proleter Kültür Devrimi'ni izleyen yıllar içinde, sosyalizmi kavrama çabalarımız giderek arttı. Okuyup da göremediğimiz şeyleri görmeye başladık.

İlk önce, felsefenin tokmağını yedik kafamıza. "Zıtları bir arada ve mücadele halinde düşün! Biri olmadan, diğerinin olmayacağını aklından çıkar ma!" diye bağırıyordu felsefe. Biz ayaklarımızın tozuyla üçbin yıllık semavi dinlerden çıkıp gelmiştik. Centte müminler, melekler, iyi ruhlar bulunurdu, kötü ruhların, şeytanın, cennette yeri yoktu. Bu bakımdan, sosyalizmde, proletaryaya var olduğu müddetçe burjuvazininve dolayısıyla komünizme kadar sınıf mücadelesinin de değişik biçimler altında var olacağını düşünemiyorduk. Proletaryaya o görkemli gururluyla gelip iktidara oturacak, burjuvaziyi sınıf olarak ayne halledecek, hallettikten sonra genişleyecek, güçlenecek, diktatörlüğünü iyice pekiştirecek, karşısında mücadele edebileceği bir burjuvazi olmadığı için, sadece emperyalistlerin sızdırdığı ajanlar ve kasa hırsızlarıyla uğraşacak arada sırada. Burjuvazisiz dev bir proletaryaya. İdealizmdi bu. Hoş bir masaldı. Partiyi de böyle düşünüyorduk tabii. Zıtların birliği, çatışan düşüncelerin, çizgilerin birliği olamazdı parti.

Okuyor ama özünü kavrayamıyorduk Marx'ın. Sorunu gayet açık koyuyordu: "Proletaryaya zaferi kazanacak olursa, bu, proletaryanın toplumun mutlak yani halini almış olduğu anlamına gelmez kesinlikle; çünkü proletaryaya bu zaferi ancak kendi kendini ve kendi kendisiyle birlikte kendi karşıtı da yok ederek kazanmaktadır. Zaferi kazandıği anda da proletaryaya, kendini içeren karşıtıyla, özel mülkiyetle birlikte ortadan kalkmış olur." (Kutsal Aile'den aktaran Lenin, Felsefe defterleri, Sf. 17)

Sorun diyalektiği kavramaktaydı. Türkiye'de sosyalizmin en geri kavrayışını temsil edenler, diyalektiği hatmeden, bellekleri güçlü hafızlardı.

Zamanla durumu kavradıkça, Kültür Devrimi'nin etkisiyle, tartışmayı derinleştirdikçe, sosyalizmi saran kutsal kabul çatladı. Ona atfettiğimiz düşsel, cennetsel öğeler, çiğ buğusu gibi dağılıp gitti. Sosyalizmin, rahminde komünizmi besleyen ve tüm halkın hizmetinde olan, uzun süreli bir geçiş

Bakış

Muzaffer Oruçoğlu

Korkma

toplumu, bir tekelci devlet kapitalizmi olduğunu, parti yaşamı içinde kavrayabildik. Biz bu sorunu, birçok insanla, Lenin'in şu berrak koyuş tarzına rağmen yıllarca tartıştık: "... Sosyalizm, tekelci devlet kapitalizminden başka bir evreden başka bir şey değildir. Veya sosyalizm, kapitalist tekel olmaktan çıkmış, tüm halkın hizmetinde tekelci devlet kapitalizminden başka bir şey değildir." (Yaklaşan Felaket, Ser- 1976, sf. 85)

Oldukça uzun bir tarihsel dönemi kapsayan bir geçiş toplumunun adıdır sosyalizm. Beş altı bin yıllık sınıflı toplumun temel yapılarını (aile, devlet vs.) dillerini kültürlerini ortadan kaldıracak; bunları birbirlerine özümleterek, daha zengin, daha yüksek bir biçimde, yepyeni bir bileşimle ortaya çıkaracak; insanı yönetme sistemini ve savaşta ortadan kaldırarak tek bir insanlık cumhuriyetine yol açacak, uzun bir geçiş toplumunun adıdır sosyalizm. Birkaç yüzyılın soluğuyla kurtarılacak kısa bir süreç değildir bu.

Eskiden, proletaryaya devrimini yapar, diktatörlüğünü kurar, pekiştirir, toplumu ahr komünizme götürür diye düşünüyorduk. Tek bir parti ve bu partinin yönetiminde bir işçi diktatöryası. Sınıfların olmadığı yerde, partilerde olmazdı. Zaten bir sınıf vardı, o da iktidardaydı. Onun işbirlikçi sanlı partisi, durumu ayne halledecek, tümümüzü komünizme kadar götürüp selamete erdirecekti. Bu fikri zamanla biraz geliştirdik. Sosyalizmde sınıflar vardır, sınıf mücadelesi de vardır dedik. Proletaryaya, iktidar tekelini gözünün bebeği gibi koruyarak sınıf mücadelesini sürdürür ve bu mücadele içerisinde bu sınıfları eritir ve erittikçe kendisi de erir. Ama bu sınıfların kendi siyasi partilerini

kurmalarına, 'bir seçime var mısınız beyler?' diye bağırarak sınıf mücadelesini dalandırıp, budaklandırımlarına, derinleştirmelerine asla izin vermez. Çünkü o en modern sınıflar, en iyi o yönetir, en iyi o bilir. Kendisini, kendi karşıtlarıyla birlikte halkın onayına, seçim sınavına sunmasının bir anlamı yoktur. Yüzyıl, ikiyüzyıl da sürse, komünizme kadar iktidarda kalmaya mahkumdur.

Komünizme geçişin, tek bir devrim sorunu olmadığını, birbirlerini aşan bir devrimler süreci sorunu olduğunu; ideolojik, siyasal, ekonomik, kültürel, askeri vs. alanlarda cereyan eden kesintisiz sınıf mücadeleleri sorunu olduğunu; kesintiye uğrayan, kanlı kansız el değiştiren iktidarlar süreci sorunu olduğunu kavrayamıyorduk. Proletaryanın hiç korkmaması gereken bir şey, sınıf mücadelesinin özgür bir tarzda gelişmesidir. Sınıf mücadelesinin özgürce gelişmesini engelleyen bir sınıf, sınıfların ortadan kalkması sürecini hızlandırmak bir yana, yavaşlatır, engeller. Sınıflara, sınıf mücadelesinin geliştirilmesini en etkin araçları olan örgütleri örgütlenme hakkını tanımak zorundadır proletaryaya. Şiddete en köklü, en tutarlı bir tarzda karşı çıkan sınıf proletaryadır. Şiddeti, kendisine yönelen şiddete karşı kullanılan, şiddeti yoketmenin bir aracı olarak kullanılan tek sınıftır.

Yüz çiçeğin yan yana açması, yüz fikrin birbiriyale yarışması, çatışması sorunu, yüz değişik örgütün ortaya çıkması sorununun ayrı bir sorun değildir. Fikirini söyle ama örgütlenme. OLMAZ! Örgütlen ama iktidara talip olma. OLMAZ! İktidara talip ol ama seçim isteme. OLMAZ!

Tarih, proletaryaya, burjuva demokrasisinin gerisinde kalma değil, onu aşma misyonunu vermiştir. Demokratik seçimlerden, halkın oylarından, halkın oylarıyla "GİT, İSTEMİYORUM SENİ" demesinden korkan bir proletaryaya ile hiçbir yere gidilemez. Muhalefete düşmekten, muhalefete düştükten sonra, yeni dersler ışığında yeni bir atılma girmekten ya da yeni bir devrim örgütlemekten korkan bir sınıfın, kendisiyle birlikte tüm insanlığı kurtaracağı düşüncesini insanlık ciddiye alır mı hiç?

Devrimini yap, programını köklü bir tarzda uygulamaya koy, sınıf mücadelesini engelleme. Ve bir dönem sonra, kendini muhataplarıyla birlikte halkın onayına sun. KORKMA.

"Bazı zorunlu yanıtlar" a zorunlu yanıtlar

TKP(ML) GYDB- Basın Bürosu, "Birlik Serüvenlerim- II" de yazdıklarımdan dolayı beni yalanlıyor. Şaşırdığımı belirtmeliyim. 3. Konferansa hitaben 8 sayfalık bir yazı sunacağım, bu yazının ilk hitabet sayfası konferans belgelerinde yayınlanacak, görüşlerimi içeren yedi sayfa ise konferansa sunulan belgelerle birlikte yayınlanmasını gerektiren yayınlanmayacak, sonra sen kalkıp bana, hayır, konferansa böyle bir yazı sunmadın, diyeceksin. Bu durum karşısında bana, abdest alıp, cami yolunu tutmaktan başka bir şey kalmıyor.

"Komünocu kadınların düzenlediği gecede konuşma yaparsan senin YDB'den ve parti üyeğinden atılman gerçekleştirir" diyen ve benim YDB'den atıldığımı bildiren üyelere (önüne bakmayanla, Yanına bakmayan'a) sorun, inanıyorum ki onlar sizlere gerçeği anlatacaklardır. Çünkü onlar bunu, kendi çıkarları için değil, parti çıkarları için yaptıklarına inanıyorlardı. Ben onların hatalarının, esas olarak onların kişiliklerinden kaynaklandığına inanıyorum.

Beni sıkıştıran DABK'çilerdir. "Filmimizi merkezi gecesinde, kendi filmimiz gibiymiş gösterdiniz. Bu bir sahtekarlıktır. Hala filmimizi vermiş değilsiniz, verin ve özeleştiriyi yapın kitleye" diyorlardı. YDB sekreterini gidip eleştiren sıkıştıran beni. O dönemin YDB sekreterine sorun.

TKP(ML) GYDB- Basın Bürosu, kafatasının içine, öylesine unutkan ve yalancı bir beyin yerleştiriyorki, yumurtadan çıkmış civcivden beter oluyorum.

Benim kişisel düşmanım yoktur. Sorunum anlayışlarıdır. Bugün bölünen parti kanatlarının, birbirlerine yazdıklarına, söylediklerine, yaptıklarına bakalım. Bu bile, bana ve benzeri kadrolara geçmişte yaptıklarının baş başına bir kanıtı değil midir?

Ben de dahil olmak üzere, hepimiz bu kötü anlayış ve davranış hatlarının mimarlarıyız. Bütün anlayış ortadan kaldırmaya çalışalım hep birlikte.

Muzaffer Oruçoğlu

Çin Kültür Devrimi hakkında lehte ve aleyhte olmak üzere çok şey yazılmıştır. 1960'lı yılların ikinci yarısında dünya nüfusunun neredeyse üçte birinin yaşadığı bu ülkedeki gelişmeler bütün dünyanın dikkatini bu ülkeye yöneltmişti. Özellikle de batılı aydınlar, Çin'deki gelişmelere büyük önem vermişlerdir. Gençlerin, işçilerin hergün sokaklarda kendilerini yöneten komünist partiye kafa tutmaları, onları sosyalizm yolunda daha ileri bir adım için yargılamaları, o güne kadar yaşanan devrimlerden çok daha farklı bir içeriğe sahip olan kültür devriminin kendisiydi.

Kültür devrimine yön veren temel düşünceler, Mao Zedung'un sosyalizm üzerine yaptığı değerlendirmelerden kaynaklanmaktaydı. Mao Zedung, sosyalizmin ekonomi politikleri üzerine yaptığı değerlendirmelerde sosyalizmin sınıflı yapısını ortaya koydu. Sınıflar mücadelesi ona göre, sosyalizmde de devam etmekteydi. Sınıflar mücadelesinin sosyalizm boyunca devam etmesi, doğası gereği devrimin de devam etmesini getirmektedir.

Sosyalizmdeki sınıflar mücadelesinin özgün yanları vardı. Artık eski tip burjuvazinin yerini yeni tip burjuvazi almaktaydı. Yeni tip burjuvazi, doğrudan komünist parti içinde yer almaktaydı. Bu toplumsal kategori, komünist partinin iç hukuku gereği, kendisini sosyalist kavramlarla tanımladığından onu gerçek komünistlerden ayırmanın yolu kitlelerin partiyi denetlemesinden geçmekteydi. Ayrıca Mao Zedung'un Fransız yazar Andre Malraux'ya söylediği gibi, "Komünist Parti'nin safalarını oluşturan kişiler diğer insanlardan farklı değillerdir ve insanlar bütün hayatları boyunca devrimi devam ettirmek istemezler." Bu durum, onların maddi ayrıcalıklar ve ücret farkları peşlerine düşmelerine yol açar. Nitekim bunlar, devrimin gerektirdiği devrimci özveri, fedakarlık idealizmi çekilmez bir durum olarak görürler.

İşte Çin Kültür Devrimi, kısaca bu genel tahlillerin ürünüydü. Ve bu devrim, diğer bütün proleter devrimlerde olduğu gibi proletaryaya ile burjuvazi arasındaki gelişmelerin ürünüydü. Sosyalizm koşullarında, yeni tip burjuvazinin kendisini yönetim kademelerinde etkin hale getirmesi, kültür devriminin etkinliğini yönetimler arasındaki ilişkiye oturtmuştu.

"Çin Kültür Devrimi Tarihi" adlı kitabın ikinci baskısı dolayısıyla

Umut Yayıncılık, bu büyük devrimin tarihini anlatan ve bu alanda haklı bir üne sahip olan Jean Daubier'in "Çin Kültür Devrimi Tarihi" adlı kitabının ikinci baskısını, tam 17 yıl aradan sonra yeniden yayınladı. Sosyalizmin kalelerinin kaybedildiği bir zaman diliminde, sosyalist iktidarı kaybetmenin çareleri üzerine oturtulmuş olan kültür devrimi tarihini okumak gerçekten başlı başına bir öneme sahip olmalıdır. Eğer sosyalizmi insanlığın kendi geleceğinin kurtuluşunun yolu olarak görüyorsak, onu korumanın ve ilerletmenin nasıl olacağı üzerine daha çok düşünmek gerekmektedir. Kültür devrimi bu alanda sosyalistlerin önüne ciddi bir deneyim olarak çıkmaktadır.

Daubier'in çalışması bu önemli deneyimi önemli yönleriyle ortaya koyuyor. Bilindiği üzere, Çin Devrimi ve Kültür devrimi üzerine yazılanların çoğu gezi notlarından oluşmaktadır. Gezi notları, bir tür betimlemenin ötesine geçemediğinden okuyucuyu büyük ölçüde yanıltabilecek bilgileri taşıyabilmektedir. Oysa Daubier, çalışmasını bir tür kişisel gözlemlerin yerine doğrudan devrim belgeleri üzerine oturtmaktadır. Çin devrim tarihini üzerine bir başka önemli isim olan Han Suyin, Daubier'in kitabına yazdığı önsözde "Jean Daubier'in bu kitabı bir olayan diğer olaya geçişteki hızı iyice kavrayarak yazmış olduğundan elinizdeki eser Çin tarihini incelemeye çok büyük yararları olan bir eserdir. Büyük bir okuyucu kitesinin ilgisini uyandıracaklarını sanıyorum." diye yazmaktadır.

Kültür devrimi üzerine epeyce sorular sormak mümkündür. Bu sorulardan en önemlisi, Kültür Devrimi'nin bir tasfiye hareketi mi? Yoksa, yeni insanı yaratmaya yönelik bir girişim olup olmadığıdır. Çünkü bu iki soru, kültür devrimi üzerine yazılan birçok eserin ana temasını oluşturmaktadır. Kültür devriminin gerçekleştiği koşullarda, dünya sosyalist hareketinin içinde bulunduğu durum gereği başta (o günlerde ki) Sovyet aydınlarının değerlendirmeleri Kültür Devrimi'nin işçi sınıfına karşı yapmış olduğu karşı devrim parti içindeki komünist

lere yönelik bir tasfiye hareketi olarak değerlendirilmislerdir. Bu görüşün karşısında yer alanlar ise devrimi başlı başına idealize eden yazarlardan oluşmuştur. Özellikle, bazı Çinli yazarlar, kültür devrimini kendi somut gerçeklerinden uzaklaştırarak değerlendirmişlerdir. Bu değerlendirme sahipleri büyük ölçüde kültür devriminin sol çizgisinde yer alanlardan oluşmuştur. 70'li yılların başından itibaren bu sol tavir devrime karşı tepkilerin temelini oluşturmaktadır.

Jean Daubier, bu iki karşıt çizginin dışına çıkarak değerlendirmeler yapmaktadır. Kültür Devrimi'nin, başından bir tür "tasfiye hareketi" veya "yeni insanı yaratma faaliyeti" olarak değerlendirmiyor. İkisini birbirine bağlı bir biçimde daha geniş bir perspektiften ele alıyor. Kitabının giriş bölümünü de tümüyle bu konuya ayırmış bulunuyor. Bu giriş bölümünün başlığı "Proleter Kültür Devrimi'nin Esasları" adını taşıyor. Yazarın şu satırları sözkonusu bakış açısının iyi bir kanıtı olacaktır: "Herşeyden önce, kapitalizmden miras kalan bazı çarpıtmaların ve gelişmelerin (Çin'de hem kapitalizmden hem de feodalizmden kalıtların) sosyalist rejimde, iktidar için nasıl yeni bir sınıf mücadelesinin temelini oluşturduğunu göstermek istiyorum. Çin Kültür Devrimi bu durumun tipik bir örneğidir."

Daubier, parti içi tasfiyeler konusunda da ele almaktadır. Parti içi tasfiyeler, "gerçek, sınıf mücadelesinin yeni bir biçiminin ifadesidir." Çünkü "Komünist partinin gözle görülen yüce yapısının altında ve Marksist ideolojinin görünürdeki kaynaşmışlığı altında, bilmek tükenmek bilmeyen bir dizi gizli mücadele şiddetini sürdürmektedir." Yazar, tasfiyeler konusunda ileriki sayfalarda, birçok yerde dile getirilmiş görüşleri de eleştirmektedir. Örneğin tasfiye hareketlerini Mao'nun parti içi mücadelesi de kaybettirici gücü yeniden kazanması şeklinde değerlendirenleri eleştirmektedir. Ona göre Mao Zedung, parti içinde hiçbir biçimde kendi gücünü yitirmemiştir. Bu yaygın kanının doğru olmadığını söylemektedir.

Parti içi tasfiyelerin yanında, gündeme getirilen "yeni insanı yaratma" olgu-

sunu ise, Kültür Devrimi'nin nihai amacı olarak değerlendirmektedir. "Çin Kültür Devrimi'nin başlıca ve nihai hedefi insan ruhunu yeniden şekillendirmektir." Bu amaca ulaşmanın en iyi yolu bireyciliğe karşı kolektif kavrayışı bütün hale getirmektir. Ama bunun yolu, kitleleri hareket halinde eğitmektir. Kültür Devrimi, kitlelerin kendilerini kurtarabileceklerinin yolunun bu olduğunu göstermek istemiştir.

Kültür devrimi hakkında başka konulara değinmek ve Daubier'in kitabını bu farklı konular açısından da değerlendirmek mümkündür. Örneğin, Daubier Kültür Devrimi'nin siyasi atmosferini çok iyi biçimde vermektedir. Ancak, onun çalışmasında devrimin sosyalist üretici güçlere nasıl yansıdığı konusunda çok yönlü bilgi bulmak zordur. Daha önceden, Charles Bettelheim'in "Kültür Devrimi ve Endüstriyel Örgütlenme" kitabını okuyanlar, bu kitapta "üretim birimlerinde kitle örgütleri" veya "revizyonizm karşı mücadeleden işçi yönetim gruplarının yeni" gibi ara başlıklara rastlamaz.

Daubier, devrimin tarihini, devrimin dönemeçlerini dikkate alarak anlatmaktadır. O devrimin gelişimini çok iyi biçimde okuyucuya sunmasına karşın, devrimin geri planını oluşturan Mao'nun düşüncelerini, genel Marksist-Leninist teori içinde analize tabi tutmamaktadır. Dolayısıyla bu da genel bir değerlendirilmeye başvuru noktalar da devrimin evrensel özünü ve genel Marksist-Leninist teori içindeki katkı içeren yönünü sayıların dışına bırakmasına yol açmaktadır.

Günümüz dünyasında sosyalizmin sorunlarına eğilirken, geçmiş tartışmaları, deneyimleri yeniden incelemek ve onlara yeni sorular sorarak değerlendirmek iyi bir yaklaşım olarak kabul edilmelidir. Kültür devrimi, sosyalizm kavgasında önemli bir deneyim, önemli bir tecrübedir. Bu deneyimi değerlendirmek ve hakkında sağlıklı tezlere ulaşmak gözardı edilmeyecek bir çaba olmalıdır. Bu açıdan bir başlangıç olarak, 17 yıl aradan sonra Daubier'in kitabının yayınlanması yerinde olmuştur.

Musa Anter basın şehitleri ödülleri sahiplerine verildi

Haber Merkezi- 1992 yılının Eylül ayında Diyarbakır'da öldürülen Musa Anter ölümünün 2. yılında anıldı.

Musa Anter Basın Şehitleri Ödülleri bu yıl Mecidiyeköy Kültür Merkezi'nde düzenlenen bir törenle sahiplerine verildi. Ödül töreninde basın şehitlerini konu alan multimediyon gösterisi yapıldı.

Sunuculuğunu Alp Buğdaycı'nın yaptığı törende, çeşitli dernek başkanları ve gazeteci-yazarların günün önemini anlatan konuşmaları yapıldı. Bu konuşmalarda Musa Anter'in Kürt toplumu için yılmadan verdiği mücadelesine değinildi.

Geceye Hadep Genel Başkan'ı Kemal Nebioğlu, T. Ziya ekinci, Sırrı Öztürk, Rağıp ve Ayşe Zarakolu, eşber Yağmurdereli, CGD İstanbul Şube Başkanı Celal Toprak, Tüm Bel-Sen Genel Başkanı Vıcdan Baykara, Ferhat Tunç, Ahmet Kaya ve bin kadar davetli katıldı.

Musa Anter ve Basın Şehitleri Özel Onur ödülleri ile ödülleri dağıtılmasına başlandı.

Toplama kampına doldurulan Derno köylülerinin ödülü Hasan Küçükoba tarafından bir Derno köylüsüne verildi. İkinci onur ödülü Diyarbakır'da faili meçhul cinayete kurban giden Necati Aydın'ın eşi Süheyla Aydın'a verildi. Onur ödülünün üçüncüsü Avrupa Parlamentosu üyesi Claudia Roth'a, dördüncüsü Savaş Karşıtları Derneği'ne verildi. Beşinci ödül ise Pir Sultan Abdal Demeci İstanbul Şubesi'ne verildi. Fakat Şube ile genel merkez görüş ayrılığına düşmesi nedeniyle ödülü almaya kimse gelmedi.

Ödül töreninde ödülleri sahiplerine dağıtılmasından sonra, çok sayıda yerli ve yabancı gazeteci, yazar ve sanatçıların gönderdiği mesajlar okundu. Kürt halkı için mücadele vermektan hiç yılmayan sevgili Musa Anter'i bir kez daha anıyoruz.

Dostları "Ezgili Yürek"i andı

Haber Merkezi- Halk ozanı, halk türkülerinin çağdaş yorumcusu, ustası Ruhi Su ölümünün 9 yılında, Zincirlikuyu'daki mezarı başında, türkülerini andı.

20 Eylül günü Zincirlikuyu'daki anmada eşi Sıdıka Su başta olmak üzere; 1975'te kurduğu "Dostlar Korusu" bir zamanlar öğrencisi olan sanatçılar, devrimci-demokrat Ruhi Su dostları ve

çeşitli sanatçı gruplar anmaya katıldı. 9 yıl önce, 20 Eylül 1985'te türkülerle gömülen sanatçı, yine mezarbaşında türkülerini andı. Ruhi Su'ya dair çeşitli konuşmalar yapıldıktan sonra, sanatçılar Ruhi Su'dan türküler söyledi. Anma Zincirlikuyu'da bulunan, öğrencisi usta yorumcu Sümeyra, Asim Bezirci ve Behice Boran'ın mezarları ziyaret edildikten sonra bitti.

Sureti kentte, aslı dağlarda partizan'ın

... Ve büyü bozuldu. Hayat, yoldan çıktı. Patikalara vurdu güneş ışığını. Kentler soğudu, ısındı buzlar içindeki dağlar gerillanın ellerinde.

Doludizgin koşulan altıncağ maratonudur göğüs kafesimizi körükleyen. İnancın, bilincin ve cesaretin gümüşü bir yansımasıdır halk savaşı. Aşklar, burada aşktır şimdi. Onyargılardan ve tuzaklardan uzak. Esaretsiz ve tahahhütsüzdür. Ekmeğin ve suyun tadına partizanca varılır. Gerilla müfrezelerinin isyansı bakışlarından kopup gelen müjdelar süsler, kentlerin asfalt yollarındaki proleter yürüyüşlerini. Pankartlarını ve kuşlamaların rüzgarın ahengi ile dansettiği öfkeler uçuşur dört yanda. Sloganlar yürekleri yerinden hoplatır. Çiğlik çiğliğe yürüyüşlerdir insanı kendinden geçiren; ezginliğin kabaran coşkusunu dimdik ayakta.

Partizan, bir kayanın ucuna çömelir. Gözlerini diker özü geleceğe, akını takar köylü gerilla savaşının yangınlarına. Fabrikalara, tarlalara, üniversitelere ve gecekondu yollarına ısıklık çalar. Isıklık çalar İbrahim'in kulaklarına. Zindandan yükselen türküyü ısıklık çalar.

Avuçlarına bakar partizan. Avuçlarının tam ortasına. Bir ükenden geleceğini görür avuçlarında, halkların kurtuluşu dolu sevincini görür. Aşklarını görür. Kentlerin ihbar kokan ara sokaklarındaki çatışmaları görür. Partizan direnişinin dört duvar arasını sıkıştırılmayan inadını... Kurşun yarası aşk yarasıdır yüreğine. Aşk, partizanca bir sevmedir, bir duruştur. Yüzu güneşe dönük sevdadır. Çatlak dudakların kana kana içeceği düşleridir partizanın, özgür gelecek.

Telefon tellerine tünemiş şahin yavruları haber taşıyor düşman pusularından. Demlikler sığınaklara kaldırılır. Son dumanlar çekilir sigaralardan. Ateşler örtülür. Çatılmış tüfekleri kuşanılır. İki kol mangasıyla yola çıkarılır. Pusular atılır pusu kurana. Cayırtilarla sulanır partizan tohumu. Şahin yavruları çatışmalarla büyür. Muzaffer bir kahkaha yankılanır kentlerin duvarında. Küçük zaferler, son zaferni habercidir. Sureti kenttedir, aslı dağlarda partizanın. Kılı kırk yaran bir kuramın eylemidir kentleri kuşatma yürüyüşü.

Kuşanık bozkır kuşatır kent yığılığını, beklentileri ödüllendirir. Şarteller iner, levyeler ayağa kalkar. Ve büyü bozulur.

Hayat, yoldan çıkar partizan manifestosuyla.

Değirmeler

Ali D.Kardeş

Özrü kabahatinden büyük

Devlet kendini emperyalist ağ-bisine tanıtmak için sanatı da kullanıyor. Bu amaçla; New York'ta "Yeni Türk Sineması: Keşifçi Yollar" başlığı altında toplu filmlerin gösterildiği bir etkinlik Eylül ayının sonunda gerçekleştirildi. Amerika'ya "keşifçi yollar" açık ve seçik söylenebiliyor, artık. Zira sanatımız ne kadar da "ilerlemişli" yollarımız Amerika'ya keşifmişli...

Toplu filmlerde gösterilmesi düşünülen ancak gösterilmeyen iki film var. Bunlardan bir Tervik Başer'in yönettiği "40 Metrekare Almanya", diğeri de Nizamettin Arıcı'nın yönettiği "Beko'nun Türküsü." 40 Metrekare Almanya'nın kopyası o anda New York'a ulaşamadığı için gösterilememiş, Beko'nun Türküsü'nün ise gösterilememesinin gerekçeleri apayrı bir konu. Haberi biz Cumhuriyet gazetesinin 25 Eylül 1994 tarihli sayısından okuyoruz. Haberi Mehmet Basutçu, New York'tan yazmış... Haberden bir alıntı yapalım, hem haberin ilgili kısmını okuyalım, hem de sanatsal etkinliklerde, Kürt kültürüne yaklaşımı görelim:

"Amerikalı program yöneticisinin vazgeçmek zorunda kaldığı ikinci film, Nizamettin Arıcı'nın gerçekleştirdiği "Beko'nun Türküsü" olmuştur. Bu filmi program dışı bırakılması, kanımca çok daha ciddi bir soruna parmak basıyor.

Özellikle bırakılmaması diyorum, çünkü, Amerikalı program sorumlusunun kişisel seçim özgürlüğüne karşılık diplomatik bir dille bu filmi almaması önerilmiş. Kağıt üzerindeki gerekçe "Beko'nun Türküsü'nün bir Türk filmi olmaması. Asıl neden, Almanya'da yaşayan Kürt asıllı bir Türk (Haberde, Nizamettin Arıcı'nın resmi çerçevede ısrarla Türk yapıyor, olması dikkat çekici. Hem de Kürt olduğu için filmi gösterime almıyor! (Bizim notumuz) tarafından "Yabancı" bir yapımcının parçasıyla Ermenistan'da çekilen bu filmde, Türkiye'de siyasetim altında yaşayan Kürtlerin hedef oldukları başkının, ülke dışına kaçmak zorunda kalan bir Kürdün bakış açısıyla görüntüleniyor olması... Günümüzün gerekçeleri göz önüne alındığında, resmi çevrelerin (Haberi yazan Kültür Bakanlığı'm öve öve bir hal olmuş. Resmi çevreden ayrıymış gibi haber yazıp, aydın okuru etkileyeceğini düşünüyor olmalı. [b.n.] bu konudaki tedirginliğini ve gösterilen tepkiyi kuşkusuz doğal karşılamak gerekir.

Ancak, sonuç olarak, gösterilse belki de fazla ilgi çekmeyecek bir film önceden ilan edilmesine karşın programdan çıkarılınca gazete yazılarında ilgi noktası oluşturuyor ve bazılarına göre sansürcü bir yaklaşımın kanıtı sayılıyordu... (Tavsilyeye bak! Muhabir hem filmi küçümüyor, hem de özgürlük koruyucusu kesiliyor. [b.n.] Amerikalı seçicinin özgürlüğüne A'dan Z'ye kadar saygılı davranmak, acaba daha ince bir politika olmaz mıydı?"

Demokrasiye bak, toplu gösterideki Amerika'nın özgür seçicisi(!) Richard Penna, özgüres seçim yapmadı diye muhabir üzülüyor. "A'dan Z'ye kadar saygılı davranmak" gerekiyormuş, sansürcü yaklaşım böyle ortadan kalkarmış! Öneriye bak; "Daha ince bir politika" gerekiyormuş. Okurlarının gözlerine perde çekmekten başka neyi amaçlıyor acaba?

Bu kısaca yazıda neler var neler? Gerçeğin kaldırılması var. Kürt'ü Türk diye yutturma iktyüzülüğü var ve Kürdün ürünü küçümseme var. Bir önemli durum da Türk diye ısrarla söylenen Nizamettin Arıcı'nı filmi Kürt diye de gösterime sunmama var.

Amerikan demokrasisi ne kadar özgür, onu da öğreniyoruz bu yazıda. Başka devletlerin çıkarlarını korunduğu diplomatik girişimleri sansür değilmiş, "A'dan Z'ye kadar saygılı" olamamakmış, muhabirimiz bunu söylüyor!

Cumhuriyet gazetesinde haberlerinin çoğunun çaldırıcı bir işerikle sunuluyor olması, bu gazetenin dikkatli okumayı gerektiriyor. Cumhuriyet gerçeği görüyor ve çarpıyor. Onun da işlevi bu olsa gerek!

ÇİZGİLERLE

KONUŞAN FOTOGRAFLAR

EMNİYET KÖŞESİ

Tüm teşkilatlarımızın yıllardan beri anarşi ve terörle uğraşmasına, bu işin üstesinden gelebilme için bir yığın uğraşmasına rağmen arzu ettiğim seviyeye gelememiş olması beni derinden üzmemekte, geceleri şöyle gerile gerile rahatça uyuyamamaktayım. (Ekmeğe çarpsın korkudan değil (!))

Tamam, kabul; kayda değer bir takım ilerlemeler var ama bu, yeterli değil ki! Oranlama yapacak olursam, bu işi % 5'iniz öğrendiniz. Geriye kalan % 95'iniz hala bıraktığım yerde otuyorsunuz. Birakalım sorgulama yapmayı, rasgele bir işçi bile vuramıyorsunuz!

Kelle başına mükafat da veriyoruz, haram zıkkım olsun! Bir de anarşiyle, terörle uğraşıyorsunuz ha?! Şimdiye kadar öğrenmiş olanınız gerekmiyor muydu? Yapılan gizli işlerimizin hepsi de bir bir açığa çıktı! Hesapta gizli (!) ya!...

Eğer önlem almazsanız işsiz kalacaksınız. İşsiz kalınca da işkence- mişkençe yapamazsınız. Adam öldüremezsiniz, ona göre...

Bana bakmayın oğlum, en fazla benim rütbemi söküp Yalova'ya kaymakam yaparlar.

Sizin valiniz
Hayri Kozakçioğlu

Bakan olmanın şartı

Yeni Parti Genel Başkanı Yusuf Bozkurt Özal, Türkiye'de bakan olmanın ilk şartının edepsizlikten geçtiğini savunmuş.

Birkaç ay önce de "Bu hükümet faşisttir!" diyen Yusuf bey'in böyle "açık sözlü" davranması bizim de "çok hoşumuza" (!) gittiği için "muhatap" olarak bir soru sormak istiyoruz:

Cunta öncesinde, koalisyon ortağı olan MSP'nin ba-

kanlarından biri, riyal cinsinden dolar milyoneri olan biraderiniz Korkut Özal'dı. Eğer "O cunta öncesiydi" dersanız (hoş, saçmalamış olursunuz ya!) cuntadan sonra diğer biraderiniz olan Hanedanbaşı Turgut Özal'ın Başbakan yardımcılığı, Başbakanlık ve Cumhurbaşkanlığına ne diyeceksiniz?

Haydi Yusuf "yoldaş" (!) "erkekçe" cevap ver, görelim!...

"Bunlar ciddi işler"

Insan Hak(sızlık) larından sorumlu devlet bakanı Azimet Köylüoğlu, "Ben ciddi adamım" buyurmuş!

Herkes kendini "paşagönlüncü" değerlendirebileceği hakkına sahip olduğundan Bakan bey'in bu hakkına da "saygılıyız."

Ancaak...

Bakanlar Kurulu'nda ayak kokusu yüzünden kavga çıktığı ve Tansu Çiller'in Allah olduğu şeklindeki haberleri yalanlamak için basın toplantısı yapmak, "Güvenlik güçleri işkence ve katliam yapıyor, köylerimizi

ve ormanları yakıyorlar" sözlerini "saçma- sapan ve kasıtlı şeyler" olarak değerlendirmek ve halkı azarlamak, sonra da kalkıp, "Türkiye, insan haklarıyla (herhalde 'insan hakları ihlalleriyle' demek istiyor) dünyanın gündeminde. İnsan haklarına ilgiyi yüksek tutmaya çalışıyorum. Bunlar ciddi işler." demek, geçtekte "ciddiyet" (!) göstergesidir. Buraya kadar "anladık" Bakan Bey, ama; sizin Nejat Uygur'larla neden çalışmadığınızı bir türlü pek "anlayamadık". Bir açıklasan diyoruz.

Müdür beyin ilgisi

Her yıl okullar açılırken Milli Eğitim Bakanlığı bir yandan kamuoyuna kayıt yada yardım parası alınmayacağını açıklar, diğer yandan da okullara genelge yollayarak okul giderleri için öğrencilerden para toplanmasını ister. Her yıl bu iki yüzölçüm ve yinelenen açıklamalarla iş idare edilir. Yüksek okulda ise harçlar her yıl arttırılarak sürdürülür. Okumak, okutmak aileler için tam bir karabasına dönüşür. Anlatacağımız olay ise mizaha konu olabilecek cinsten.

Haznedar Çalışlar'da ilk öğretim Mevlana okulunu aynı semtte oturan bir vatandaş çocuğunu kayıt ettirmeye götürür. Her okulda (doğal olarak) istenen resim, elektrik, su faturası ve muhtardan ikametgah burada da istenir. Müdür telefon faturanı hanı? diye sorar.

Vatandaş 'telefonum yok' der. Hayret ve küçümseme ile müdür vatandaş dönüp 'o zaman kayıt yapamam, hem Haznedar Çalışlar'da oturuyorsun, hem evinde telefonun yok diye söylenir. Sonra da alaycı ve üstten bakan bir tavırla odada oturan öğretmenlere dönerek 'allah bilir bunun arabasında yoktur.' diyerek, okula kayıt için nelere önem verdiğini ortaya serer.

BULMACA

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

SOLDAN SAĞA

YUKARDAN AŞAĞIYA

1) Evrendeki herşeyin dört elemandan toprak, ateş, su ve hava- oluştuğu fikrine dayalı olan, dolaysız hiçbir bilginin geçerliliğini kabul etmeyen bu öğretinin özelliği hazırlıktır. Lokayata da denilen bu öğretinin takipçilerinin yazdığı tek bir metnin bile günümüze ulaşmadığı eski Hindistan'daki materyalist bir doktrin- Bir hayvan2) Şeylerin ve düşünce objelerinin bir bileşimi olmakla birlikte, kendisini meydana getiren parçalara bölünmezliğini söyleyen, karşılıklı bağıllık ve Evren'in birliğini inkar eden ve bilgi sürecini, pratikte, tasvirleriyle sınırlandırılan, özünde Mach'in "Dünya unsurları" ile ilişkili olan, mantıksal-ampirizmin temel kavramlarından bir metafizik kavram.3) Yarım değil- Eski Mısır'da güneş tanrısı 4) Tersi, karşık olmayan, saf- Bir bayan gıyısı 5) Tarih- Genelikle ekonomik anlamda belli gelir ve giderler için kurulan özel harcama 6) Merkez Komitesi'nin kısa yazılışı- Hiyerarşide üst olmayan-Tersi, "Büyük Britanya"nın İngilizce'de kısa yazılışı 7)Gök cisimlerinin ve diğer kozmik madde biçimlerinin durumlarını, hareketlerini ve yapılarındaki gelişmeleri inceleyen; ve her biri kendi içinde de bölümlere ve disiplinlere ayrılan bilim dalı 8) Tersi büyük toprak parçası, kıta 9) Burjuvaların yada burjuva özentisi içinde olanların kullandığı saçma bir sözcük- Tavukların göğüs kemiği ile oynanan hediye bir "unutturma" oyunu 10) Bir deniz hayvanı- Himalaya Dağları'nda yaşadığı varsayılan yarı-insan, yarı hayvanın adı

SOLDAN SAĞA

1) NOMİNALİZM 2) ATOMİKOLGU 3) TOTOLOJİ 4) ÜRET- İŞKİ 5) RİL-KASK 6) AT- AA- Tİ 7) LESTİŞİ 8)RADAKALA 9)AMET- SOL 10) MAMA- ONURB

YUKARDAN AŞAĞIYA

1)NATÜRALİZM 2)OTORİTE 3) MOTEL-SRAM 4) İMOT 5) NİL- KAİDE 6) AKO-ŞATO 7) LOJİSTİK 8) İLİŞKİ- ASU 9) ZG- KLOR 10) MUHKEM- ALB

SÖZÜN ÖZÜ

Recep AYDIN

Devrimci mücadele, inisiyatif ve yaratıcılık

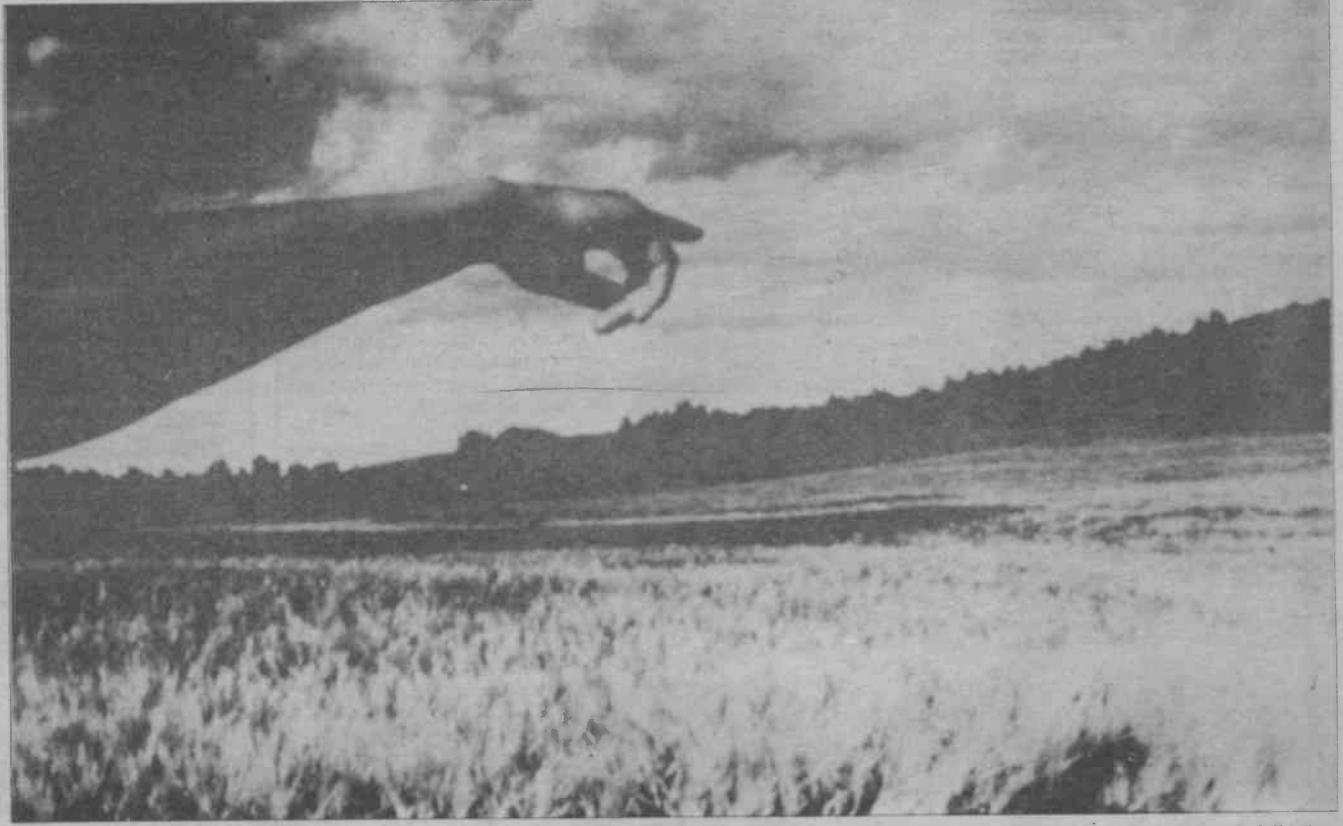
Her sınıf ve kategorinin tarihsel oluşumu, doğayı objektiviteliği içinde dönüştürme faaliyetinde bulunan insanlığın, yine doğaya ve topluma hakim olma arzusunun basitten karmaşığa ilerleyişinin ürünüdür. Doğayı insancılaştırma ve ona karşı hakimiyet kurma mücadelesi, üretim aletlerini farklılaştırdığı ve uzmanlaştırdığı sürece, insanlar arası ilk önce doğal olan çelişkileri gittikçe toplumsal düzeye yükseltecektir. Üretici güçlerin gelişimi, mülkiyet ilişkisine ve işbölümünü, işbölümünün gelişimi ise kafa ile kol, kır ile kent, yöneten ile yönetilen... vs. çelişkilerini geliştirecek, böylece sınıflararası çelişkiyi yalınlaştıracaktır.

Çağımız emperyalizm ve proleter devrimleri çağı olmasına rağmen kompleks sınıf düşmanlıkları şimdi Marks'ın deyimiyle "sınıf düşmanlıklarını yalınlaştırmıştır". Ancak proletaryanın burjuvaziye karşı savaşımı ya da ezilenlerin ezenlere karşı mücadelesi içerik yönünden zengin bir hazineye sahiptir. Ve birçok mücadele biçimi ve yöntemlerini içinde barındırmaktadır. Elbette çok açıktır ki bu zenginleşme, politik iktidarı almaya yönelen proletaryanın savaşım pratiğinden doğmuştur. Zira iktidar savaşımı mutlak değişmez kalıplardan hareket etmez. Durum böyle olsaydı sınıf savaşımı tarihi yazacak gücü bulamazdı. Çağımızda proletaryanın burjuvaziye karşı devrimci mücadelesi her geçen gün daha da zenginleşerek yayıldı, derinleşti. İçerik yönünden zengin olmak hareket alanını ya da savaş, muhasebe alanını daha da zenginleştirmek demektir. Yaratıcı olmanın esas özü burada çıkar. Yaratıcı olmak, yoktan varetmek ya da şarlatanca idealizme saplanmak demek değildir. Açıkçası varolan şeyi bulup çıkarmak, onu her geçen gün bir şey katarak üretmek, zenginleştirerek yapıcı temelde amaca hizmet ettirmek yaratıcılığın kendisidir. Yaratıcılık, üretkenlere, düşünenlere has bir olgu olmakla birlikte sınıf savaşımındaki proletaryanın inisiyatifi geliştirmede en önemli silahtır. Yani yığınların inisiyatifi kendi yaratıcılıklarıyla anlam bulur.

Inisiyatif, harekete yön verme kabiliyetinin, kendi hareket alanını genişletme uğruna istediği biçimde kullanılabileceği özgürlüğünün somut ifadesidir. Yame bir deyimle inisiyatif eylem özgürlüğüdür. Ancak yaratıcılık ve inisiyatif, yığınların devrimci mücadelesinin ayrılmaz birer silahlarıdır. Bu yüzden "Marksizm nesnel durumların devrimin nesnel seyrinin tahlilinde ve evrimin nesnel seyrinin tahlilinde tam bir bilimsel ölçütülük ile yığınların... devrimci enerjilerinin, devrimci yaratıcı dehalerinin ve devrimci inisiyatiflerinin öneminin keskin biçimde tanınmasını harikulade bir biçimde birleştirilmesi ile, tüm öteki sosyalist teorilerden ayrılır." (Lenin)

Demek ki, Marksizmin bu kadar zengin, güçlü, doğru, kapsamlı ve uyumlu olmasının nedeni bilimsel olarak yığınların inisiyatif, yaratıcılık ve enerjilerini tanımalarına bağlıdır. Bu yüzden Marksizm, oportünizmin, revizyonizmin panzehiri olduğu gibi, burjuvazinin korkunç bir kabusudur.

Ezenler, ezilenler için elverişli bir mücadele alanı tanıması olsaydılar ezen sınıfları yenmek şüphesiz daha kolay olurdu. Ancak ampirik veriler daha bize, ezen sınıfların düşmanını aldebilmek, onun direncini ve etkisini kırabilmek için dörtbir yerden saldırıda bulunduğunu kanıtlamaktadır. Kolayca

anlaşıyor ki baskının olduğu yerde elverişli koşulların oluşumunu beklemek, o andan itibaren Marksizmi, "tüm öteki sosyalist..." teorilerle aynı görmek hatasına düşmektedir. Yani sorun o kadar berraktır ki, **mücadelenin herhangi bir boyut veya döneminde mücadele için elverişli koşullar aramak ya da yalnızca geçmişte yaratılan hareket alanı içerisinde miras bırakılan aynen yapmak, sınıf mücadelesini kendiliğindenliğe bırakmak ve böylece yığınları kaderine terketmek demektir.** Halbuki başarı için kitlelerle kaynaşmak gerekiyor. Bu kaynaşmanın her yükselen derecesi, biz ezilenlerin devrimci mücadele alanını genişleteceği gibi, egemen sınıfların parçalanmasına da yol açacaktır. Elbette kitlelerle kaynaşmak direniş temelinde olmalıdır ki, kitlelerin yıkıcı gücü doğrudan pratik bir hal alsın. Kitlelerin muhteşem yaratıcı gücüne inanmak ve bu muhteşem gücü doğru bir hatla harekete geçirmek aslolandır.

İşte bu düzeye ulaşmanın biricik kısıtması, kitlelerin inisiyatif, yaratıcılık ve enerjilerini devrimci mücadeleye kanalize etmek için kendi inisiyatif, yaratıcılık ve enerjimizi iki katına çıkarmamız gerekiyor. Yaratıcı olmak inisiyatifimiz zamanında ve yerinde doğru olarak kullanmak demektir. Bundan dolayı iyi bir gözlemci, tahlilci olmamak, yanlış yapmaktan korkmak ya da bir an olsun gördüğümüz halde meseleyi savsaklamak, varolan inisiyatif ve yaratıcılığı yerle bir etmek demektir. Bunun sonucu siyasi cansızlık olduğu açıktır.

"Devrim, kuvvetli ve birleşik bir karşı-devrimi yaratarak ilerler. Yani devrim, düşmanı gitgide daha aşırı savunma tedbirlerine başvurmaya zorlar ve böylece çok daha güçlü saldırı vasıtaları bulur (Lenin) O zaman bizim görevimiz düşmanın her saldırı vasitasına, savunma araç ve yöntemlerini bulmaktır. Ama bu savunma edilgen olmaz. Ancak etkin bir savunma saflarımızdaki enerjisi heba etmeyecektir. Inisiyatifimizi geliştirecek, ileri doğru atılımın hazırlayıcısı olacak etkin savunma tedbir ve araçlarını yaratmak özgür koşulların ürünüdür."

mak ve yığınla birlikte harekete geçirmekle mümkündür.

Yabancılaşmanın had safhaya vardığı çağımızda, mali sermayenin esas hedefi, yığınların devrimci yaratıcılık dehalerini köreltmektir. Çünkü, yaratıcılık, sömürücülerin doğasına aykırıdır. O, ancak dünya halklarının sırtından asalakça geçinebilir. Başkaları yaratır, kendisi sahip çıkar. Kapitalizmin kanunu budur. Ve onlar isterlerki bu kanuna herkes uysun. Emekçiyi sürekli olarak bu kanuna uyması için tehdit eder, şantaj yapar. Emekçi çocuklarının güzel duygularını topluma yabancılaştırmaya çalışır, onun kafasını asalakça geçinmenin diğer adı olan köşe dönme hayalleriyle doldurur. Onun yaratıcılığını düzenin hizmetine sunar. Ve böylece yaratıcılığı da düzenin ihtiyacına göre belirler...

Devrimci proletarya buna karşı kitlelerin bilincini Demokratik Halk Devrimi ve sosyalizm yönüne itmeye ve onu ezen sınıflara karşı savaşa kanalize etmeye çalışır. Bundan dolayı **KP yığınların inisiyatif ve yaratıcı dehalerini sonuna kadar, yine yığınların kurtuluşu uğruna harekete geçirmeye çalışır.** Bunun için tüm parti üye ve taraftarlarının, tanınan inisiyatifleri her zaman vardır. Eğer durum böyle olsaydı proletaryanın öncü partisinde sevgi, güven ve özgürlük ortamından bahsedilemezdi ki, bu yüzden kitlelerin yaratıcılıkları heba edilir ve böylece burjuvaziye boyun eğiş sürecine girilmiş olur.

Bu konunun ne kadar önemli olduğunu kendi pratiğimizden berrakça görebilmekteyiz. Proletarya partisinde ayrışmanın temelini inip, bu ayrışmaya kaynaklık eden nedenleri bilimsel bir değerlendirmeye tabi tuttuğumuzda, kitlelerin yaratıcı güç ve inisiyatiflerinin ne menem dumura uğratıldığını açık bir şekilde görmekteyiz. Saflarımızda ortaya çıkan, kaynağını burjuva idealizminden alan, darbeci-tafviyeci, savaş-ağası kliği, devrim için objektif koşulların iyi olduğu, kitlelerin düzenden kopuşunun giderek yükseldiği ve güçlü, doğru bir önderliğe ihtiyaç duyduğu bir süreçte, kitlelerin yaratıcı güçlerini proletaryanın çıkarılmasına devrim potansiyelini eritip DHİ mücadelemizi ilerletmemiz gereken bir zamanda tasfiyecilik, prati üye, kadro, savaşçı ve taraftarlarının inisiyatif ve yaratıcılığını ayaklar altına almıştır. Kitlelerden koparak, yüzlerce şehidimizin kanlarıyla sulanmış parti değer ve olanaklarını partiye ve proletaryaya karşı kullanarak proletaryaya ihanet etmiş ve partiyi neredeyse sınıf mücadelesinin gerisine düşürme noktasına getirmiştir. Bu ham kafalı burjuva baylar düşünen, yaratan, sorgulayan bilimsel beyine düşmandırlar. *Yaratıcı ve inisiyatif sahibi değil, kölece boyun eğen, kendilerine itaatte kusur etmeyen robot bir insan tipi yaratmak istemektedirler.* Özellikle böyle bir süreçte MLM'ler yine o muhteşem inisiyatiflerini kullanarak parti değerlerini, olanaklarını ve gücünü önemli oranda savaş-ağası tasfiyecilikliğin elinin altından kurtarmış ve bu anlamda proletaryanın o yüce davasına bağlılıklarını bir kez daha göstermişlerdir.

Bugün kitlelerle kaynaşmak, bütünleşmek, onların yaratıcı dehalerine ve inisiyatiflerine değer verip proleter saflarda harekete geçirmek; parti üye, kadro ve taraftarlarının inisiyatiflerini geliştirip, kolektif bir tarzda önderliği gerçekleştirerek, dar kafalı yetmezlerini tüm tahribat ve zararlarını hızla gidererek, sürecin gerisinde kalmayıp kitlelerin ihtiyaç ve beklentilerine cevap verecek güçlü önderliği bir an önce yaratmalıyız, çünkü sınıf mücadelesi kimseyi beklemeyecek ve bu süreçte kitlelere önderlik eden kazanacaktır. Artık yaşanan ayrılığa sitem etmenin kimseye yararı yoktur. Zaman, enerjimizi iki katına çıkararak bir taraftan merkezileşmeyi sağlayıp muhteşem iktidar yürütüşümüzü gerçekleştirirken, diğer yandan tasfiyecilikliğin teşhir edip her yerde yalnızlaştırma faaliyetine girişip ellerinin altındaki parti değerlerini ve iyi niyetli dürüst yoldaşları kazanmalıyız.

Gün faşizme karşı birlik-mücadele günüdür. Gün, silaha daha sıkı sarılarak gerilla mücadelesini geliştirip, özgür geleceği yaratmak için bu muhteşem gücü harekete geçirme günüdür. Bunu başaracağız ve kazanan elbette ki biz olacağız!

Tuzla'da dört kardelen katledildi (7 Ekim 1988)

Tarih, 7 ekim 1988 günü İstanbul Tuzla'da yeni bir katliama daha tanık oldu. Kana susamış infaz mangaları tarafından dört devrimci Tuzla köprüsü üzerinde kurulan tuzakla sorgusuz, yargısız bir şekilde yüzlerce kurşun sıkılarak katledildiler. İsmail Hakkı Adalı, Fevzi Yalçın, Kemal Soğukpınar ve Reha Şen adlı devrimciler kahpece öldürüldü.

Emgen sınıflar dört yiğit devrimciyi katletmelerine gerekçe olarak her zaman bilinen yalanları söylediler.

Gerçeklerin tersine İçişleri bakanı ve emniyet ilk önce "Kırşehir firarileri" diye açıklamış, daha sonra telefonla gelen bir ihbara göre "Alman plakalı kırmızı renkli arabanın İzmit yönünden İstanbul'a gelip eylem yapacağı", "İstanbul Valiliğine baskın", "Emniyet Müdürlüğüne bomba", "Kadıköy Emniyet Amirliğine suikast" düzenleyeceği gibi asılsız senaryolar dizilmiştir.

O dönemde İstanbul Emniyet Müdürü olan Hamdi Ardalı "Tuzla operasyonunda emri ben verdim", "dört dörtlük bir operasyon" açıklamasını yaptıktan sonra polislin elinin armut toplamadığını, devletin polise silahı süs için vermediğini açıklayarak katliamın faili olarak bizzat savunmuştur. Gerçek durumu ise, TKP(ML) şöyle açıklıyordu.

"...Tuzla köprüsünde polislin iddia ettiğinin aksine çatışma olmamıştır.

Kavganın Güncesi

Çünkü yoldaşlarımızın üzerinde silah ve döküman bulunmuyordu. Ayrıca hiçbiri polis tarafından aranmıyordu. Hareket etmeden önce Engin adlı hainle görüşüyorlar. Engin, arabanın plakasını ve çıkış saatini polise bildiriyor. (Polis, Tuzla köprüsünde iki gün önce tedbir alıyor.) Yoldaşlarımız Tuzla köprüsüne geldiklerinde trafik polisleri tarafından trafik kontrolü içinmiş gibi durduruluyorlar. Bu sırada pusuda bekleyen sivil polisler arabadan yoldaşlarımızı indirip kurşuna diziyorlar. Polislin iddia ettiği gibi kesinlikle çatışma olmamıştır. Ancak polis kendi katliamını haklı çıkarmak ve kamuoyunu aldatmak için arabaya silah koyup, çatışma çıktığı süsü veriyorlar. Polis militanlarımızı sağ yakalamak için değil, öldürmek için tuzak kurmuştur." Katliam "Asmayıpta besleyelim mi?" "Yakala ve öldür" şeklinde kendini ele veren devlet politikasının ürünüdür. Tuzla operasyonu bugünde artarak devam edegelen yargısız infaz zincirinin eylül sonrasındaki ilk halkasıdır.

Onların dördü de işçi idi. Alnteriyile yaşamlarını sürdüren birer emekçiydiler. Reha Şen 15 yıldır almanya'da işçilik yaparken, ATİK (Avrupa Türkiye İşçiler Konfederasyonu) içerisinde devrimci çalışmalara katılıyordu. İsmail Hakkı Adalı, TKP(ML) aday

üyeyi olup, konfeksiyon atölyesi işletiyordu. Kemal Soğukpınar belediyesinde otobüs şoförlüğü yapıyordu. Fevzi Yalçın ise elektronik üzerine bir işyerinde işgücünü satıyordu.

Dört devrimci, İsmail Hakkı ADALI, Reha ŞEN, Fevzi YALÇIN, Kemal SOĞUKPINAR sorgusuz, yargısız kalış bir pusuda can verdiler. Onların suç devrimci olmak. Onların suç sömürüye, baskıya, zulme, emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı çıkmaktı. Onların "suçu", işçi sınıfı ve tüm ezilenlerin safında yer alması ve insani değerleri sahiplenmesi ve insana has bir yaşam düşlemesidir. İşte bu nedenle egemen sınıfların kemik yalayıcıları tarafından katledildiler. Esinlendiği devrimci düşünceler yaşıyor ve yaşamaya devam edecek. Çünkü onlar bilimsel olan dünya görüşüne sahiptiler. Yarının, güzel günlerin kavgasını verdiklerinden ötürüdür ki sonsuza kadar halkların kalbine yaşayacaklar. Ama onları katledenler halkın gazabından kurtulamayacakları gibi lanetle anılmaktan da kurtulamayacaklar.

İsmail Hakkı, Fevzi, Reha ve Kemal'in resimleri, afişleri, mitinglerde, yürüyüşlerde halkın elinde bayrak olup her daim dalgalanacaklar.

NOT: TKP(ML)'nin açıklamasında geçen Engin, o dönemde İ. Hakkı Adalı ile 1984 sonlarında ilişkiye geçerek örgüte giren, aynı zamanda polise ihbar ederek Tuzla katliamına sebep olan Mi'in sokuğu Engin Kaya'dır. Engin Kaya hatırlanacağı gibi Dev-Sol tarafından kaçırılmış, TKP(ML) sorgulamaya çağırılmadancezalandırılarak Tuzla köprüsüne cesedi bırakılmıştır.

İbrahim diyor ki

Türkiye'nin sınıf bilinçli proletaryası, Kürt ulusunun ayrılmasını ne zaman destekler, ne zaman desteklemez?

Hangi ulustan olursa olsun, sınıf bilinçli Türkiye proletaryası, Kürt ulusunun devrimin gelişmesi güçlenmesi açısından bakar. Eğer Kürt ulusunun ayrı bir devlet kurması, Türkiye Kürdistanı'nda proletarya önderliğinde demokratik halk devriminin gelişmesi ve başarıya ulaşması olanağını artırırsa, hangi ulustan olursa olsun, sınıf bilinçli Türkiye proletaryası bizzat ayrılmayı destekleyecektir. Eğer ayrılar, Türkiye Kürdistanı'nda proletarya önderliğinde demokratik halk devriminin gelişmesini ve başarıya ulaşmasını geciktirecekse, zorlaştıracaksa, hangi ulustan olursa olsun, sınıf bilinçli Türkiye proletaryası ayrılmayı desteklemeyecektir. Ülkemizde gelişen komünist hareketin Kürdistan'da, köylüler arasında hızla kök saldığını, toprak devrimi mücadelesinin hızla gelişip yayıldığını, devrimci hareketin Kürdistan bölgesinde, Batı bölgesine oranla daha hızlı geliştiğini düşünelim. Bu koşullar altında Kürt bölgesinin Türkiye sınırları içinde kalması, bu bölgede sadece egemen Türk ulusunun burjuva ve toprak ağalarının devletinin çıkardığı engellerle devrimin kösteklenmesine vs... yolaçacaktır. Veya Kürt bölgesinde çeşitli alanlarda Kızıl Siyasal İktidarların doğduğunu düşünelim ve Batı'da devrimin çok daha yavaş bir tempoyla geliştiğini düşünelim. Bu koşullar altında yine, Türk egemen sınıflarının ve bunların devletinin baskısı, Doğu'da gelişen devrimi geciktirecek, köstekleyecektir. Bu durumda Doğu'nun ayrılması, devrimin gelişmesini hızlandıracak, güçlendirecektir. Bu durum, Batı ve Doğu'daki devrimin gelişmesini de hızlandırarak, Ortadoğu'nun diğer ülkelerindeki devrimin gelişmesini de elbette etkileyip hızlandıracaktır. Böyle bir durumda, hangi ulustan olursa olsun, sınıf bilinçli Türkiye proletaryası Kürt ulusunun ayrılmasını, Kürdistan'da hızla gelişen devrimin daha hızlı gelişme olanaklarına kavuşmasını ister ve savunur.

Öte yandan, eğer Türkiye'nin diğer bölgelerinde devrim daha hızlı geliyorsa, Kürt bölgesindeki gelişme daha yavaşsa, Kürdistan'ın ayrılması, bu bölgede devrimin gelişmesini daha da yavaşlatacaksa, feodal beylerin, şeyhlerin, mollaların vs.. egemenliğini güçlendirecekse, Doğu'daki devrimci mücadele Batı'nın desteğinden yoksun kalarak zayıf düşecekse, bu durumda hangi ulustan olursa olsun, sınıf bilinçli Türkiye proletaryası ayrılmayı desteklemeyecektir. Eğer Türkiye'de devrim başarıya ulaştıktan sonra Kürt burjuvazisinin önderliğinde bir ayrılma hareketi başgösterirse, hangi ulustan olursa olsun sınıf bilinçli Türkiye proletaryası ayrılmayı desteklemeyecektir vs...

Bu söylediğimiz şeyler, elbette varsayıma dayanmaktadır. Fakat komünist hareketin hangi koşullarda ayrılmayı savunacağını, hangi koşullarda ayrılmamanın aleyhinde bir tutum takınacağını kavramak bakımından, bu varsayımlar üzerinde durmanın da büyük yararları vardır. Ayrıca bu varsayımlar gerçeğe aykırı, olması olanaksız şeyler de değil, gerçeğe uygun, olması olanaklı şeylerdir.

İSMAİL HAKKI ADALI

KEMAL SOĞUKPINAR

FEVZİ YALÇIN

REHA ŞEN

Çin Halk Cumhuriyeti kuruldu (1 Ekim 1949)

Mao Zedung, 1 Ekim 1949'da Tien An Men'de (Görsel Barış Kapısı) Dr. Sun Yat-Sen'in dev portresinin karşısında siyasi büro üyelerinin, Merkez Komite üyelerinin ve birçok eski Gomindang üyelerinin önünde Pekin'in Ming saraylarının büyük pembe duvarları ve kapılarının çevresinde kaynaşan çoşuk halk yığınlarına devrimi müjdelendi. Bundan sonra da yapılacak çok şeylerin olduğunu, devrimi korumanın ve devam ettirmek için kitlelerin devrimci ruhlarını yitirmemesi gerektiğini vurgulamak amacıyla "binlerce kilometrelik uzun yürüyüşün ilk adımıydı yalnızca" şeklinde açıklıyordu.

Çin Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşunun, 22 yıl önce Güz Ayaklanmasının başladığı, Mao Zedung'un silahlı mücadeleyi, köylük bölgelerde bir ordunun ve kızıl iktidarı inşasını, kentlerin köylük bölgelerden kuşatılması stratejisini başlattığı tarihe denk gelmesi ayrı bir önem teşkil ediyor.

Devrim açısından en büyük mücadeleler henüz yeni başlıyordu. Emperyalizm ve feodalizm dağıtıldıktan sonra başka dağlarda uğraşılması gerekiyordu; cehalet, yoksulluk, zorbalık alışkanlığı... gibi.

Gerek Çin Devrimi'ni ve evrensel özelliklerini olsun gerek Mao Zedung'un devrimdeki rolünü ve gerekse ML'ye nitel katkılarını onun anlayıp, kavrayabilmek ancak onun eserlerini yapıtlarını o günün tarihsel koşulları içerisinde ve kronolojik bü-

tünlük içerisinde ele alınıp, incelenerek anlayabilinir.

Uzun erimli, inişli-çıkışlı, zaferlerle yenilgilerin yer yer birbirini izlediği, yer yer bir aradlığının görüldüğü, yüzlerce taktik politikaların izlenmek zorunluluğunun yaşandığı Çin devrimi deneyimi ve birikimi bugün halkların devrim mücadelesine esin kaynağı olmaya devam ediyor.

Almanya'nın bölünmesi (7 Ekim 1949)

Almanya II. Dünya Savaşı'nın bitmesiyle birlikte üç işgal bölgesine bölünmüştü.

Sovyetler Birliği, denetimi altındaki Doğu Almanya bölgesinde derhal merkezi bir yönetim kurma yoluna gitti. Yine aynı bölgede 1945 yılında "Anti-faşist Partiler Cephesi"nin kurulması ve 1946 Nisan'ında Sosyal Demokrat Partiyle, Komünist Partisi'nin birleşmesinin sağlanmasıyla bölgenin siyasal yapısı oldukça "merkezi" bir görünüme kazandı.

Güney Almanya'yı işgal eden ABD, bölgenin iktisadi yapısı üzerinde denetim kurmaya özen gösterdi. Bu anlamda herşey Marshall Planı'nın esprisine uygun olmalıydı. Roosevelt'in yerine başbakan olan Truman Batı Almanya bölgesini Sovyetlere karşı bir "anti-komünist" kale olarak tutmak istediği için

Almanlara karşı yumuşak bir politika izledi. Aynı şekilde Kuzey ve Batı Almanya'nın bir kesimi de ingilizlerin denetiminde tutuluyordu.

1946 Aralık başında İngiltere ve ABD işgal bölgelerinin "Almanya'nın iktisadi bütünlüğünü sağlamak üzere" birleştirilmesine karar verildi. Bu karar iktisadi görünüşe aslında siyasi bir karardı. ABD başkanı Truman 12 Mart 1947'de Amerikan Kongresi'ne açıkladığı "Truman Doktrini"nde "komünist yayılmaya karşı duracak bütün ülkeleri ABD'nin destekleyeceğini" açıkladı. Bu tavır Marshall Planının açıklanmasıyla daha da netlik kazandı. İşgal bölgelerinden gelen Alman eyalet başkanlarının Münih'teki toplantısına Sovyet denetimi bölgesinden gelenlerin getirdiği bütün Almanya'da merkezi bir yönetim kurulması için bütün partilerin bir araya gelmesini ve seçim yapılması önerisi batılı mütefiklerle başından reddedildi.

Özellikle Marshall Planı'nın açıklanmasından sonraki gelişmeler Batı ittifakına bağlı Federal Almanya devletinin kurulmasını kesinleştirdi. Batının bu tutumuna karşılık Sovyet denetimindeki bölgede Demokratik Almanya Cumhuriyeti'nin kurulduğu ilan edildi. Böylece 7 Ekim 1949'da bölünme resmîleşmiş oldu. Almanya'nın bölünmesi, emperyalist sistemin çıkarlarına uygun, anti-faşist mücadeleye ve sosyalizm mücadelesine karşı nasıl elbirliği yaptığının bir örneğidir.

Yesermek üzere toprağa düşenler

5 Ekim 1991'de Kemal Yıldırım ve 3 Ekim 1990'da Pülümüş'de çatışmada Medet Hoşafçı, Yılmaz Talayhan, Halil Erciyas, Ayhan Altınbaş, Süleyman Kör şehit düştüler.

Burjuvazinin sunduğu imkanlarını bir kenara atarak, devrim mücadelesine katılan yoldaşların mücadelesi yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor.

Marksist Teoride Kadın

Lise VOGEL - Pencere Yayınları

Amerikalı kadın yazar Lise Vogel kitabının önsözünde, "kitabım üzerinde çalışırken, kadının ezilmişliği sorununu ortaya çıkarmak amacıyla girişilen "sosyalist-feminist" çabalara giderek daha derinleşen bir saygı duydum. Ama yinede kadın özgürlükleri adına gelecek savaşlara teorik olarak yol gösterecek en iyi yolun "sosyalist-feminist" sentez-dense Marksist teorinin canlandırılması olduğuna inanıyorum." (Syf. 8) derken 12. sayfada ise "kitabım sosyalist feminist bir yapıt sayılmaktadır" diyerek neyi savunduğunu net olarak ortaya koyamamakta, kitap boyunca kah sosyalist-feministlerin, kah marksist anlayışın önemini vurgulamaktadır.

Kitap genel olarak Marx ve Engels'ten günümüze kadar, kadın hareketlerinin ve kadın sorununun içinde bulunduğu durumu irdelemeye çalışmakta ve toplumsal alt üst oluşlara paralel olarak kadın hareketlerindeki dalgalanmaları belgelemektedir. II. Dünya Savaşı'nda vurgu yaparak, "bu savaşta ön plana çıkan kadın 40'li yılların sonunda yine geriye dönmüş yapıtı. "Yuvarı yapan dişi kuştur" denilecek ev kadını kutsandı" demektedir. Buda şunu göstermektedir, soruna sağlıklı ve sınıfsal yaklaşım olmadığı müddetçe bu tür olumsuz-

luklar yaşanacaktır. Zira ülkemizde de bunun defalarca yaşanan örneği görülmekte, direnişlerden sonra kadınlar eski statülerine dönmektedirler.

Kitap ulusal ve sınıfsal kurtuluş savaşlarının etkin olduğu 1960-1970'li yıllardaki kadın hareketlerinde bir ilerlemenin olduğunu vurgulamakta ama 70 sonlarında sosyalist-feminist akımda gerilemenin başgösterdiği tesbitini yapmakta, bundada anti-empyalist savaşlardaki gerilemenin ve sosyalist ülkelerdeki geri dönüşlerin etkisinin olduğunu söylemektedir. Sosyalist feministlerin var olan sorunlara daha sağlam yanıt bulmayı üstlendiklerine inanan yazar" ama bu yükün ağırlığı altında suretle sosyalist gelenekteki devrimci marksist özü terketmediler" diyerekte suçu yükün ağırlığında aramaktadır.

Yazar kitapta yer yer sos. feministlerin kadın sorunuyla ilgili görüşlerini aktarmakta, kimini olumsuzlamakta, kimini de açmazlara neden olmaktadır diye olumsuzlamaktadır.

Makinalaşmanın toplumda yarattığı değişimlere değinen kitap Marx ve Enges'in bu noktadaki görüşlerini aktarmış, ev yaşamında karşılığı ödenmeyen emeklerin nasıl ele alınması gerektiği noktasında

çeşitli yazarların görüşlerine yer vermiştir.

Yazar Juliet Mitchell'in (kadın sorunda) "feminist sorular sorup, marksist yanıt bulmamız gerekir" şeklindeki yaklaşımını sosyalist feministlere ters geldiğini söylerken kendi açmazında ele veriyor ve yaşamın diyalektikliği yada sorunların çözümünün ancak Marksist anlayışla çözümlenebileceğini itiraf etmek zorunda kalıyor.

Yaşamda doğru ve yanlış vardır. Ve yine yaşamda ak ve karanın arasında grinin çeşitli tonları olsa da son tahlilde ayrıntılar (yada grinin tonları) doğru yada yanlış yani proleter yada burjuva ideolojisi-ne hizmet eder.

Feminizm burjuva anlayışına, Marksizm proleter anlayışa hizmet ediyorsa, bu ikisinin birleştirilmesi mümkün değildir. Zira elma ile armutun toplamında 3. bir meyve elde edilemez. Aynı şey sosyalist feminizm için geçerlidir. Feminizm açmazı sosyalist gömlek giydirilerek aşılabilir. Eğer sorun Marksizm-Leninizm- Maoizm kadın sorununda ayrıntı noktalarındaki eksikliklere yada somut şartların somut tahlili yapılamıyorsa bu eksikliklerde yine diyalektik materyalizme baş vurularak çözümlenir. Bilim dışı yeni teoriler

üretmek sorunun çözümü değil çözümsüzlüğünü dayatır. Feminizm yada sosyalist feminizmde yaşananlar bundan ibarettir.

Yazar kitabı boyunca Marx, Engels, Lenin, Clara Zetkin vb. sosyalistlerin sorunla ilgili olumlu yanırlarıyla birlikte bir dizi olumsuzluklarından da bahsetmekte ve "tıkanmalar" için kah sosyalist feminizme, kah feminizme sığınmaktadır. Bu yanıyla kafa karışıklığı yaratmaktadır.

Ve yine kitap sosyalistlerinde doğru olarak kabul ettiği bir noktaya parmak basmakta, sosyalizmle birlikte kadınların her alanda hemen eşit olamayacağı vurgulanmaktadır. Bu nedenle eşit haklar tanınmasının yeterli olmayacağını, zira "eşitsiz konumda olanlara eşit hak vermenin özünde eşitsizliğin ince kılıflarda devamına neden olacağı" vurgulanır. Örneğin gerçek eşitlik için kadına bazı farklı haklar tanınması gerektiğini vurgular. Gebelikte, doğum izni, hafif iş yada regl dönemlerinde izin gibi.

Kitap her ne kadar bazı konularda kafa karışıklığı yaratsada, kadın sorunuyla ilgili belli tarihsel süreçlerin belli anlayışları aktarması bakımından yararlanacak bir kaynak olarak okunabilir.

Gazi mahallesine ülkücü-polis saldırısı

Emekçi Kadınlar Birliği Gazi Mahallesi Komisyonu yaptığı basın açıklamasında "devlet ödenen beri potansiyel suçlu olarak gördüğü, çoğunluğu devrimci-demokrat düşünceye yakın işçi ve emekçilerden oluşan mahallemize saldırılarını artırıyor. Devlet sivil faşist çeteleri planlı bir şekilde yuvalandırarak kendi kalesi yapmaya çalışıyor. Çeteler asker yolcu etmek bahanesiyle törenler düzenleyip "Gazi Ovası Bozkurt Yuvası" diye slogan atıyorlar ve gözdağı vermeye çalışıyorlar. Daha önce Nurtepe, Güzellepe ve diğer emekçi semtlerde yapılanlar bu kez de Gazi mahallesinde gerçekleştirilmeye çalışılıyor.

Biz EKB olarak şimdye kadar olduğu gibi bundan sonra da mahallemizde sivil ve resmi faşist çetelerin saldırılarına kararlı karşı koyacağımızı belirterek ilerici demokrat kamuoyunu duyarlı olmaya çağınıyoruz" dedi.

Devlet yaşanan ekonomik, siyasi krizin bilincindedir. Ve bu krizin halkta yaratacağı tepkinin de farkındadır. Tüm çabası ciddi bir tepkiye dönüşmeden bunu geriletmek ya da törpülemek. Bunun içinde elinde tek aracı var, o da baskı ve zulümle sindirmek. Emekçi halkın da tek aracı var baskıya boyun eğmemek, korku çemberine hapsolmemek. Bu da baştan direniş hattı izlemekle mümkündür. Zira yakayı ele verince onu kurtarmak için verilen çaba daha yoğun ve ödenen diyet daha fazla olur.

Çürümenin bir göstergesi:Paralı eğitim

SOYGUNCULUĞUN VE YASADİŞİLİĞİN RESMİDİR

İnanç Türkes ilköğretim okul müdürü velilere yolladığı mektupta şunları söylemektedir. "..... Devlet elinin her işe uzanmasını beklemek, her işin devlet tarafından yapılmasını istemek güzel bir şey. Ancak devamı gelişen ihtiyacı gündüne güne artan memleketimizin ihtiyaçlarını giderebilmekte bizlere de bazı görevler düştüğünü unutmamalıyız. Okulumuzun her türlü odun, kömür, elektrik, su, PTT, kırtasiye, okul küçük onarımı, araç-gereç alımı ve onarımı, cam, temizlik, hizmetli giderlerinin karşılanabilmesi için İstanbul Valiliği Milli Eğitim Müdürlüğü'nün 510/92 sayı ve 09.8.1994 tarihli emirleri gereği öğrenci adedine göre 75.000 TL vermesi ilçe kaymakamlık onayı ile belirlenmiştir." Evet veliler bir kez daha hep birlikte ve yüksek sesle sorun. "Eğer işneden ipliğe her ihtiyacı biz karşılayacaksak, neden bizlerden vergi alınıyor ve devlet ne işe yapıyor?"

Eğitim yılının başlamasıyla birlikte boyalı basında; çocuğunu okutamadığı için bunalıma giren, intihar eden, yada protesto eden aileler manşet haber olarak çıkıyor. Burjuva gazeteciliğinin sınıfsal karakteridir olayın sansasyonel yanını alır, sayfaları doldurur, ahlak, vahlar, duygu sömürsü yapar. Birinci gün sayfayı böyle doldurur, ikinci gün ise kızını okutamadığı için intihar eden işçi yada işsiz ahmetin kızını "Vali Kozakçioğlu himayesine aldı eğitimini üstlendi" diye manşet atar, halka helal olsun ne babacan adam dedirtirir. Tıpkı halkın kanını, ilğini sömürüp milyarlarını, milyar katan para babalarının reklamları olsun diye yaptıkları hastane, okul vb. vb. yatırımlar gibi. Ve insanların çoğu su soruy sormayı unutar. Ayşe kıızı Kozakçioğlu "himayesine" aldı o Kozakçioğlu ki nice Ayşelerin, ahmetlerin can düşmanıdır, onları ana-

sız babasız bırakandır. Evlerinin başlarına yıkandır- Peki "hımaye" altına alınmayan milyonlarca çocuğun hali nice olacaktır? Düzen bu şovla bir taşla iki kuş vurmaya hedefler. Birincisi ne babacan adam dedirtir insanlara şirin görünür, ikincisi halkın düzene karşı tepkisini törpüler. Ve insanlar, işsiz bırakan kim? herşeyi paralı hale getiren kim? Niye benim çocuğum okuyamazken, yada 80-90 kişilik okullarda okurken diğeri özel okullarda lüks içinde okuyor sorusunu sorup, cevabı noktasında ısrarlı olmadıkça bu çarpık düzen devam edecektir. Yaşananları sansasyonel habere dönüştüren burjuva gazeteciliği sorunun çözüm noktasına gelindiğinde ise düzeni kutsar. Düzene muhalif olan görüşleri bir çırpıda vatan haini, bölücü, terörist" ilan eder. Kit'lerin haraç- mezat satıldığı, özelleştirmenin çaresizlik içinde çare diye yaşandığı bu süreçte eğitimde koşaradım özelleştirilmekte ve paralı eğitim yapılmaktadır.

Anayasasında TC vatandaşların eğitim, çalışma, seyahat etme vb. vb. özgürlüğü vardır diye yazılan, eğitim (ilk ve orta) zorunlu ve devlet olanaklarıyla sağlanacağı, söylenen ortadadır tam da tersi yaşanmakta, ne söylenen konularda özgürlük var- zira yaşamda çoğu şey paraya bağlı olarak yaşanır yada yaşanmaz- nede eğitim artık devlet eliyle yapılmaktadır.

Devlet artık okulun tüm masraflarını artı öğretmenlerin bir kısım giderlerini velilerden çıkartmakta. Az maasa mahkum ettiği öğretmeni Özal'ın "benim memurum işini bilir" misali rüşvete teşvik etmektedir.

Devlet bir taraftan kayıt parası yasağı diyor, ama diğer taraftan başığı adı altında halkın gırtlığına çökülüyor. Öyleki gerekli rüşvete vermeyenlerin çocuğunu okula kayıt etmekte yada, sene boyunca çocuğa takmakla tehdit etmekte, veliyi çaresiz bırakıp vermeye zorlamaktadır.

Devlet bylesine pervasızlaşmaktadır ki artık sık sık istenen su yada bendenen paranın yanı sıra birde düzenli aidaata zorunlu tutmakta, her ay 50.000 yada 100.000 TL aidat istemektedir. Patronlar- ağalar doğru dürüst vergi vermezken devlet hizmet vereceğim adı altında işçiden emekçiden kaldıramayacağı oranda vergi kesmekte, ama doğru dürüst hiçbir hizmet vermemektedir. (Zaman zaman işçilerin, işçik, yada vb hizmetler için ayrıca benim cepim-

Dayatılana itiraz etmek ve hakkımızı aramak özgür geleceğimizin teminatıdır

den para çıkacaksa niçin vergi veriyorum diye soru sorma ve giderek tavır koyma hakkı ortaya çıkar. Bu koşullarda da sivil itaatsizlik meşru olarak kendini ortaya koyar ve bu tüm emekçilerin hakkıdır.

Artık eğitim halkın çok yönlü sömürülmesinin bir aracı haline getirilmektedir. Her yıl kitaplarda bir kaç sayfada birkaç sözcük değiştirilerek fahiş fiyatlarla yeni kitaplar alınmasının dayatması bunun bir başka yansımasıdır. Bunun kitap tacirlerini zengin etmek, yada piyasayı "canlandırma" isteğinden başka işe yaramadığı açık. Bir yandan yarı sömürge- yarı feodal yapının yansımaları bir anlayışa sahip olmak tutucu, baskıcı olmak, bir yandan başka her yıl yeni değişikliklere açılmış gibi tüm kitapları değiştirmek bir çelişkidir ve baştan aşağı sahtekarca bir tavrıdır. Oysa sık sık değiştirildiği koşullarda çocuk kendinden büyük kardeşinin kitabını okuyabilecek yada, aileler birbirine verebilecek, dayanışmada bulunabilecekler ve her yıl milyarlarca liralık kitap SEKA fabrikasına hamur olmak için verilmecektir.

Kadını erkeği, yaşlısı, genci çocuğu herkesi ilgilendiren bu konunun kadın sayfasında işlenmesi noktasına gelince: özellikle kadınlara seslenmeye ihtiyacı duyduğumuzdur. Zira ve tekin 7-80 m. içinde anılarımız yer almaktadır. Ve o ların bu noktada bilinçli bir politika izleme-

lerinin önemi oldukça büyüktür.

Velilerin 2 noktaya çok dikkat etmeleri gerekmektedir. Birincisi, öncelikle haklarının bilincinde olmaları ve onu savunmaları. İkincisi, k.b gururuna kapılıp; ne yapayım herkes veriyor ben vermesem ayıp olur, yada çocuğum eziklik hisseder veya öğretmenler çocuğuma takar okulda bırakır duygularını mümkün olduğunca yenmeye çalışması gerekir. Çocuğun eziklik duyması yada öğretmenlerin öğrenciyi takması (ki bu tüm öğretmenler için geçerli değildir. Devrimci demokrat yurtsever yada insan yüreği taşıyan hiçbir öğretmen bu yola başvuramaz, başvuramazdır, ama bu tür öğretmenlerinde pek fazla olmadığı bir gerçektir) mümkün olsa bile buna karşı mücadele etmelidir. Özellikle çocuğun eziklik duymaması için özel bir çaba harcamalı, onun yaşadığı dilden anlatmalı ve kavratmaya çalışmalıdır. İstedikleri parayı vermek zorunda olmadığımızı, devletin emekçileri bu yöntemle sömürdükleri, venelerin yanlış iş yaptıkları, onların hoşnut olmadıkları ama çekindikleri için vermek zorunda kaldıkları anlatılmaya çalışılmalıdır. Bunun için bir yandan birey olarak bunun çabasını verirken, diğer yandan bu çabanın kalıcı olması, yada sonuç alıcı olması için diğer velilerle ortak hareket etmeye bir anlam taşıyacağını bilincinde olarak veliler arasında ör-

gütlenme çabasına girmesi kaçınılmazdır. Bu da sadece veliler toplantısında bir araya gelip söylenene boyun eğip, eve dönmekle sağlanamaz. Yakınlaşma sıcaklık okul dışındadır sürmeli, ortak tavır noktasında güven verici ortam yaratılmaya çalışılmalıdır. Bununla da yetinmeyip, ilerici devrimci demokrat öğretmenlerle anlayış birliği içinde hareket etmeye çalışılmalıdır. Zira o öğretmenlerde halkın çıkarlarından yana tavır koyarlar, koymak zorundadırlar. Devlet ulusal ve sınıfsal savaşımı kanla bastırmak için trilyonlarca lira para harcarken, eğitim için fon ayırmamakta, bunu ailelere yüklemekte ve bu sorumluluğu öğretmenlere dayatmaktadır. Öğretmenlerle velileri karşı karşıya getirmeye çalışmaktadır. Öğretmenler devletin tahsilatından olmamak için mücadele verirken, velilerde asıl sorumlunun devlet olduğunu ve sistemden kaynaklandığını unutmamalıdır.

Veliler bir yandan eğitim adı altında sömürüye direnirken, diğer yandan ise çocuklarının gelişimi noktasında öğretmenlerle belli bir diyalog tutturma çabasına girmelidirler. Özellikle ilk ve orta okul için bu çok büyük önem arz etmekte, çocuk ev dışındaki bir yaşamda eğitimle karşılaşmaktadır. Çocuğun kişiliğinin yeni yeni oturmasına çalıştığı bu dönemde ev- okul- sokak- iş yaşamının belli bir uyum içinde olması bu bozuk sistemde ve bu sisteme inat, daha nitelikli insanlar yetiştirilmesi mümkün olabilir, oluyorda. Hepimizi bildiği, gördüğü olgular vardır. Bunca kuşatılmışlığa, bunca baskı, zulme rağmen, direnen mücadele eden ölümlü göze alan güçlü gülül yaşayan, yaşamaya çalışan yada onu hedefleyen güzel insanların vardır. Sorun bunların sayısının artması ve kalıcılığıdır. Bu nedenle yeni insan yaratma mücadelesinden ve mücadelenin her alanın devrimci normal çerçevesi içinde kurumsallaşması çabasınıda ısrarlı ve kararlı olmalıdır. Özen gösterilmediği koşullarda çocukların- gençlerin düzenin pisliliği içinde hallaç pamuğuna dönüşmesi kaçınılmaz hale gelebilir.

Velilerin dikkat etmeleri gereken son bir nokta ise çocukları yetiştirme olarak görmemeleri, onları psikolojik bunalıma itmemeleri, olanakları el vermediği halde illada "kaliteli" okullarda okutma hastalığına kapılmamaları gerekir. Aksi durumda kaç yapayım derken göz çıkarmış oluyorlar.

12-13 sayfanın devamı

Türkiyede Rusya'ya sosyalisttir diyen uşak örgütler ve kimi devrimci hareketler 1985'te SSCB'deki yıkılışına kadar süreçteki değişmeyi "revizyonist olan üst yapı" Marksizme dönüştürüyor, sosyalizmi daha sağlamlaştırıyorlar vb. olarak görüyorlardı. Yani o süreçte doğru göremediler ve değerlendiremediler. Hatta hemen hemen bunların hepside sosyalizmde geriye dönüşün imkansız olduğunu savunacak kadar kördüler. Kırk dereden su getiriyorlardı. Yıkılana kadarda görmediler. Belki de şaka yapıyor sanmışlardır. Açıkta, yıkılıştan sonra da hala yıkılışın nedenlerini doğru tahlil etmiş değildiler. 91'de kitlelerin eylemlerinde alt düzeye inme değil, yükselişteki duraklamada SSCB'nin açıktan çöküşü ve emperyalistler ve uşaklarının bunu fırsat bilip güçlü karşıdevrimci propaganda yapmasının etkisi olmuştur. Bırakalım kitleleri hatta önceden sosyalist diyen devrimci örgütler bile olumsuz etkilenmiştir.

Bugün Türkiye solununun yeniden bir geçmiş değerlendirmesine ihtiyaç var mı? Kimlerin vardır, kimler yapmıştır? Varsa bu özellikle hangi noktalarda olmalıdır?

Evet vardır. Hepsinde şu yada bu oranda Marksizmden etkilenmektedirler. Ancak Marksist- Leninist- maoist değildiler. Hemen hemen hepsi de ben ML'yim diyor. Ama Maoizmi kavramıyorlar. Maoizm savunulmadan ML savunulamaz. ML olduğunu iddia etmekle gerçek ML olunamaz. Gerçekte ML yi savunmakta ML- Maoist olunur. Kişi kendi omuzuna taktığı apoletle general olsaydı, herkes kendini general ilan ederdi. Ve general olurdu. Apoletleri takmakla gerçekte öyle olmak ve ona layık olmak arasında fark vardır. Bu anlamda MLM olan partimiz dışındaki tüm devrimci örgütler geçmişlerini ve bugününü iyi değerlendirmeye, MLM olmaya ve ona layık olmaya ihtiyacı vardır. Cunta öncesi ve sonrası geçmişlerini daha doğru değerlendirmeye ve MLM ışığında dersler çıkarmaya ihtiyacı vardır. Partimiz TKP(ML)'yi gelince partimiz gerçekte MLM'yi savunan bir partidir. Geçmişimizi de bu ışıkla değerlendirip doğru dersler çıkaracağız ve ancak buna rağmen hala bazı eksikliklerimizin, pratikte yetersizliklerimizin olduğunu biliyoruz, görüyoruz. Düzeltmek, gidermek bir süreç sorundur. Geçmişimize karşı olsun, hatalarımıza karşı olsun, siyasal olarak acımasız olduğumuza TDH tanıklıktır.

SSCB'nin yıkılışıyla patlak veren uluslar savaşı UKKTH'nin yeniden ele alınmasını gerektiriyor mu? SSCB'de ve YUGOSLAVYA'da (Bunlar dünyada bir sosyalist uygulama olarak kabul ediliyor yada lanse ediliyor) olup bitenler eski yaklaşım tarzlarında değişiklikleri gerekli kılarmıştır. Yada ne tür değişiklikler yaratmıştır? Bu bağlamda Kürt sorununun çözümünde örneğin sosyalistler bir PKK ile devlet arasında bir ateşkese, bir özerkliği, uzlaşmayı savunabilir mi?

SSCB'nin yıkılışı sosyalizme ihanet eden yeni Bürokrat- Burjuvazinin yıkılışı olduğunu söylemiştik. Rusya'da da her ulus burjuvazinin temel görevi ilkin kendi ulusal pazarına sahip çıkmaktır. Ulusal pazarına kavuştuktan sonra sınırlarını geliştirme ve yeni pazarlara girmek için savaşlara girişirler. Bu bütün ulusal burjuvaların ve hareketlerin değişmeyen kaçınılmaz niteliğidir. Bazıları "Sosyalizm ulusal sorunları çözmez", "sosyalizmde ulusal sorunları çözmez" diyorlar. Bunlar birincisi; ulusal sorun konusundaki ML görüşleri ve bu görüşlerin pratiğe uygulandığını görmek istemiyorlar. İkincisi; Lenin ve Stalin'in bu görüşlerini hayata uygulamadıklarını dolaylı söyleyip alçakça iftira ediyorlar. Lenin ve Stalin'i açıkça eleştiremeyecek kadar ödelekliğini ortaya koyuyorlardı. Üçüncüsü, 1917 ekim devriminden Stalin yoldaşın ölümünden kısa bir süre sonra yada kadar olan sosyalizm süreci ve bu süreçte UKKT ettiğini, ulusal sorununu çözdüğünü, yani hiçbir ulusla baskı yapılmadığını, başta çoğu kendi ulusal Burjuva önderliğinde de olsa isteyen ulusun ayrıntı ayrı devlet kurduğunu, takip eden yıllarda isteyen kendi iradeleriyle istediği Sovyet Cumhuriyetlerine katıldığını, bunun sonucu 53 ulus ve (80 civarında azınlığın) her biri ayrı devlet değil 16 Sovyet Cumhuriyeti içinde birleşmeyi sağladığını, hiçbirinin diğeri üzerinde baskı yapmadığını, tamamen eşit haklara ve eşit ilişkilere dayandığını, alçakça inkar ediyorlar. Bu uluslar ve cumhuriyetler arasında tarihsel, toplumsal, kültürel belli fark-

Askeri faşist cuntanın emekçileri yıldırmak için binlercesini doldurduğu zindanlar birer direniş kalesine dönüştürüldü.

ların olduğu bir gerçektir. Bunun sorumlusuda komünistler değil, eski toplum burjuvafeodal yöneticileridir. Uluslar arasındaki bu farkları gidermek sosyalizm süreci içinde uzun zaman alacağına, Marks- Engels gibi Lenin ve Stalin söylemişlerdir. Bütün bunlar ortadayken, bunları kavrama, araştırma yeri ne, ML ve sosyalizm dönemine saldırmak, sosyalistlik, devrimcilik değil, aşağılık bir tutumdur.

1956'da 20. kongreyle partide egemen olan komünist maskeli yeni burjuvazi adım adım diğer ulusları, başta Rusya olmak üzere birkaç ulusa göre şekillendirdi. Tarihte kaynaklanana ve sosyalizm sürecinde tam giderilmeye zaman bulunamayan gelişme düzeyindeki dengesizlikler, 1960'tan itibaren o ulusların aleyhine olarak geliştirildi. Partide ve devlete egemen olan yeni burjuvazi bulunduğu yerlerde ve olanakları ölçüsünde gelişti. "SSCB'nin açıktan çöküşüyle her ulusa mensup burjuvazi her yerde olduğu gibi milliyetçilik bayrağını dalgalandırarak ilkin kendi pazarına sahip çıktı ayrı devletini kurdu.

Milliyetçilik burjuva ideolojidir. Bütün ulusların burjuvazisi milliyetçi ve şövenisttir. Bütün sömürücü sınıflar milliyetçiliğeshövenizme dayanır. İşçi ve emekçi halk ise uluslara rası işçi sınıfına ve halkların kardeşliğine, yani proletarya enternasyonalizmine dayanır. Milliyetçilik sömürüyü de, sömürücü sınıfları da ortadan kaldırmaz, tam tersine başta kendi halkını kendisi sömürme ve ezme üzerinde hareket eder. Kendi ulusuna mensup, olan halkı etrafında toplama desteğini almak için milliyetçilik, din vs. zehirleriyle zehirler, tarihte olmuş haksızlık ve sürtüşmelerde gündemde tutarak diğer halklara karşı düşmanlığı geliştirir. İşte bugün Yugoslavya, eski Rusya Cumhuriyetlerinde olan bunun açık bir örneğidir. Milliyetçilğin, ulusallığın kaçınılmaz sonu budur.

Türkiyede iki ulus var. Türkler ve Kürtler. Birinci egemen ezen, diğeri ezilen bir ulustur. Bunun dışında Laz, arap, Çerkez, ermeni, Çingene, Süryani vb. gibi birçok ulusal azınlık var, dolayısıyla bunlarda eziliyor. Ulusal baskıdan payını alıyor. Bunlarında çözümleri gereken kültür, eğitim vb. sorunları vardır. ama ulusal sorununu esasını Kürt sorunu oluşturuyor. Bunun çözüm yolu Kürt, Türk ve azınlık milliyetlerdeki işçi- proletarya- sınıfı önderliğinde ortak düşmana, yani TC Devletine karşı ortak (birleşmiş) mücadelesiyle olacaktır. Partimiz 1972'de kuruluşundan bu yana bu görüşleri savunuyor. Ulusal sorunun başka köklü çözüm yolu yoktur.

PKK ulusal milliyetçi bir örgüttür. MLM bilimini kavramamakta ve savunmamaktadır. Komünist ve sosyalist bir örgüt olmadığı ortadadır. Sosyalizm diye bir derdide yoktur. TC faşist diktatörlüğüne karşı savaşıyor. bu iyi birşey. Emperyalistlere dayanmadığı, komünistlere saldırmadığı ve mevcut devletle savaştığı müddetçe devrimci bir rol oynar, bu durumda mücadelesini destekleriz. Ancak sömürüyü ortadan kaldırmayı, sosyalizmi, komünizmi savunmadığını ve milliyetçi görüşle hareket ettiği müddetçe eleştiririz, yanlış bir yolda olduğunu, milliyetçilğin nereye götürdüğünü söyleriz ve dünyada hiçbir yerde milliyetçilğin sosyalizme götürmediğini, ulusal iktidarı kurmadan, yada çok zorla olsa kur-

duktan sonra ekonomik ve siyasal zayıflığından dolayı emperyalizme teslim olmak zorunda olduğunda söyleriz. Barzani, Talabani, FKO, hareketlerinin en yakın örnek olduğunu ve sonunun orası olduğunu hatırlatırız. Bu anlamda PKK'nında götüreceği nokta budur. Şimdiden uygulamaya hazır ve el altında görüşmelerin sürdüğü sır değildir. Bunu yanlış görüyoruz. Partimiz, PKK'nın devletle ateşkes imzalaması, bir özerklik, bir otonomi hesabıyla uzlaşmasına, anlaşmasına karşıdır. TC özerklik veya otonomi vermeye hazır olsa bile böyle bir kabul veya uzlaşma Kürt halkının çıkarlarına ihanettir. Aktığı kanı boşa akıtıp satmak demektir. Biz bunları söyledikimiz ve sınıf hareketimizin özellikleriyle Kürdistan'da gücümüz ölçüsünde mücadeleyi geliştirdiğimiz için, PKK planlarımızı bozuyor kaygısıyla saldırmak istemektedir. Ve taraftarlarımıza saldırıyorsa. PKK içte olduğu gibi dışta eleştiriyeye ve başkasının gelişmesine tahammülü olmayan bir örgüttür. Eleştirilerden korkanlar haksızdır, kendi görüşlerine güvenemeyenlerdir. Hele eleştiriliyor diye eleştirilene saldırmak, devrimci örgütlere saldırmak, öldürmek, tehdit etmek bağışlanırsı birşey değildir. Devrimde, Kürt ulusunun çıkarında hizmet etmez, faşist diktatörlüğe hizmet eder. PKK gerek 12 Eylül öncesi Mardin, Diyarbakır, Elazığ, Antep, Tunceli vb. yerlerde bazı örgütlere gerek geçen yıl TDKP ve Partimizin taraftarları birçok devrimciyi öldürmesi çok kötü ve düşmana hizmet eden olaylardır. Buna devlet sevindi, sevinecektir. TC'de zaten bunu istiyor. Düşmanın "topyekün savaş" ve "imha" politikası yürüttüğü bir sürede özellikle gerilla mücadelesi yürüten örgütler Kürdistan'da aynı devlete karşı savaştığımız halde eylem birliği yapıp birbirimize destek verememiz, düşmana daha güçlü darbeler vurmamız yerine TKP(ML)- TIKKO'ya ve diğer devrimcilere saldırmak halkımıza ve devrime büyük zarar verir. PKK devrimcilere saldırma anlayışlarını terk etmelidirler. Saldırma uğraşınlar cevap vermek zorunda bırakılmamalıdır. PKK ile partimiz veya diğer devrimci örgütlerin bir birine girmesi kimseyi kazançlı çıkarmaz. Her iki tarafa zarar görür. Sonuçta çeşitli milliyetlerdeki halkımız ve devrim zarar görecektir. Devletin işine yarayacaktır. TC faşizmi sevindirmemelidir. Devrimci örgütler ve halkımız bu konuda hassas olmalıdır, kim yaparsa yapsın haksız tavrı almalı, baskı yapmalıdır. Haksızı anlayışından vazgeçiminin yolu budur. Duyarsızlık ve kimi örgütlerin kısa vadeli bakmak, dalkavukluğu halka, devrime ve kendilerine de zarar verir. Devrimcilerle saldırma, "misafir" görüyoruz anlayışları düzeltilmeli bu gibi anlayışlar hergün devrimci kanı dökür ve böyle bir mantık iktidara gelse kendini eleştiren, destekleyenlerin kellesini götürmekle TC devletini aratacağını hiçkime unutmamalıdır. Şekilde görene kadar duyarlı olmayanlar, sonradan görünce düzletecek fırsatlarını kalmayacağını akıllarından çıkarmamalıdır.

Kürt ulusal hareketinin bugün ulaştığı düzey Türkiye sosyalistlerine yeni görevler yükler mi? Yüklüyorsa bu yeni görevler nelerdir, yerine getirilebilir mi? Veya 84'den bu yana Kürt sorunu Türkiye sosyalistlerine ne tür görevler yüklemiştir, bu görevler yerine getirilebilir mi?

Ulusal hareketin yanısıra partimizin de yürüttüğü gerilla savaşında devleti hayli zorluyor. Özellikle ulusal hareketin gelişmesi devleti birçikmaza sokmuştur. Savaşın şimdiden Kürdistan dışına Karadeniz'in kimi yerlerine sıçramasını başka yerlere sıçrama durumu, büyük şehirlerde işçi ve memur hareketi, ekonomik ve siyasal kriz ve doğal sonucu olarak ulusal ve sınıfsal mücadelenin dahada gelişeceği TC'yi kötü günlere sokuyor. Kürdistan'da toplu katliamlar, sürgünler göçe zorlamalar, korkunç hızlandı. Bir soykırım uyguluyorlar. Batıda infazlar, gözaltında kayıplar, işkenceler ve işkencelerde ölümler, kitle eylemlerine saldırılar oldukça yoğun. Özellikle Kürdistan'da her gün onlarca Kürt veya gerilla öldürülmüştür. Bunlar yoğun bir Türk milliyetçiliğeshövenizmi, ırkçılığı eşliğinde yürütülüyor. En ufak bir bahane bile iyi kullanılarak ırkçı- şöven duygularla insanların beyni yıkıyor, kışkırtıyor. Bu durum, devrimcilerin, aydınların özellikle Türk kökenli işçi ve emekçilerin TC'nin milliyetçiliğini, şövenizmini teşhir etmeye dahada ağırlık vermeli. Kitle eylemlerle protestolarını geliştirmelidir. Bu konuda devrimci hareketler yetersiz kahtyorlar. elbette güç sorunu, ancak gücünü iyi kullanmayan, kafa yormayan, yaratıcı olmadıklarında bir gerçekliktir. Elbette hepsinden en önemlidesi silahlı mücadelenin önemini kavramak ve gerilla savaşına daha da sıkı sarılmak ve geliştirmekle düşmanın üstesinden gelinir. Devrimci örgütlerin çoğu büyük duyarsızlık içindeydi. Birbirinin cenazesine bile sahip çıkamayacak kadar devrimci değerleri unutmuş durumdadır.

Kürt ulusal hareketinin gelişmesi, ulusal sorunu görmeyen, bu konuda görüşü olmayan yada egemen ulus (Türk) milliyetçiliğinin etkisiyle bakan örgütleri zorlamıştır. Bunun üzerinde durmaya, olumlu gelişmeler sağlamaya itmiştir. Çoğu hala komünist baktığı açısını kavrayamamıştır, kimi doğru çözüm getiren de doğrultuda TC devletiyle savaş yürütme yerine Kürt halkına, PKK'ya yağçılık ve dalkavukluk yapmakla görevini yerine getirdiğini sanıyor. Bu gibi örgütler ne sermaye sınıfının kanlı diktatörlüğüne karşı silahlı mücadelenin önemini ve yürütmeyi, ne ulusal sorunun önemi ve doğru çözüm yolunu, ne devrimin sorunu olduğunu, nede çeşitli milliyetlerdeki işçi ve emekçilerin sınıf dayanışmasını yok eden milliyetçiliğe karşı gelmenin önemini görüyor ne mücadele cesaretleri vardır. Onların bu olumsuzluğunu görmeye ihtiyaçları vardır.

Türk solu üzerine başka söylemek istediğiniz şeyler?

Türk Solu kavramını tasvip etmediğimi belirtiyim. TDH üzerine söyleyecek çok şey var. Son olarak şunu söyleyebiliriz: Düşmanın "topyekün savaş" seferberlik ilan ettiği bugünkü durumda devrimci örgütler ve kişiler her zamankinden daha duyarlı olmalı, düşmana karşı topyekün savaş ilan etmeli, eylem birliklerine, ittifaklara acilen gitmeli, devrimci örgütler arasındaki olumsuz tavrı ve sürtüşmeler doğurana anlayışlarını mahkum etmeli, tavrı almalı ve eylem birlikteliklerinde zorlamalıdır. Teşekkür ederim.

Hindistan'da veba salgını

Dış Haberler Servisi- Hindistan'da başlayan veba salgınının önüne geçilemiyor. Hindistan hükümeti 943 kişinin vebaya yakalandığını açıklarken, resmi olmayan kaynaklar, bu sayının bini aştığını, ancak hükümetin gerçekliği kabul etmediğini belirtiyorlar.

Hindistan Bulaşıcı Hastalıklar Ulusal Enstitüsü, Surat kentinin güncündeki Mahastra eyaletinde 46 kişinin öldüğünü ve 300 bin kişinin bölgeyi terkettiğini kabul etti. Hindistan Bulaşıcı Hastalıklar Ulusal Enstitüsü Sözcüsü 28 Eylülde yaptığı açıklamada, "**Belirlenen 333 vakadan 216'sı hıyarçıklı veba, 117'si ise akciğer vebası**" dedi. Batı Bengal İnfomasyon Bakanı Budhadep Bhattacharya ise, tüm havaalanı, gar ve terminallere şüpheli şahısları yetkililere bildirmeleri konusunda talimat verdiklerini ifade etti.

Veba salgını ilk olarak Surat'ta çıkmış, burada 603 vaka tespit edilmişti. Batı Bengal'in başkenti Kolkata bölgesinde ise 7 vakanın çıkması insanlarda telaşa neden oldu.

Surat'tan binlerce kişinin kaçtığı ve bunların durdurulamadığı belirtilirken, sağlık yetkilileri, kaçanların diğer yerlere de veba mikrobulunu götürdüklerini belirtiyorlar. Hindistan'ın başkenti Yeni Delhi'nin girişinde, tren istasyonları ve otobüs duraklarına bu yüzden sağlık görevlileri yerleştirildi. Fakat, Hindistan devleti halk arasında yaygınlaşan hastalığı dikkate almadığı için, yeterli sağlık görevlisi seferber edilmiyor ve kontroller sağlıklı bir biçimde yapılamıyor.

Ote yandan İngiltere, ülkedeki belli başlı havaalanlarında sağlık üniteleri oluşturdu. İngiliz hükümeti, Hindistan'dan gelen uçakları kontrol altına alacaklarını açıklar-

Hindistan'da Surat kentinde iki kadın, sokakları süpürerek vebayla savaşıyorlar. 3 bin 200 ton çöpün bulunduğu kent, süpürülerek kaç günde temizlenebilir acaba?

ken, Alman Lufthansa Havayolları Yeni Delhi ve Bombay seferlerini yapacak uçaklarda doktor bulunduracağını açıkladı. Malezya hükümeti ise, vatandaşlarının Hindistan'a gezilerini ertelemelerini, bu ülkeden gelen tüm yolcuların sağlık kontrolünden geçirileceğini duyur-

du. Lübnan, Hintlilerin ülkeye girmesini yasakladı. Kanada ve Güney Afrika, bu ülkeyi ziyaret eden vatandaşlarının dikkatli olmalarını ve hatta gidecek olanların gezilerini ertelemelerini isterken, Bangladeş, Hindistan'dan gelenleri muayene-

den geçirdiklerini bildirdi.

Hindistan'da ise, veba yüzünden yakınlarını yitiren insanlar Surat'taki iki hastaneyi basarak, doktorları hastalara iyi bakmamakla suçladılar. Hastanedeki birçok malzemeyi yakan ve yıkan insanlar, polis tarafından zor zaptedilebildiler.

Pakistan Cumhurbaşkanı uranyum için Türkiye'de

Dış Haberler Servisi- Pakistan Cumhurbaşkanı Faruk Han Leghari, 21 Eylül günü Ankara'ya geldi. Türkiye ve Pakistan Cumhuriyetleri arasındaki ilişkinin tamamen duygusal olmadığını ifade eden Leghari, Keşmir ve Kıbrıs gibi konularda Türkiye'yle görüş benzerlikleri bulunduğunu ifade etti.

Leghari, ilk beyanatlarında, laiklik üzerinde oldukça fazla durdu. "**Pakistan'da mezhep çatışmasından doğan şiddet ve irtica problemimiz var. Ancak biz bu problemlerle ülkeye daha fazla demokrasi getirmeye çalışarak baş etme yoluna gidiyoruz. Dünyadaki tüm Müslümanları irtica hareketleri rahatsız ediyor**" diyen Leghari, daha sonra asıl amacının ne olduğunu bu sözlerle açıkladı. "**Biz barışçıl amaçlı nükleer teknolojiyi geliştiriyoruz ve bu süreç içinde de nükleer bilgi bakımından belli bir yeteneğe ulaştık.**" Kısacası Pakistan devleti, TC ile askeri ilişkilerini geliştirmek istiyordu.

Pakistan, bir dönem Türkiye'den F-16 parçaları istiyordu. Şimdiki önerisi ise, "Türkiye'ye yedek parça satışı ve füzesavar sistemlerinde işbirliği." ABD, Pakistan nükleer silah programına sahip olduğu için bu ülkeye "askeri satış yasağı" koymuş durumda. Türkiye ise, üçüncü ülkeye satış yasağı nedeniyle Pakistan'a F-16 parçası satamıyor.

Türkiye şimdiye kadar üç ülkeyle gizlilik dereceli bilgilerin değiş-tokuşunu öngören anlaşma imzalamış. Bu ülkeler, ABD, Fransa ve Pakistan. Bu çerçevede iki ülke bilgi alışverişini yapabiliyorlar. Ancak, TC'nin savunma

sanayii ABD'ye bağlı olduğu için, Türkiye-Pakistan ilişkileri "serbestçe" geliştirilemiyor. Birkaç yıl önce, TC, Pakistan'ın talebi üzerine bu ülkeye gizlice C-30 Hercules nakliye uçaklarının yedek parçalarını satmıştı ve bu ABD'nin tepkilerine neden olmuştu. ABD, geçtiğimiz yıl F-16'ların üretildiği TC tesislerini gezip, Türkiye'nin Pakistan'a F-16 parçası verip vermediğini denetlemişti.

Ankara'da İngilizce olarak yayımlanan *Turkish Daily News*'in bir haberi ise dikkat çekici. Gazete, Leghari'nin ziyaretinden bir gün önce Pakistan'ın nükleer programının babası Dr. Abdülkadir Han'ın Türkiye'yi ziyaret ettiğini ve "yetkililerle" teknoloji alanında işbirliği olanaklarını görüştüğünü yazdı. Haberde, TC'nin 7. Cumhurbaşkanı Kenan Evren döneminde Türkiye'nin "**Pakistan'ın nükleer teknolojisini geliştirmesine yardımcı olduğu**", ancak 8. Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın "**Hindistan'la ilişkilerini geliştirerek, zenginleştirilmiş uranyum parçalarını Türkiye'den Pakistan'a sevkini durdurduğunu**" yazdı.

Bu arada, Hindistan, Pakistan ile aralarında anlaşmazlık konusu olan Keşmir bölgesiyle ilgili olarak Demirel'in yaptığı açıklamaları kınadı. Demirel, Leghari'nin ziyareti sırasında "**Türkiye Keşmir'deki insanlık dışı muameleyi ve terörü kınamaktadır**" demişti. Türkiye de, Kıbrıs politikasında Pakistan'ı her zaman yanındaymış gibi gör-

Kolera Avrupa'da

Dış Haberler Servisi- Kolera salgını, Balkanlar ve Doğu Avrupa ülkelerinde gittikçe artış gösteriyor. Romanya, Bulgaristan, Arnavutluk, Ukrayna ve Rusya'ya bağlı Dağıstan Özerk Cumhuriyeti'nde kolera salgını had safhada.

Son bir ay içerisinde Ukrayna'da 6, Arnavutluk'ta 7, Dağıstan'da ise 18 kişinin kolera yüzünden hayatını kaybettiği bildirildi.

Kolera salgınından en çok etkilenen ülkelerin başında Arnavutluk geliyor. Eylül ayı boyunca kolera 7 kişinin öldüğü ülkede, resmi açıklamalara göre 97 vaka daha tespit edildi. Hastalığa yakalandığından şüphe edilen 170 kişi ise, hastanelerde gözetim altında tutuluyor. Öte yandan, Arnavutluk hükümeti tarafından yapılan resmi açıklamalarda verilen sayıların birbirini tutmadığı dikkat çekti. Sağlık Bakanlığı yetkilileri, önce "**salgın hızla yayılıyor ve daha da yayılmasından kaygı duyuyoruz**" şeklinde bir açıklama yaparken, daha sonra yaptıkları açıklamada "**ölü sayısını samsından daha az olduğu saptandı. Salgın kontrol altında tutuluyor**" dediler.

Arnavutluk devleti tarafından salgına karşı yeterince önlem alınmadığı açık. İtalya, Arnavutluk'la olan sınır kapılarında denetimleri artırarak, giriş ünlere çarşısına sınırını engelle-

meye çalışırken, Arnavutluk'un diğer bir komşusu Makedonya, bu ülke ile sınırlarını tamamen kapatarak siyasi çelişkilerine bahane bulmuş oldu.

Ukrayna'da ise koleralardan 6 kişi öldü. En az 100 kişinin virüsten etkilenmediği tahmin edilen ülkede, belirlenebilen kolera vakalarının büyük bir bölümü Karadeniz kıyısındaki Kırım Özerk Cumhuriyeti'nde ortaya çıktı.

Burada 4 kişi koleralardan ölürken, en az 60 kişinin daha hastalık yüzünden ölümü sınırlanmış olduğu bildirildi. Yapılan resmi açıklamalarda, "**durum oldukça ciddi**" saptaması yapıldı. Ukrayna hükümeti, ülkenin önde gelen tatil beldelerinden biri olan Kırım'dan, başkent Kiev'e uzanan otayollarda sıkı denetim uyguluyor. Örneğin Salgir nehrinde yüzmek ve balık tutmak yasaklandı. İçme sularının kaynatılmasından kaçınmaması, musluk suyunun kullanılmaması için sürekli uyarılar yapılıyor.

Öte yandan Türkiye üzerinden geçip Ukrayna topraklarına giden bir trende bulunan yolcuların 2'sinin kolera yakalanarak ölmesi, salgın sınırlarının oldukça geniş olduğunu gösterdi.

Rusya'ya bağlı Dağıstan Özerk Cumhuriyeti'nde de salgından 18 kişi öldü. Ancak devlet yetkilileri, "**salgın kontrol altında tutuluyor**" şeklindeki açıklamalarını sınırlıyorlar.

İsviçre Partizanları piknik düzenledi

İsviçre/Özgür Gelecek- 11 Eylül 1994 Pazar günü, İsviçre Partizanları bir piknik-toplantı düzenlendi. Bern ve yakın çevresini kapsayan piknik-toplantıya, 15'i çocuk olmak üzere yaklaşık 60 kişi katıldı. Piknik, bazı eksikliklere rağmen olumlu geçti.

Tasfiyecilerin İsviçre'deki bazı şakşaklarının bir-iki defa yapmayı denedikleri tasfiyeciliğe sahip çıkma toplantılarına kimse sahip çıkmadığı için iptal etmek zorunda kaldıkları Bern'de, Partizanlarca düzenlenen piknik-toplantı, bir anlamıyla da onlara kitlenin cevabıydı.

Yemeğe kadar üçlü-beşli gruplar halinde sohbetler yapıldı, 13-14 yaşlarındaki genç Partizanların saz çalıp devrim türküleri söylemeleri ve kitlenin halaya durması, pikniğin havasına ayrı bir renk kattı. Yemekten sonra, Proletarya Partisi'nin ve tüm devrim şehitlerinin anısına 1 dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Daha sonra, Öncü'nün içinde bulunduğu son durum hakkında kısa ama özlü bilgilerle kitle bilgilendirildi.

Eleştiri-özeleştirim, söz uygunsuz çok iyi yapılması ve bunun kitle içinde olması, pikniğin en önemli bölümüydü.

Saat öğlen onbir buçukta başlayan ve akşam sekize kadar devam eden pikniğin en belirgin olumsuzluğu, belirlenen programın kalabalık olması ama zaman yetersizliğinden hepsini işleyememesiydi.

Riyad'da 1000 tutuklama

Dış Haberler Servisi- Suudi Arabistan'ın başkenti Riyad'da, ordunun yaptığı operasyonlarda 1000 kişi tutuklandı. Riyad'a 300 km uzaklıktaki Buraydah kentinde, Şeyh Salman el Audah'ın tutuklanmasını protesto eden binin üzerinde kişi, onbinlerce asker ve zırhlı araç tarafından ablukaya alındı. Tutuklananlar arasında Mekke Üniversitesi profesörlerinden Sefir el Hawwali, Riyad'daki Kral El Suud Üniversitesi profesörlerinden Muhsin el Awaji, yine aynı üniversite profesörü Abdullah el Celali, Ayed el Kumi ve Sultan el Hamis adlı şeyhler de bulunuyor. Merkezi Londra'da bulunan Meşru Hakları Savunma Komitesi adlı İslamci örgütün yaptığı açıklamada, cuma namazı sırasında ordunun birçok camiye baskın yaptığı bildirildi.

Moskova rahatsız

Dış Haberler Servisi- 20 Eylül günü Azerbaycan'ın başkenti Bakü'de imzalanan petrol anlaşması, Rusya'yı rahatsız etti. Anlaşmayı daha imzalanmadan önce tanımayacağını açıklayan Rusya, anlaşmanın imzalanmasının faturasını Rus yetkililere çıkardı. Rusya Başbakan yardımcısı ve Ekonomi Bakanı Alexander Schokin, petrol anlaşması konusunda Azerbaycan hükümetiyle uluslararası konsorsiyum arasındaki müzakerelerde yer alan Rus yetkililerin cezalandırılmasını istedi. 20 Eylül'de imzalanan 7.6 milyar dolarlık anlaşma, "**yüzyılın petrol anlaşması**" olarak anılıyor. Anlaşmaya İngiliz BP, ABD'den Amoco, Mc Dermott, Unocal, Norveç'ten Penzoil, Rusya'dan Lukoil ve Türk Petrolleri Anonim Ortaklığı ile Azerbaycan'dan SOCAR şirketleri imza koymuştu. Rusya Dışişleri Bakanı Andrey Kozyrev, anlaşma imzalandıktan sonra, "**ABD yönetimi, Kafkasya'da Rusya'nın rolünün güçlenmesi yerine istikrarlılık olmasını tercih etti**" dedi.

ABD Büyükelçisi: "Türkiye önemli"

Dış Haberler Servisi- ABD'nin Ankara Büyükelçiliği'ne, Marc Grossman atandı. 21 Eylülde, ABD Senatosu Dış İlişkiler Komitesi'nde konuşan Grossman, "Ticaret bakanlığımız, Türkiye'yi bizim için büyük fırsatlar bulunan, yükselen bir piyasa arasına almıştır." dedi. Clinton tarafından Ankara'ya atanmasını "onur verici" olarak değerlendiren Grossman, Türkiye hakkında şunları söyledi: "Türkiye ABD için yaşamsal önem taşıyor. Amerikan iş dünyasının Türkiye'de çıkarları vardır. Tansu Çiller başkanlığındaki hükümetin ekonomik alandaki adımı memnuniyet vericidir. ABD özleştirilmeyi teşvik etmeli ve gerektiğinde de yardımcı ve destek olmalıdır."

Avrupa Parlamentosu'ndan yaptırım

Dış Haberler Servisi- Avrupa Parlamentosu Dışişleri Komisyonu Başkanlık Divanı, kapatılan DEP'in parlamenterlerinin idam istemiyle yargılanmalarından dolayı, TBMM ile olan ilişkilerini askıya aldı. Böylece, karar uyarınca, TBMM ile Avrupa Parlamentosu arasında işleyen tek yapı olan Karma Parlamento Komisyonu'nun faaliyetleri askıya alındı. Divan, "yargılamalarına devam edilen eski parlamenterlerin durumundaki belirsizlik devam ettiği sürece, bu kararın yürürlükte tutulacağını" duyurdu. AP Dışişleri Komisyonu Başkanı ve AB'nin eski Türkiye raportörü Abel Matutes, bu kararın geçici bir süre için alındığını söyleyerek "Türkiye ile diyalogun kesilmesini istemiyoruz" dedi.

Irak-Almanya bağlantısı

Dış Haberler Servisi- Almanya'da yayımlanan haftalık Der Spiegel dergisi, Almanya'dan Irak, İran ve Libya'ya, kaçak olarak çok sayıda teknik bilgi ve malzeme sağlandığını açıkladı. Böylece bu ülkelerin çok sayıda askeri tasarıyı yürürlüğe koyduklarını ifade eden dergi, haberde, Almanya İstihbarat Servisi (BND) belgelerine dayandı. Haberde, Libya'nın çölde kimyasal gaz üreten bir fabrikasında, Irak'ta bir füze fabrikasında, İran'da biyolojik silah üretiminde Almanya'dan giden teknik araç ve malzemelerin kullanıldığı belirtiliyor.

Cuellar, Peru'da adaylığını koydu

Dış Haberler Servisi- BM Eski Genel Sekreteri Perez de Cuellar, 1995 yılının 9 nisanında yapılacak Peru Devlet Başkanlığı seçimlerine adaylığını koyduğunu resmen açıkladı. Peru'nun başkenti Lima'da basın mensuplarına bir açıklama yapan Cuellar, seçimlere bağımsız aday olarak gireceğini söyledi. Seçim kampanyasında "pazar ekonomisi", "fakirliğin azaltılması", "terörizme son verilmesi" ve "Peru kurumlarına saygı" konuları üzerinde yoğunlaşacağını ifade eden Cuellar, Peru boyalı basını tarafından yapılan kamuoyu yoklamalarına göre Fujimori'den sonra ikinci sırada yer alıyor. Peru Devlet Başkanı Alberto Fujimori ise, 9 nisan seçimlerini henüz adaylığını koymadı.

Işgalin "çağdaş" adı: Müdahale

Dış Haberler Servisi- Haiti'nin diğer bir adı da "darbeler ve diktatörlükler adası" dir. Yöneticilerinin öldürülmesinin adeta gelenek halini aldığı bu küçük Latin Amerika ülkesinde, 34 devlet başkanından 24'ü kanlı bir darbeyle öldürülmüştür.

Latin Amerika... Diğer bir adıyla ABD'nin "arka bahçesi".

Yankeeeler, ilk olarak 1915 yılında girmişler, okyanustaki bu küçük adaya. İşte o gün bugündür de, bir çok Latin Amerika ülkesinde olduğu gibi, adanın tek efendisi ABD.

1991'in Şubat ayında, Haiti tarihinde ilk defa seçimlerle devlet başkanı belirleniyor ve bir rahip olan Jean Bertrand Aristide iktidar geliyordu. Görevleri belliydi: Gelişen ve giderek ciddileşen ABD karşıtı yönü de içinde barındıran halk muhalefeti bastırılacak, ama bu arada kendisi de ABD karşıtı görünmeyi ihmal etmeyecekti. Birincisi fiyasko iken, ikincisi mü-kemmeldi. Verdiği demeç ve söylevlerle "iyi bir ABD karşıtı" olabildi ama, iyi bir halk muhalefeti engelleyicisi olmadı. Bu nedenle de miyadını doldurdu.

CIA'da eğitim görmüş, Haiti ordusunda Genel Kurmay Başkanı olan Raoul Cedras ve ekibi, Aristide'nin iktidara geldiği günden beri gelişmeleri dakikası dakikasına CIA'ya rapor ediyor ve 7 ay sonra aldığı direktifle iktidara el koyuyordu.

Böylece Haiti'de şöyle bir tablo çizilmiş oluyordu: Halkın desteği ile iktidara gelen Aristide, tutum ve politikalarından ötürü ABD ile çelişmiş, bundan hoşnut olmayan ABD de kendi emrinde olan subaylara darbe emrini vermiş ve Cedras, yönetime el koymuştu.

Peki çizilen tablo gerçekten böyle miydi?

Aristide, halkın desteğiyle, hem de % 63'lük bir oyla iktidara gelmişti ama o hiçbir zaman ABD karşıtı değildi ve olmadı. Öyle ki, ABD'nin Haiti'ye "müdahale" sini destekleyecek ve bunun gerçekleşmiş olmasından ötürü Clinton'a teşekkür edecek kadar ABD karşıtıydı.

Aristide ABD karşıtı değildi. Peki ya darbe yapması için bizzat ABD'den ultimatom alan Cedras ile bugün ABD'nin "çelişmesi" neden?

Cedras yönetime el koyduğundan bugüne kadar üç yıl geçti. Bu üç yıl içerisinde resmi rakamlara göre öldürülen insanların sayısı 3 bin ile 5 bin arasında. İşkenceye maruz kalıp sakatlananların sayısı bilinmiyor. Gerçekleşen darbenin hedefi Aristide'nin yapmadığını yapmaktı. Halk muhalefeti bastırılmak! Ama olmadı. Uygulanan onca vahşete, katliama rağmen halk muhalefeti durmadı, aksine katlanarak arttı. Darbeci yönetime karşı gelişen muhalefet, radikal gruplara kanalize olarak silahlandı. IMF'nin "Yapısal Uyum Programı" askıda kaldı, ABD'nin uzun vadeli çıkarlarını tehdit edecek boyuta ulaştı.

İşte bugün Cedras'ın ABD ile "çeliştiği" nokta.

Haiti'de bir halk muhalefeti vardı. Bu muhalefet ABD'ye ve onun uzantısı olan darbeciler karşı gelişmekteydi. Ancak gelişen bu muhalefet, Aristide'nin gerçek niteliğini göremediği için ve Aristide iktidardan darbeyle indirildiği için onu tutulmaya çalışıyor ve ne/meluda

ABD, Haiti'ye "müdahale" ederek "demokrasiyi" getirdi. Böylece Haiti halkı, kendi ülkesinde esir konumuna düşürüldü.

na taşıdığı Aristide'nin iktidara gelmesini haykırıyordu. Öyle ki, Haiti'de yaşayanlar "Aristideciler" ve "Cedraslılar" olarak iki kampa ayrılıyordu.

Haiti'deki gelişmeler böyle bir seyir izlerken, bu ülkedeki pek çoğu ABD patentli kartellerin sermaye hareketleri yavaşladı. IMF ve Dünya Bankası alacaklarını zamanında ve istikrarlı biçimde tahsil edemedi. Bundan duyulan rahatsızlıktan dolayı da, Pentagon bürokratları göreve davet edildi.

Tam da bu dönemde, Haiti'deki vahşete uluslararası kamuoyundan tepkiler gelmeye başladı ve çeşitli demokratik kurum ve kuruluşlar Cedras yönetimini ve uygulamalarını protesto eden açıklamalar yaparak BM'nin bu uygulamaları durdurması için harekete geçmesini istiyorlardı.

BM de sanki yapılan çağrılarla cevap veriyormuşcasına, darbeden iki sene sonra, 93'ün Haziran ayında Haiti'ye ambargo kararı aldı. Ve ambargonun Cedras'ın ve diğer darbecilerin iktidardan çekilene kadar geçerli olacağını açıkladı. Bu karardan tam on gün sonra, Cedras ve Aristide ABD öncülüğünde New York'ta bir araya geliyor ve Cedras 30 ekimde iktidardan Aristide'ye bırakacağını açıklıyordu.

Latin Amerika halkının büyük düşmanlığını kazanan ABD, bu atağıyla halkın gözüne şirin gözükmeye çalışıyordu. Çünkü Aristide halkın gözünde bir kahramandı.

Fakat eksik olan bir şey vardı. ABD Aristide yanlısı tutum takınmasına rağmen, Haiti halkını ve dünya kamuoyunu pek kandıramamıştı. Çünkü, dün darbenin için bizzat ultimatom gönderdiği kişiyi tekrar iktidara getirme isteği pek inandırıcı gelmiyordu. Bu yüzden daha da inandırıcı olması ve Cedras ile arasının bozulması gerekiyordu. Öyle de oldu.

Cedras, Aristide ile yapılan anlaşmayı tanımadığını ilan ederek ABD'ye "kafa tutan adam" rolünü oynamaya başladı. Bunun arkasından ambargonun "ağırlaştırılması" ve Clinton ile Cedras'ın karşılıklı atışmaları izlendi. Clinton, Cedras'ı halk düşmanı ilan ederek "Haiti'de demokrasinin yeniden in-

şaası için ABD'nin bu ülkeye müdahale edeceğini" açıklıyordu.

Aristide'de Clinton'un bu açıklamasına sessiz kalmayıp, "Haiti'deki anti demokratik uygulamaların ve insan hakları ihlallerinin sona erdirilmesi için harekete geçilmesini" isteyerek oyundaki rolünü alıyordu. ABD, Haiti halkını ABD'nin müdahalesi konusunda ikna etmesi için Aristide'ye radyo istasyonu tahsis ediyor ve halkın radyo konuşmasını alabilmesi için Haiti'ye uçaktan radyo dağıtıyordu. Aristide, kendisine tahsis edilen bu radyo halkına seslenerek "ABD'ye demokrasini ve insan hakları için verdiği mücadeleden ötürü teşekkür ediyorum" diyordu.

ABD'nin Aristide'yi iktidara getirmek için verdiği uğraşlar bu kadar kalmadı. Aristide'nin resminin olduğu ve "Demokrasinin güneşi Adaletin ışığı Uzlaşmanın sıcaklığı" Başkan ile dönek" şiiirlerinin yazıldığı bildirimleri uçakla Haiti halkına dağıtarak, demokrasinin yeniden inşaatı için kararlı olduğu konusunda halkı inandırmaya çalıştı.

ABD, Haiti'de "demokrasinin yeniden inşaatı" için müdahale konusunda ısrarlı gözüküyor ve gerekçesini de şöyle açıklıyordu: "Haiti'de yaşananlar dünya barışını ve ABD'nin ulusal çıkarlarını tehdit ediyor."

ABD, müdahale konusunda kamuoyunu ikna edebilmeyi yada gerekçesine inandırmalıydı. Tam da bu dönemde, Haiti hükümeti, BM ve İnsan Hakları Temsilcileri Heyeti'ni sınırdışı ediyordu. Bunun üzerinden bir kaç hafta sonra da, '87'de köylülerin toprak işgaliyle başlayan, 30 yıllık Duvalier Hanedanlığı'na son veren ve diktatörün Fransa'ya kaçışıyla sonuçlanan halk ayaklanmasına önderlik eden rahip Jean Marie Vincent, kim tarafından işlendiği "bilinmeyen" bir cinayetin kurbanı idi. Aslında cinayetin faili belliydi: CIA. Bu cinayetle iki şey hedeflenmişti. İlki, halk üzerinde ciddi bir otoritesi olan, anti emperyalist bir baş belasından kurtulmak. İkincisi, müdahale konusunda kamuoyunu inandırmak. Bir ABD

yetkilisinin "Yaşanan son bir olay müdahaleyi kaçınılmaz kılmıştır" açıklaması, sınır dışı kararının ve cinayetin iç yüzünü açığa çıkarıyordu.

Haiti'ye uygulanan ambargodan ötürü halk ölümle yüz yüzdü. Çünkü ambargonun hedefi halktı ve ambargodan etkilenen sadece onlardı. Finansmanı ABD patentli Uluslararası Kalkınma Fonu tarafından sağlanan yol yapımı, ambargoya rağmen devam ediyor, son on iki ay içerisinde harcanan para 1 milyon dolara varıyordu. Ambargo sayesinde küçük üretim ölüyor, ama karaborsacılık yapan tekeller kârlarını dörde-beşe katlıyordu. Karaborsa satılan tüketim maddelerinin nasıl geldiği bilinmiyor ancak "Made In USA" imzası herşeyi açıklamaya yetiyordu.

Halka bir yaptırım olarak uygulanan ambargo, Haiti üzerinde oynanan oyunun bir parçasıydı.

Bir ABD yetkilisi "ABD, 15 milyon dolarlık yardım kararı aldı. Ancak Aristide'nin iktidara gelmemesi durumunda bu imkansız" diyor ve böylece ambargonun hedefini açıklıyordu. Böylelikle aklıktan kırılan ve ölümle yüzyüze bulunan Haiti halkı ABD'ye davetiye çıkartacak. Hedeflenen ve planlanan buydu...

Bugün, ABD kendi eliyle getirdiği Cedras ve ekibini şaşırtıcı bir gövde gösterisiyle iktidardan alıyor, en keskin demokrasi ve insan hakları savunucusu kesilerek, dün "psikopat" olarak nitelendirdiği Aristide'yi iktidara getiriyor... Bunu da işgalin "çağdaş" adı müdahale ile yapıyor. İnsan hakları ve demokrasi adına yapılan müdahaledeki amaç: Haiti'yi ve Latin Amerika'yı dikensiz gül bahçesine çevirmek.

ABD, belki bugün için bunu başardı. Yıllardır, baskı, cendere ve katliamlarla kardeş olan Haiti halkına kendini alkışlattı. Ama Haiti halkı, ABD'nin ülkelerine ne amaçla geldiğini göreceksin ve onun sahtekar yüzüne tükürerek, dükkün kinini iki katına çıkararak yankeelere kusacaktır. Bir gün mutlaka gerçek kurtuluşun kendi ellerinde olduğunu bilincine vararak kağıttan kaplı parçayı özgürlüğüne kavuşacaktır...